

อรรถกถาธรรมบท แปลโดยอรรถ ภาค ๕

๙. ปาปวรรค วรรณนา

๑. เรื่องพราหมณ์ชื่ออุพเพกสาฎก ๗
๒. เรื่องพระเสยยสกเถระ ๑๐
๓. เรื่องนางลาชเทวธิดา ๑๑
๔. เรื่องอนาถบิณฑิกเศรษฐี ๑๔
๕. เรื่องภิกษุไม่ถนอมบริวาร ๑๘
๖. เรื่องเศรษฐีชื่อพิฬาลปะทกะ ๒๐
๗. เรื่องมหาธรวาณิช ๒๓
๘. เรื่องนายพรานกุกกุฎมิตร ๒๕
๙. เรื่องนายพรานสุนัขชื่อโกกะ ๓๑
๑๐. เรื่องพระติสสเถระผู้เข้าถึงสกุลนาย
ข้างแก้ว ๓๔
๑๑. เรื่องชน ๓ คน ๓๗
๑๒. เรื่องสุปปพุทธศากยะ ๔๒

๑๐. ทัณขวรรค วรรณนา

๑. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์ ๔๖
๒. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์ ๔๘
๓. เรื่องเด็กหลายคน ๔๙
๔. เรื่องพระโกณฑธานเถระ ๕๐
๕. เรื่องอุโปสถกรรม ๕๖
๖. เรื่องอชครเพรต ๕๗
๗. เรื่องพระมหาโมคคัลลานเถระ ๖๐
๘. เรื่องภิกษุมีภันฑะมาก ๖๕
๙. เรื่องสันตติมหาอมตย์ ๗๐
๑๐. เรื่องพระปิโณทิกเถระ ๗๔
๑๑. เรื่องสุขสามเณร ๗๖

๑๑. ขราวรรค วรรณนา

๑. เรื่องหญิงสหายของนางวิสาขา ๘๖
๒. เรื่องนางสิริมา ๘๙
๓. เรื่องพระอุตตราเถรี ๙๓
๔. เรื่องพระอธิมานิกภิกษุ ๙๔
๕. เรื่องพระนางรูปนันทาเถรี ๙๖
๖. เรื่องพระนางมัลลิกาเทวี ๑๐๐
๗. เรื่องพระโลหุทายีเถระ ๑๐๔
๘. เรื่องปฐมโพธิกาล ๑๐๗
๙. เรื่องบุตรเศรษฐีมีทรัพย์มาก ๑๐๙

คลิกที่หัวข้อเพื่อไปยังหน้าที่ต้องการ – กด Home เพื่อกลับมายังหน้าแรก

PaliDict ๑๖ ก.พ.๖๓ จัดหน้าด้วยโปรแกรม LibreOffice 6

แผนผังประกอบ: แผนที่ยัมพูทวีป • สถานที่จำพรรษา • ลำดับเหตุการณ์พระพุทธศาสนา • ราชาวงศ์และตระกูลต่างๆ •

๙. ปาปวรรค วรรณนา

๑. เรื่องพราหมณ์ชื่ออุพเพกสาฎก.....	๖
[พราหมณ์และพราหมณ์ผลัดกันไปฟังธรรม].....	๖
[พราหมณ์คิดบูชาธรรมด้วยผ้าสาฎกที่ห่มอยู่].....	๖
[ขณะมัจฉะจิตด้วยสัทธาจิต].....	๖
[ทานของพราหมณ์ให้ผลทันตาเห็น].....	๗
[รีบทำกุศลมีผลดีกว่าทำช้า].....	๗
[แก้อรรถ].....	๘
๒. เรื่องพระเสยยสกเถระ.....	๙
[พระเถระทำปฐมสังฆาภิเสส].....	๙
[กรรมช่วยให้ทุกขีในภพทั้ง ๒].....	๙
[แก้อรรถ].....	๙
๓. เรื่องนางลาชเทวธิดา.....	๑๐
[หญิงถวายข้าวตอกแก่พระกัสสปะ].....	๑๐
[จิตเลื่อมใสในทานไปเกิดในสวรรค์].....	๑๐

[วิธีทำทิพยสมบัติให้ถาวร].....	๑๐
[บุญให้เกิดสุขในภพทั้ง ๒].....	๑๑
[แก้อรรถ].....	๑๒
๔. เรื่องอนาถบิณฑิกเศรษฐี.....	๑๓
[ท่านเศรษฐีบำรุงภิกษุสามเณรเป็นนิตย].....	๑๓
[การหมดสิ้นแห่งทรัพย์ของท่านเศรษฐี].....	๑๓
[เศรษฐีถวายทานตามมีตามได้].....	๑๓
[เมื่อมีจิตผ่องใส ทานที่ถวายไม่เป็นของเลว].....	๑๓
[เทวดาห้ามเศรษฐีให้เลิกการบริจาค].....	๑๔
[เทวดาถูกเศรษฐีขับไล่ ไม่มีที่อาศัย].....	๑๔
[ท้าวสักกะทรงแนะนำอุบายให้เทวดา].....	๑๕
[เศรษฐีกลับรวยอย่างเดิม].....	๑๕
[เศรษฐีอดโทษแก่เทวดา].....	๑๕
[เมื่อกรรมให้ผล คนโง่จึงเห็นถูกต้อง].....	๑๕
[แก้อรรถ].....	๑๖

๕. เรื่องภิกษุไม่ถนอมบริวาร.....	๑๗
[ของสงฆ์ใช้แล้วควรรีบเก็บ].....	๑๗
[อย่าดูหมิ่นกรรมชู้ว่านิดหน่อย].....	๑๗
[แก้้อรรถ].....	๑๗
๖. เรื่องเศรษฐีซื้อพิฬาลปทกะ.....	๑๙
[ให้ทานเองและชวนคนอื่น ได้สมบัติ ๒ อย่าง].....	๑๙
[บัณฑิตเรียไรของทำบุญ].....	๑๙
[เหตุที่เศรษฐีมีชื่อว่าพิฬาลปทกะ].....	๑๙
[เศรษฐีให้คนสนิทไปดูการทำของบุรุษผู้เรียไร].....	๒๐
[ฉลาดพูดทำให้ผู้มั่งร่ำยากกลับอ่อนน้อม].....	๒๐
[อย่าดูหมิ่นบุญว่านิดหน่อย].....	๒๑
[แก้้อรรถ].....	๒๑
๗. เรื่องมหาธรวาณิช.....	๒๒
[พ่อค้านิมนต์ภิกษุ ๕๐๐ เดินทางร่วม].....	๒๒
[พวกโจรให้คนใช้ไปสืบข่าวพ่อค้า].....	๒๒
[พ่อค้าถูกโจรสกัด ต้องพักอยู่ในระหว่างทาง].....	๒๒
[ภิกษุลาพ่อค้ากลับไปเมืองสาวัตถี].....	๒๓
[สิ่งที่ควรเว้น].....	๒๓
[แก้้อรรถ].....	๒๓
๘. เรื่องนายพรานกุกกุมิตร.....	๒๔
[ธิดาเศรษฐีรักพรานกุกกุมิตร].....	๒๔
[ธิดาเศรษฐีลอบหนีไปกับนายพราน].....	๒๔
[กุกกุมิตรอาฆาตในพระพุทธรูป].....	๒๕
[กุกกุมิตรเลิกลาอาฆาตในพระพุทธรูป].....	๒๕
[เขาทั้งหมดสำเร็จโสดาปัตติผล].....	๒๖
[พระโสดาบันไม่ทำบาป].....	๒๖
[แก้้อรรถ].....	๒๗
[บุรพกรรมของกุกกุมิตรพร้อมด้วยบุตรและลูกสะใภ้].....	๒๗
[การสร้างเจดีย์ในสมัยก่อน].....	๒๗
[แย่งกันเป็นหัวหน้าในการบรรจุพระธาตุ].....	๒๗
[เศรษฐีบ้านนอกได้เป็นหัวหน้า].....	๒๘
[คติของผู้ไม่เห็นสังจะไม่แน่นอน].....	๒๘
๙. เรื่องนายพรานสุนัขชื่อโกกะ.....	๓๐
[นายพรานพบพระเถระเที่ยวบิณฑบาต].....	๓๐
[นายพรานให้สุนัขกัดพระเถระ].....	๓๐
[นายพรานแทงพระเถระ].....	๓๐
[ฝูงสุนัขข่มกัदनายพราน].....	๓๑

[พระเถระสงฆ์ในศีลและสมณภาพของตน].....	๓๑
[พระศาสดาทรงรับรองศีลและสมณภาพ].....	๓๑
[บุรพกรรมของนายพราน].....	๓๑
[แก้้อรรถ].....	๓๒
๑๐. เรื่องพระติสสเถระผู้เข้าถึงสกุลนายช่างแก้ว.....	๓๓
[พระเจ้าปเสนทิโกศลส่งแก้วให้นายช่างเจียรไน].....	๓๓
[แก้วมณีหายนายช่างสืบหากคนเอาไป].....	๓๓
[ช่างแก้วทำโทษพระติสสเถระเพราะเข้าใจผิด].....	๓๓
[ช่างแก้วตะนกกะเรียนตายแล้วจึงทราบความจริง].....	๓๔
[ช่างแก้วได้แก้วมณีคืนแล้วขอมาพระติสสเถระ].....	๓๔
[พระเถระเห็นโทษของการเข้าชายนาคาเรือน].....	๓๔
[คนทำบาปกับคนทำบุญมีคติต่างกัน].....	๓๕
[แก้้อรรถ].....	๓๕
๑๑. เรื่องชน ๓ คน.....	๓๖
[กาถูกไฟไหม้ตายในอากาศ].....	๓๖
[ภรรยาตายเรือถูกถ่วงน้ำ].....	๓๖
[ภิกษุ ๗ รูป อดอาหาร ๗ วันในถ้ำ].....	๓๗
[พวกภิกษุทูลถามถึงกรรมของตนและผู้อื่น].....	๓๗
[บุรพกรรมของกา].....	๓๗
[บุรพกรรมของภรรยาตายเรือ].....	๓๘
[บุรพกรรมของภิกษุ ๗ รูป].....	๓๘
[คนจะอยู่ที่ไหนๆ ก็ไม่พ้นจากกรรมชั่ว].....	๓๙
[แก้้อรรถ].....	๓๙
๑๒. เรื่องสุปปพุทธศากยะ.....	๔๑
[เจ้าสุปปพุทธะแกล้งนั่งปิดทางเสด็จพระศาสดา].....	๔๑
[เจ้าสุปปพุทธะทำกรรมหนักจักถูกแผ่นดินสูบ].....	๔๑
[เจ้าสุปปพุทธะมุ่งจับผิดพระศาสดาด้วยคำเท็จ].....	๔๑
[เจ้าสุปปพุทธะทรงทำการรักษาพระองค์อย่างแข็งแรง].....	๔๒
[จะหนีผลแห่งกรรมชั่ว ย่อมไม่พ้น].....	๔๒
[แก้้อรรถ].....	๔๒
[มีามงคลเป็นเหตุให้ท้าวเธอเสด็จลงจากปราสาท].....	๔๒
[เกิดเหตุน่าประหลาดเพราะกรรมชั่ว].....	๔๒
[ท้าวเธอถูกแผ่นดินสูบไปเกิดในอเวจีนรก].....	๔๓
๑๐. พันธุวรรค วรรณนา	
๑. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์.....	๔๕
[เหตุทรงบัญญัติบริหารทานสิกขาบท].....	๔๕
[แก้้อรรถ].....	๔๕

๒. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์.....	๔๗	[พวกโจรถูกจับได้].....	๖๐
[เหตุให้ทรงบัญญัติตลัสตติกสิกขาบท].....	๔๗	[พวกเดียรฉัตรและพวกโจรถูกลงโทษ].....	๖๐
[แก้อรรถ].....	๔๗	[พระเถระถึงมรณะสมควรแก่กรรมของตน].....	๖๑
๓. เรื่องเด็กหลายคน.....	๔๘	[บุรพกรรมของพระมหาโมคคัลลานะ].....	๖๑
[พระศาสดาทรงพบพวกเด็กตุง].....	๔๘	[หญิงชู้ยุยงผิดฆ่ามารดาบิดา].....	๖๑
[แก้อรรถ].....	๔๘	[เชื้อเมียต้องเสียพ่อแม่].....	๖๑
๔. เรื่องพระโกณฑธานเถระ.....	๔๙	[มารดาบิดาสินหาในบุตรยิ่งกว่าตน].....	๖๒
[รูปสตรีติดตามพระเถระไปทุกแห่ง].....	๔๙	[ผลของกรรมชั่วตามสนอง].....	๖๒
[บุรพกรรมของพระเถระ].....	๔๙	[แก้อรรถ].....	๖๒
[เทวดาแก่งทำพระเถระให้แตกกัน].....	๔๙	๘. เรื่องภิกษุมิถันทะมาก.....	๖๔
[รังเกียจกันด้วยสีลเภท].....	๕๐	[กุกุมพีเตรียมเครื่องใช้ก่อนบวช].....	๖๔
[เทวดาขยายความจริง].....	๕๐	[ถูกพวกภิกษุต่อว่าแล้วนำตัวไปเฝ้าพระศาสดา].....	๖๔
[เทวดามาเกิดเป็นพระโกณฑธานะ].....	๕๐	[พระศาสดาให้เอากลั้มิหิรีและโอดตปปะ].....	๖๔
[พวกภิกษุบอกเหตุให้ขับไล่].....	๕๑	[บุรพกรรมของภิกษุนั้น].....	๖๕
[พระราชาสั่งไปสอบสวนพระโกณฑธาน].....	๕๑	[พระโพธิสัตว์ต้องเดินไพร].....	๖๕
[พระราชาทรงสันนิษฐานว่าเป็นรูปเทียม].....	๕๒	[พระราชกุมารทั้ง ๒ ถูกรากษสจับไว้].....	๖๕
[พวกภิกษุติเตียนพระราชากับพระเถระ].....	๕๒	[พระโพธิสัตว์แสดงเทวธรรมแก่รากษส].....	๖๖
[พระศาสดาทรงไต่สวนทั้ง ๒ ฝ่าย].....	๕๒	[พระโพธิสัตว์รู้ทั้งประพฤติเทวธรรม].....	๖๗
[แก้อรรถ].....	๕๓	[พระโพธิสัตว์ได้ครองราชสมบัติ].....	๖๗
๕. เรื่องอุโบสถกรรม.....	๕๕	[พระศาสดาทรงย่อขาดก].....	๖๗
[หญิงรักษาอุโบสถมุ่งผลต่างๆ กัน].....	๕๕	[แก้อรรถ].....	๖๘
[สรรพสัตว์ถูกส่งไปเป็นทอดๆ].....	๕๕	๙. เรื่องสันตติมหอมมาตย์.....	๖๙
[แก้อรรถ].....	๕๕	[สันตติมหอมมาตย์ ได้ครองราชสมบัติ ๗ วัน].....	๖๙
๖. เรื่องอชครเปรต.....	๕๖	[คน ๒ พวกมีความคิดต่างกัน].....	๖๙
[พระมหาโมคคัลลานะเห็นเปรตถูกไฟไหม้].....	๕๖	[หญิงนักพ้อเป็นลมตาย].....	๖๙
[เล่าการเห็นเปรตให้พระลักขณเถระฟัง].....	๕๖	[โศกเพราะภรรยาตาย].....	๗๐
[พระศาสดาก็เคยทรงเห็นเปรตนั้น].....	๕๖	[พระศาสดาระงับความโศกของบุคคลได้].....	๗๐
[บุรพกรรมของอชครเปรต].....	๕๖	[แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ในอากาศ].....	๗๐
[กรรมชั่วให้ผลชั่ว].....	๕๖	[บุรพกรรมของสันตติมหอมมาตย์].....	๗๐
[ผู้ทำกรรมดียอมชนะผู้ทำกรรมชั่ว].....	๕๗	[ผลของการชักชวนมหาชนบำเพ็ญการกุศล].....	๗๑
[แก้อรรถ].....	๕๘	[การปรีณิพพานของมหาสันตติมหอมมาตย์].....	๗๑
๗. เรื่องพระมหาโมคคัลลานเถระ.....	๕๙	[สันตติมหอมมาตย์ควรเรียกว่าสมณะหรือพรหมณ์].....	๗๒
[พวกเดียรฉัตรคิดหาอุบายฆ่าท่าน].....	๕๙	[แก้อรรถ].....	๗๒
[เดียรฉัตรจ้างพวกโจรฆ่าพระเถระ].....	๕๙	๑๐. เรื่องพระปิโณทิกเถระ.....	๗๓
[พระเถระถูกพวกโจรทุบ].....	๕๙	[พระอานนทจัดการให้ปิโณทิกะบวช].....	๗๓
[พระเถระประสานกระดูกแล้วไปเฝ้าพระศาสดา].....	๖๐	[พระปิโณทิกะอยากสึก].....	๗๓
[พระเถระแสดงฤทธิ์แล้วปรีณิพพาน].....	๖๐	[พระปิโณทิกเถระบรรลุพระอรหัต].....	๗๓

[คนหมดเครื่องข้อมไม่ต้องไปๆ มาๆ].....	๗๓
[แก้อรรถ].....	๗๔
๑๑. เรื่องสุขสามเณร.....	๗๕
[เรื่องคันธเศรษฐี].....	๗๕
[เศรษฐีจ่ายทรัพย์สร้างสิ่งต่างๆ].....	๗๕
[คนบ้านนอกกระหายในภัตของเศรษฐี].....	๗๖
[ชาวชนบทยอมทำการจ้างในบ้านเศรษฐี].....	๗๖
[นายภัตตติกะเตรียมบริโภคมัท]	๗๗
[นายภัตตติกะถวายภัตแก่พระปัจเจกพุทธะ]	๗๘
[ทานที่ถวายไม่เหลือมีผลมาก]	๗๘
[คันธเศรษฐีแบ่งทรัพย์ให้ภัตตติกะ]	๗๙
[สัมปทา ๔ อย่าง]	๗๙
[นายภัตตติกะได้เป็นเศรษฐี]	๘๐
[นายภัตตติกะไปเกิดในเมืองสาวัตถี]	๘๐
[สุขกุมารบรรพชา]	๘๐
[สุขสามเณรฝึกตน]	๘๑
[สุขสามเณรบรรลุอรหัต]	๘๒
[บัณฑิตยอมฝึกตน]	๘๒
[แก้อรรถ]	๘๓
๑๑. ชรवारรค วรณนา	
๑. เรื่องหญิงสหายของนางวิสาขา.....	๘๕
[สามีมอบภรรยาของตนแก่นางวิสาขา]	๘๕
[มหรสพเกี่ยวกับสุรา]	๘๕
[หญิงเหล่านั้นคิดหาอุบายดื่มสุรา]	๘๕
[เทวบุตรมารบันดาลให้แสดงกายวิการแต่ไม่สำเร็จ]	๘๖
[แก้อรรถ]	๘๗
[ผู้รับคำเตือนยอมได้ผล]	๘๗
[นางวิสาขาชี้โทษของสุราโดยบุคคลาธิษฐาน]	๘๗
๒. เรื่องนางสิริมา.....	๘๘
[นางสิริมาบรรลุโสดาปัตติผล]	๘๘
[ภิกษุพรรณนาความดีของนางสิริมา]	๘๘
[นางสิริมาเจ็บ]	๘๙
[นางสิริมาถึงแก่กรรม]	๘๙
[ศพนางสิริมาผู้เลอโฉมหาค่ามิได้]	๙๐
[แก้อรรถ]	๙๑
๓. เรื่องพระอุตตราเถรี.....	๙๒
[พระเถรีอดอาหารเพราะน้ำใจกรุณา]	๙๒

[ได้ฟังเทศนาบรรลุโสดาปัตติผล].....	๙๒
[แก้อรรถ].....	๙๒
๔. เรื่องพระอธิมานิกภิกษุ.....	๙๓
[พวกภิกษุสำคัญผิด].....	๙๓
[พระศาสดาแก้คำสำคัญผิดนั้น]	๙๓
[แก้อรรถ].....	๙๓
๕. เรื่องพระนางรูปนันทาเถรี.....	๙๕
[พระนางรูปนันทาทรงผนวช]	๙๕
[พระนางไม่เข้าเฝ้าพระศาสดาเพราะเกรงถูกตำหนิ]	๙๕
[ชาวนครนิยมฟังธรรม]	๙๕
[ความเลื่อมใสของบุคคล ๔ จำพวก]	๙๕
[๑. รูปนันทิก]	๙๕
[๒. โฆสสัมปมาณิกา]	๙๕
[๓. ลูสัมปมาณิกา]	๙๖
[๔. จัมมสัมปมาณิกา]	๙๖
[พระนางรูปนันทาเถรีเข้าเฝ้าทรงสดับธรรม]	๙๖
[พระศาสดาทรงแสดงธรรมแก่พระนาง]	๙๖
[พระนางนันทาสำเร็จโสดาปัตติผล]	๙๘
[พระศาสดาทรงแสดงวิปัสสนา]	๙๘
[แก้อรรถ].....	๙๘
๖. เรื่องพระนางมัลลิกาเทวี.....	๙๙
[พระนางมัลลิกาทำสัญญากับสุนัข]	๙๙
[พระราชพาฬรู้พระนางมัลลิกา]	๙๙
[พระนางมัลลิกาเกิดในเวจี]	๑๐๐
[พระราชาทูลถามสถานที่พระนางเกิด]	๑๐๐
[ธรรมของสัตว์บุรุษไม่เท่าเหมือนของอื่น]	๑๐๑
[แก้อรรถ].....	๑๐๑
๗. เรื่องพระโลหุทายีเถระ.....	๑๐๓
[พระเถระกล่าวธรรมไม่เหมาะแก่งาน]	๑๐๓
[ถึงกาลก่อนก็เลอะเหมือนกัน]	๑๐๓
[บุรพกรรมของพระโลหุทายี]	๑๐๓
[โสมทตสอนให้พ่อทูลขอโค]	๑๐๓
[โสมทตพาพ่อเข้าเฝ้าพระราชทาน]	๑๐๔
[โสมทตได้รับพระราชทาน]	๑๐๔
[ผู้มีสุตะน้อยเหมือนโคถึก]	๑๐๔
[แก้อรรถ].....	๑๐๕
๘. เรื่องปฐมโพธิกาล.....	๑๐๖

[ทรงกำจัดการแล้วเปล่งอุทาน].....๑๐๖	[บุตรเศรษฐีหมดตัวเพราะประพฤติดื้อบายมุข].....๑๐๘
[แก้อรรถ].....๑๐๖	[เศรษฐีต้องเที่ยวขทาน].....๑๐๙
๙. เรื่องบุตรเศรษฐีมีทรัพย์มาก.....๑๐๘	[แก้อรรถ].....๑๑๐
[พวกนักเลงชวนเศรษฐีบุตรให้ดื่มเหล้า].....๑๐๘	

๙. ปาปวรรค วรรณนา

๑. เรื่องพราหมณ์ซื้อจุกเสกสาฎก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพราหมณ์ซื้อจุกเสกสาฎก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อภิตถเรถ กลยาเณ” เป็นต้น.

[พราหมณ์และพราหมณีผลัดกันไปฟังธรรม]

ความพิสดารว่า ในกาลแห่งพระวิปัสสีทศพล ได้มีพราหมณ์คนหนึ่งซื้อมหาเอกสาฎก.

แต่ในกาลนี้ พราหมณ์นี้ได้เป็นพราหมณ์ ซื้อจุกเสกสาฎก ในเมืองสาวัตถี.

ก็ผ้าสาฎกสำหรับนุ่งของพราหมณ์นั้น ได้มีผืน ๑, แม่ของพราหมณ์ก็ได้มีผืน ๑, ทั้ง ๒ คนมีผ้าห่มผืนเดียวเท่านั้น.

ในเวลาไปภายนอก พราหมณ์หรือพราหมณีย่อมห่มผ้าผืนนั้น.

ภายหลังวันหนึ่ง, เมื่อเขาประกาศการฟังธรรมในวิหาร, พราหมณ์กล่าวว่า “นาง เขาประกาศการฟังธรรม.

เจ้าจักไปสู่สถานที่ฟังธรรมในกลางวันหรือกลางคืน? เพราะเราทั้ง ๒ ไม่อาจไปพร้อมกันได้ เพราะไม่มีผ้าห่ม.”

พราหมณีตอบว่า “นาย ฉันทจักไปในกลางวัน” แล้วได้ห่มผ้าสาฎกไป.

[พราหมณ์คิดบูชาธรรมด้วยผ้าสาฎกที่ห่มอยู่]

พราหมณ์ยังอยู่ในเรือนตลอดวัน ต่อกลางคืนจึงได้ไปนั่งฟังธรรมทางด้านพระพักตร์พระศาสดา.

ครั้งนั้น ปีติ ๕ อย่าง^๑ ชาบชานไปทั่วสระของพราหมณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว.

เขาเป็นผู้ใคร่จะบูชาพระศาสดา คิดว่า “ถ้าเราจะถวายผ้าสาฎกนี้ไซ้, ผ้าห่มของนางพราหมณีจักไม่มี ของเราก็จักไม่มี.”

ขณะนั้นจิตประกอบด้วยความตระหนี่พันดวงเกิดขึ้นแล้วแก่เขา, จิตประกอบด้วยสัทธาตวงหนึ่งเกิดขึ้นอีก,

จิตประกอบด้วยความตระหนี่พันดวงเกิดขึ้นครอบงำสัทธาจิตแม้นั้นอีก.

ความตระหนี่อันมีกำลังของเขาคอยกีดกันสัทธาจิตไว้ ดุจจับมัดไว้อยู่เทียว ด้วยประการฉะนี้.

[ขณะมัจฉะจิตด้วยสัทธาจิต]

เมื่อเขากำลังคิดว่า “จักถวาย จักไม่ถวาย” ดั่งนั้นนั้นแหละ ปฐมยามล่วงไปแล้ว.

แต่ครั้นถึงมัชฌิมยาม, เขาไม่อาจถวายในมัชฌิมยามเมื่อนั้นได้.

เมื่อถึงปัจฉิมยาม, เขาคิดว่า “เมื่อเรารบกับสัทธาจิตและมัจฉะจิตอยู่นั้นแล, ๒ ยามล่วงไปแล้ว.

มัจฉะจิตนี้ของเรามีประมาณเท่านั้น เจริญอยู่ จักไม่ให้ยกศีรษะขึ้นจากอบาย ๔. เราจักถวายผ้าสาฎกละ.”

เขาข่มความตระหนี่ตั้งพันดวงได้แล้วทำสัทธาจิตให้เป็นปุเรจาริก ถือผ้าสาฎกไปวางแทบบาทมูลของพระศาสดา

ได้เปล่งเสียงดังขึ้น ๓ ครั้งว่า “ข้าพเจ้าชนะแล้ว ข้าพเจ้าชนะแล้วเป็นต้น.”

๑ ปีติ ๕ คือ ขุททกปีติ ปีติอย่างน้อย ๑ ฌณียปีติ ปีติชั่วขณะ ๑ โลกกันตีกาปีติ ปีติเป็นพักๆ ๑ อุเพงคาปีติ ปีติอย่างโลดโผน ๑ ฌณียปีติ ปีติชาบชาน ๑.

[ทานของพราหมณ์ให้ผลทันตาเห็น]

พระเจ้าปเสนทิโกศล กำลังทรงฟังธรรม ได้สดับเสียงนั้นแล้วตรัสว่า “พวกท่านจงถามพราหมณ์นั้นดู, ได้ยินว่าเขาชนะอะไร?” พราหมณ์นั้นถูกพวกราชบุรุษถาม ได้แจ้งความนั้น.

พระราชาก็สดับความนั้นแล้ว ทรงดำริว่า “พราหมณ์ทำสิ่งที่บุคคลทำไม่ได้ยาก. เราจักทำการสงเคราะห์เขา” จึงรับสั่งให้พระราชทานผ้าสาฎกคู่ ๑.

เขาได้ถวายผ้าผืนนั้นแต่พระตถาคตเหมือนกัน.

พระราชาก็รับสั่งให้พระราชทานทำให้เป็นทวีคูณอีก คือ ๒ คู่ ๔ คู่ ๘ คู่ ๑๖ คู่.

เขาได้ถวายผ้าผืนเหล่านั้นแต่พระตถาคตนั้นเทียว.

ต่อมา พระราชารับสั่งให้พระราชทานผ้าสาฎก ๓๒ คู่แก่เขา.

พราหมณ์ เพื่อจะป้องกันวาทะว่า “พราหมณ์ไม่ถือเอาเพื่อตน สละผ้าที่ได้แล้วๆ เสียสิ้น”

จึงถือเอาผ้าสาฎก ๒ คู่จากผ้า ๓๒ คู่ นั้น คือ “เพื่อตนคู่ ๑ เพื่อนางพราหมณ์คู่ ๑” ได้ถวายผ้าสาฎก ๓๐ คู่แต่พระตถาคตทีเดียว.

ฝ่ายพระราชาก็, เมื่อพราหมณ์นั้นถวายถึง ๗ ครั้ง, ทรงประสงค์จะถวายอีก.

พราหมณ์ซื้อมหาเอกสาฎก ในกาลก่อน ได้ถือเอาผ้าสาฎก ๒ คู่ในจำนวนผ้าสาฎก ๖๔ คู่.

ส่วนพราหมณ์ซื้อจุกเสกสาฎกนี้ ได้ถือเอาผ้าสาฎก ๒ คู่ ในเวลาที่ตนได้ผ้าสาฎก ๓๒ คู่.

พระราชาก็ทรงบังคับพวกราชบุรุษว่า “พนาย พราหมณ์ทำสิ่งที่ทำได้ยาก,

ท่านทั้งหลายพึงให้นำเอาผ้ากัมพล ๒ ผืนภายในวังของเรามา.”

พวกราชบุรุษได้ทำอย่างนั้น.

พระราชาก็รับสั่งให้พระราชทานผ้ากัมพล ๒ ผืนมีค่าแสนหนึ่งแก่เขา.

พราหมณ์คิดว่า “ผ้ากัมพลเหล่านี้ไม่สมควรและต้องที่สรีระของเรา, ผ้าเหล่านั้นสมควรแก่พระพุทธศาสนาเท่านั้น”

จึงได้ชิงผ้ากัมพลผืนหนึ่งทำให้เป็นเพดานไว้เบื้องบนที่บรรทมของพระศาสดา ภายในพระคันธกุฎี,

ชิงผ้าผืนหนึ่งทำให้เป็นเพดาน ในที่ทำภักติกของภิกษุผู้ฉันเป็นนิตยในเรือนของตน.

ในเวลาเย็น พระราชาเสด็จสู่สำนักของพระศาสดา ทรงจำผ้ากัมพลได้แล้ว ทูลถามว่า “ใครทำการบูชา พระเจ้าข้า?”

เมื่อพระศาสดาตรัสตอบว่า “พราหมณ์ซื้อเอกสาฎก” ดังนี้แล้ว ทรงดำริว่า “พราหมณ์เลื่อมใสในฐานะที่เราเลื่อมใสเหมือนกัน”

รับสั่งให้พระราชทานหมวด ๔ แห่งวัตถุทุกอย่าง จนถึงร้อยแห่งวัตถุทั้งหมด ทำให้เป็นอย่างละ ๔ แก่พราหมณ์นั้น อย่างนี้ คือ

“ช้าง ๔ ม้า ๔ กหาปณะ^๑ ๔,๐๐๐ สตรี ๔ ทาสี ๔ บุรุษ ๔ บ้านส่วย^๒ ๔ ตำบล”.

[รีบทำกุศลมีผลดีกว่าทำช้า]

ภิกษุทั้งหลาย สนทนากันในโรงธรรมว่า “โอ! กรรมของพราหมณ์ซื้อจุกเสกสาฎก น่าอัศจรรย์,

ชั่วครู่เดียวเท่านั้น เขาได้หมวด ๔ แห่งวัตถุทุกอย่าง. กรรมงามอันเขาทำในที่อื่นเป็นเนืองนิตย์นั้นแล ให้ผลในวันนี้ทีเดียว.”

๑ เป็นชื่อเงินตราชนิดหนึ่ง ซึ่งในอินเดียโบราณ มีค่าเท่ากับ ๔ บาท.

๒ หมู่บ้านที่ถูกเรียกเก็บภาษีอากร

พระศาสดา เสด็จมาตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เธอทั้งหลายนั่งสนทนากันด้วยเรื่องอะไรเล่า?”

เมื่อพวกภิกษุกราบทูลว่า “ด้วยกถาเรื่องนี้ พระเจ้าข้า” ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย

ถ้าเอกสาฎกนี้จักได้อาจเพื่อถวายแก่เราในปฐมยามไซ้, เขาก็ได้สรรพวัตถุอย่างละ ๑๖.

ถ้าจักได้อาจถวายในมัชฌิมยามไซ้, เขาก็ได้สรรพวัตถุอย่างละ ๘.

แต่เพราะถวายในเวลาจวนใกล้รุ่ง เขาก็ได้สรรพวัตถุอย่างละ ๔;

แท้จริง กรรมงามอันบุคคลผู้เมื่อทำ ไม่ให้จิตที่เกิดขึ้นเสื่อมเสีย ควรทำในที่นั่นเอง,

ด้วยว่า กุศลที่บุคคลทำช้า เมื่อให้สมบัติ ย่อมให้ช้าเหมือนกัน;

เพราะฉะนั้น พึงทำกรรมงามในลำดับแห่งจิตตูปบาททีเดียว” เมื่อทรงสืบนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลพึงรีบชวนช่วยในความดี, พึงห้ามจิตเสียจากความชั่ว,
เพราะว่า เมื่อบุคคลทำความดีช้าอยู่ ใจจะยินดีในความชั่ว.”

[แก้ อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อุพเพกสาฎก ความว่า พึงทำด่วนๆ คือ เร็วๆ.

จริงอยู่ คฤหัสถ์เมื่อจิตเกิดขึ้นว่า “เราจักทำกุศลบางอย่าง ในกุศลทานทั้งหลายมีถวายสลากภัตเป็นต้น” ควรทำไวๆ ที่เดียว

ด้วยคิดว่า “เราจะทำก่อน เราจะทำก่อน” โดยประการที่ชนเหล่าอื่นจะไม่ได้โอกาสฉะนั้น.

หรือบรรพชิต เมื่อทำวัตรทั้งหลายมีอุปัชฌายวัตรเป็นต้น ไม่ให้โอกาสแก่ผู้อื่น ควรทำเร็วๆ ที่เดียว ด้วยคิดว่า

“เราจะทำก่อน เราจะทำก่อน.”

สองบทว่า ปาปา จิตต์ ความว่า

ก็บุคคลพึงห้ามจิตจากบาปกรรมมีกายทุจริตเป็นต้น หรือจากอกุศลจิตตูปบาท ในที่ทุกสถาน.

สองบทว่า ทนต์ ทิ กรโต ความว่า ก็ผู้ใดคิดอยู่อย่างนี้ว่า “เราจักให้, จักทำ, ผลนี้จักสำเร็จแก่เราหรือไม่”

ชื่อว่าทำบุญช้าอยู่ เหมือนบุคคลเดินทางสิ้น,

ความช้าของผู้นั้นย่อมได้โอกาส เหมือนมัจฉะจิตพันดวงของพราหมณ์ชื่อเอกสาฎกฉะนั้น.

เมื่อเช่นนั้น ใจของเขาย่อมยินดีในความชั่ว, เพราะว่าเป็นเวลาที่ทำกุศลกรรมเท่านั้นจิตย่อมยินดีในกุศลกรรม,

พ้นจากนั้นแล้ว ย่อมโน้มไปสู่ความชั่วได้แท้.

ในกาลจบคาถา ชนเป็นอันมาก ได้บรรลุอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพราหมณ์ชื่ออุพเพกสาฎก จบ.

๒. เรื่องพระเสยยสกละ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระเสยยสกละ ตรัสพระธรรมเทศนาว่า “ปาปญจ บุริโส กยิรา” เป็นต้น.

[พระเถระทำปฐมสังฆาติเสส]

ดังได้สดับมา พระเสยยสกละนั้น เป็นสัทธีวาทริกของพระโฬุทายีเถระ บอกความไม่ยินดี^๑ ของตนแก่พระโฬุทายีนั้น ถูกท่านชักชวนในการทำปฐมสังฆาติเสส, เมื่อความยินดีเกิดทวีขึ้น, ได้ทำกรรมนั้นแล้ว.

[กรรมชั่วให้ทุกขในภพทั้ง ๒]

พระศาสดา ได้สดับกิริยาของเธอ รับสั่งให้เรียกเธอมาแล้วตรัสถามว่า “ได้ยินว่า เธอทำอย่างนั้นจริงหรือ?”
เมื่อเธอทูลว่า “อย่างนั้น พระเจ้าข้า” จึงตรัสว่า “แน่โมฆบุรุษ เหตุไร เธอจึงได้ทำกรรมอันหนักอ้นไม่สมควรเล่า?”
ทรงติเตียนโดยประการต่างๆ ทรงบัญญัติสิกขาบทแล้ว ตรัสว่า
“ก็กรรมเห็นปานนี้ เป็นกรรมยังสัตว์ให้เป็นไปเพื่อทุกข์อย่างเดียว ทั้งในภพนี้ทั้งในภพหน้า”
เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ถ้าบุรุษพึงทำบาปไซ้, ไม่ควรทำบาปนั้นบ่อยๆ, ไม่ควรทำความพอใจในบาปนั้น.
เพราะว่า ความสังสมบาปเป็นเหตุให้เกิดทุกข์.”

[แก้รรถ]

เนื้อความแห่งพระคาถานั้นว่า “ถ้าบุรุษพึงทำกรรมลามกคราวเดียว,
ควรพิจารณาในขณะนั้นแหละ สำเนียงว่า “กรรมนี้ไม่สมควร เป็นกรรมหยาบ” ไม่ควรทำกรรมนั้นบ่อยๆ,
พึงบรรเทาเสีย ไม่ควรทำแม้ซึ่งความพอใจ หรือความชอบใจ ในบาปกรรมนั้น ซึ่งจะพึงเกิดขึ้นเลย.”^๒

ถามว่า “เพราะเหตุไร?”

แก้ว่า “เพราะว่า ความสังสม คือความพอกพูนบาป เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ คือย่อมนำแต่ทุกข์มาให้ ทั้งในโลกนี้ ทั้งในโลกหน้า.”

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก ได้บรรลุอุริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระเสยยสกละ จบ.

๑ อนนิริตี บางแห่งแปลว่า ความกระสัน.

๒ อีกนัยหนึ่ง แปลอย่างนี้คือ “ถ้าบุรุษพึงทำกรรมลามกคราวเดียวไซ้ ควรพิจารณาในขณะนั้นแหละ [คือ] ไม่ควรทำกรรมลามกนั้นบ่อยๆ
ด้วยสำเนียงว่า ‘กรรมนี้ไม่สมควร เป็นกรรมหยาบ,’ แล้วพึงบรรเทาเสีย
ไม่ควรทำแม้ซึ่งความพอใจ หรือความชอบใจในกรรมลามกนั้น ซึ่งจะพึงบังเกิดขึ้นเลย.

๓. เรื่องนางลาชเทวธิดา

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภนางลาชเทวธิดา ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “บุณฺณญฺเจ บุริโส กยิรา” เป็นต้น.

เรื่องเกิดขึ้นแล้วในเมืองราชคฤห์.

[หญิงถวายข้าวตอกแก่พระกัสสปะ]

ความพิสดารว่า ท่านพระมหากัสสปะ อยู่ในปฬลิกูหา เข้าฌานแล้ว ออกในวันที่ ๗ ตรวจดูที่เที่ยวไปเพื่อภิกษาด้วยทิพยจักขุ เห็นหญิงรักษาน้ำข้าวสาลีคนหนึ่ง เต็ดรวงข้าวสาลีทำข้าวตอกอยู่

พิจารณาว่า “หญิงนี้มีศรัทธาหรือไม่หนอ?” รู้ว่า “มีศรัทธา”

ใคร่ครวญว่า “เธอจักอาจ เพื่อทำการสงเคราะห์แก่เราหรือไม่หนอ?” รู้ว่า “กุลธิดานี้เป็นหญิงแก่แล้ว จักทำการสงเคราะห์เรา, ก็แล ครั้นทำแล้ว จักได้สมบัติเป็นอันมาก” จึงครองจีวรถือบาตร ได้ยืนอยู่ที่ใกล้น้ำข้าวสาลี.

กุลธิดา พอเห็นพระเถระก็มีจิตเลื่อมใส มีสรีระอันปิติ ๕ อย่างถูกต้องแล้ว กล่าววว่า “นิมนต์หยุดก่อนเจ้าข้า” ถวายข้าวตอกไปโดยเร็ว เกลี่ยลงในบาตรของพระเถระแล้ว ไหว้ด้วยเบญจางคประดิษฐ์^๑ ได้ทำความปรารถนาว่า “ท่านเจ้าข้า ขอดิฉันพึงเป็นผู้มีส่วนแห่งธรรมที่ท่านเห็นแล้ว.”

[จิตเลื่อมใสในทานไปเกิดในสวรรค์]

พระเถระได้ทำการอนุโมทนาว่า “ความปรารถนาอย่างนั้น จงสำเร็จ.”

ฝ่ายนางไหว้พระเถระแล้ว พลงนิกถึงทานที่ตนถวายแล้วกลับไป.

ก็ในหนทางที่นางเดินไป บนคันนา มีงูพิษร้ายนอนอยู่ในรูแห่งหนึ่ง.

งูไม่อาจขบกัดแข่งพระเถระอันปกปิดด้วยผ้ากาสาเยได้.

นางพลงระลึกถึงทานกลับไปถึงที่นั้น.

งูเลื้อยออกจากรู กัดนางให้ล้มลง ณ ที่นั่นเอง.

นางมีจิตเลื่อมใส ทำกาลแล้ว ไปเกิดในวิมานทอง ประมาณ ๓๐ โยชน์ ในภพดาวดึงส์

มีอัฐภาพประมาณ ๓ คาจุด^๒ ประดับเครื่องอลังการทุกอย่าง เหมือนหลับแล้วตื่นขึ้น.

[วิธีทำทิพยสมบัติให้ถาวร]

นางนุ่งผ้าทิพย์ประมาณ ๑๒ ศอกผืนหนึ่ง ห่มผืนหนึ่ง แวดล้อมด้วยนางอัปสรตั้งพัน

เพื่อประกาศบุรพกรรม จึงยืนอยู่ที่ประตุมิมานอันประดับด้วยชั้นทองคำ เต็มด้วยข้าวตอกทองคำห้อยระย้าอยู่

๑ คำว่า เบญจางคประดิษฐ์ แปลว่า ตั้งไว้เฉพาะซึ่งองค์ ๕ หมายความว่า

ไหว้ได้องค์ ๕ คือ หน้าผาก ๑ ฝ่ามือทั้ง ๒ และเข่าทั้ง ๒ จดลงที่พื้น จึงรวมเป็น ๕.

๒ คาจุด ๑ ยาวเท่ากับ ๑๐๐ เส้น.

ตรวจดูสมบัติของตน ใคร่ครวญด้วยทิพยจักขุว่า “เราทำกรรมสิ่งไรหนอ จึงได้สมบัตินี้” ได้รู้ว่า “สมบัตินี้เราได้แล้ว เพราะผลแห่งข้าวตอกที่เราถวายพระผู้เป็นเจ้ามหาภักสสเประ.”

นางคิดว่า “เราได้สมบัติเห็นปานนี้ เพราะกรรมชนิดหน้อยอย่างนี้ บัดนี้เราไม่ควรประมาท, เราจักทำวัตรปฏิบัติแก่พระผู้เป็นเจ้า ทำสมบัตินี้ให้ถาวร”

จึงถือไม้กวาดและกระเช้าสำหรับเทมูลฝอยสำเร็จด้วยทอง ไปกวาดบริเวณของพระเถระ แล้วตั้งน้ำฉันน้ำใช้ไว้แต่เช้าตรู่.

พระเถระเห็นเช่นนั้น สำคัญว่า “จักเป็นวัตรที่ภิกษุหนุ่มหรือสามเณรบางรูปทำ.”

แม้ในวันที่ ๒ นางก็ได้ทำอย่างนั้น.

ฝ่ายพระเถระก็สำคัญเช่นนั้นเหมือนกัน.

แต่ในวันที่ ๓ พระเถระได้ยินเสียงไม้กวาดของนาง และเห็นแสงสว่างแห่งสรีระฉายเข้าไปทางช่องลูกตาล จึงเปิดประตู (ออกมา) ถามว่า “ใครนั่น กวาดอยู่?”

นาง. ท่านเจ้าข้า ดิฉันเอง เป็นผู้อุปัฏฐายิกาของท่าน ชื่อลาชเทวธิดา.

พระเถระ. อันอุปัฏฐายิกาของเรา ผู้มีชื่ออย่างนี้ ดูเหมือนจะไม่มี.

นาง. ท่านเจ้าข้า ดิฉันผู้รักษานาข้าวสาธิต ถวายข้าวตอกแล้ว มีจิตเลื่อมใส กำลังกลับไป ถูกงูกัด ทำกาละแล้ว บังเกิดในเทวโลกชั้นดาวดึงส์, ท่านเจ้าข้า ดิฉันคิดว่า “สมบัตินี้เราได้เพราะอาศัยพระผู้เป็นเจ้า, แม้นับนี้ เราจักทำวัตรปฏิบัติแก่ท่าน ทำสมบัติให้มั่นคง, จึงได้มา.”

พระเถระ. ทั้งวานนี้ทั้งวานขึ้นนี้ เจ้าคนเดียวกวาดที่นี่, เจ้าคนเดียวเข้าไปตั้งน้ำฉันน้ำใช้ไว้หรือ?

นาง. อย่างนั้น เจ้าข้า.

พระเถระ. จงหลีกเลี่ยง นางเทวธิดา, วัตรที่เจ้าทำแล้ว จงเป็นอันทำแล้ว, ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่ามาที่นี่ (อีก).

นาง. อย่าให้ดิฉันฉิบหายเสียเลย เจ้าข้า,

ขอพระผู้เป็นเจ้าจงให้ดิฉันทำวัตรแก่พระผู้เป็นเจ้า ทำสมบัติของดิฉันให้มั่นคงเถิด.

พระเถระ. จงหลีกเลี่ยง นางเทวธิดา, เจ้าอย่าทำให้เราถูกพระธรรมกถิกะทั้งหลาย นั่งจับพัดอันวิจิตร ฟังกล่าวในอนาคตว่า ‘ได้ยินว่า นางเทวธิดาผู้หนึ่ง มาทำวัตรปฏิบัติ เข้าไปตั้งน้ำฉันน้ำใช้ เพื่อพระมหาภักสสเประ.’ แต่หนีไป เจ้าอย่ามา ณ ที่นี้, จงกลับไปเสีย.

นางจึงอ้อนวอนซ้ำๆ อีกว่า “ขอท่านอย่าทำให้ดิฉันฉิบหายเลยเจ้าข้า.”

พระเถระคิดว่า “นางเทวธิดานี้ไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา” จึงปรบมือด้วยกล่าวว่า “เจ้าไม่รู้จักประมาณของเจ้า.”

นางไม่อาจดำรงอยู่ในที่นั้นได้ เหาะขึ้นในอากาศ ประคองอัญชลี ได้ยินร้องไห้ (คร่ำครวญอยู่) ในอากาศว่า “ท่านเจ้าข้า อย่าให้สมบัติที่ดิฉันได้แล้วฉิบหายเสียเลย, จงให้เพื่อทำให้มั่นคงเถิด.”

[บุญให้เกิดสุขในภพทั้ง ๒]

พระศาสดา ทรงนั่งในพระคันธกุฏินั่นเอง ทรงสดับเสียงนางเทวธิดานี้ร้องไห้ ทรงแผ่พระรัศมีดุจทรงนั่งตรัสอยู่ในที่เฉพาะหน้านางเทวธิดา ตรัสว่า “เทวธิดา การทำความสังวรนั้นเทียว เป็นภาระของภักสสเปผู้บุตรของเรา, แต่การกำหนดว่า ‘นี่เป็นประโยชน์ของเรา’ แล้วมุ่งทำแต่บุญ ย่อมเป็นภาระของผู้มีความต้องการด้วยบุญ,

๑ เม อนาคต เวปาว วุตตพพต์ แปลว่า ซึ่งความที่แห่งเรา เป็นผู้อันพระธรรมกถิกะทั้งหลาย ผู้นั่งจับซึ่งพัดอันวิจิตร ฟังกล่าวในอนาคตว่า ฯลฯ.

ด้วยว่า การทำบุญเป็นเหตุให้เกิดสุขอย่างเดียว ทั้งในภพนี้ ทั้งในภพหน้า” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม
จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ถ้าบุรุษพึงทำบุญไซ้, พึงทำบุญนั้นบ่อยๆ
พึงทำความพอใจในบุญนั้น, เพราะว่า ความสั่งสมบุญทำให้เกิดสุข.”

[แก้้อรรถ]

เนื้อความแห่งพระคาถานั้นว่า

“ถ้าบุรุษพึงทำบุญไซ้, ไม่พึงงดเว้นเสียด้วยเข้าใจว่า ‘เราทำบุญครั้งเดียวแล้ว, พอละด้วยบุญเพียงเท่านี้’ พึงทำบ่อยๆ,
แม้ในขณะที่ทำบุญนั้น พึงทำความพอใจคือความชอบใจ ได้แก่ความอุตสาหะในบุญนั้นแหละ.

ถามว่า “เพราะเหตุไร?”

วิสัชนาว่า “เพราะว่าความสั่งสมบุญให้เกิดสุข”

อธิบายว่า เพราะความสั่งสมคือความพอกพูนบุญ ชื่อว่าให้เกิดสุข เพราะเป็นเหตุนำความสุขมาให้ในโลกนี้และโลกหน้า.

ในกาลจบเทศนา นางเทวธิดานั้น ยืนอยู่ในที่สุดทาง ๔๕ โยชน์ นั้นแล ได้บรรลุโสดาปัตติผลแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องนางลาชเทวธิดา จบ.

๔. เรื่องอนาถบิณฑิกเศรษฐี

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภเศรษฐีชื่อนาถบิณฑิกะ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ปาโปปิ ปสสตี ภทฺร” เป็นต้น.

[ท่านเศรษฐีบำรุงภิกษุสามเณรเป็นนิตย์]

ความพิสดารว่า อนาถบิณฑิกเศรษฐี จ่ายทรัพย์ตั้ง ๕๔ โกฐิ ในพระพุทธศาสนาเฉพาะวิหารเท่านั้น, เมื่อพระศาสดาประทับอยู่ในพระเชตวัน, ไปสู่ที่บำรุงใหญ่ ๓ แห่งทุกวัน, ก็เมื่อจะไป คิดว่า “สามเณรก็ดี ภิกษุหนุ่มก็ดี พึงแลดูมมมือของเรา ด้วยการนึกว่า ‘เศรษฐีนั้นถืออะไรมาบ้าง’ ดังนี้ไม่เคยเป็นผู้ชื้อว่ามีมือเปล่าไปเลย,

เมื่อไปเวลาเช้า ให้คนถือข้าวต้มไป, บริโภคอาหารเช้าแล้ว ให้คนถือเสสซังทั้งหลายมีเนยใสเนยข้นเป็นต้นไป, ในเวลาเย็น ให้ถือวัตถุต่างๆ มีระเบียบดอกไม้ ของหอม เครื่องลูบไล้และผ้าเป็นต้น ไปสู่วิหาร, ถวายทาน รักษาศีล อย่างนี้ทุกๆ วันตลอดกาลเป็นนิตย์ทีเดียว.

[การหมดสิ้นแห่งทรัพย์ของท่านเศรษฐี]

ในกาลต่อมา เศรษฐี ย่อมถึงความสิ้นไปแห่งทรัพย์.

ทั้งพวกพยานิชย์ก็กู้หนี้เป็นทรัพย์ ๑๘ โกฐิจากมือเศรษฐีนั้น.

เงิน ๑๘ โกฐิ แม้เป็นสมบัติแห่งตระกูลของเศรษฐี ที่ฝังตั้งไว้ใกล้ฝั่งแม่น้ำ เมื่อฝังพังลงเพราะน้ำ (เซาะ) ก็จมลงยังมหาสมุทร.

ทรัพย์ของเศรษฐีนั้น ได้ถึงความหมดสิ้นไปโดยลำดับ ด้วยประการอย่างนี้.

[เศรษฐีถวายทานตามมีตามได้]

เศรษฐีแม้เป็นผู้ชื้ออย่างนั้นแล้ว ก็ยังถวายทานแก่สงฆ์เรื่อยไป, แต่ไม่อาจถวายทำให้ประณีตได้.

ในวันหนึ่ง เศรษฐี เมื่อพระศาสดารับสั่งว่า “คฤหบดี ก็ทานในตระกูล ท่านยังให้อยู่หรือ?” กราบทูลว่า

“พระเจ้าข้า ทานในตระกูล ข้าพระองค์ยังให้อยู่, ก็แล ทานนั้น (ใช้) ข้าวปลายเกรียน มีน้ำส้มพะอุม^๑เป็นที่ ๒.”

[เมื่อมีจิตผ่องใส ทานที่ถวายไม่เป็นของเลว]

ที่นั่น พระศาสดา ตรัสกะเศรษฐีว่า “คฤหบดี ท่านอย่าคิดว่า ‘เราถวายทานเศร้าหมอง.’

ด้วยว่าเมื่อจิตประณีตแล้ว, ทานที่บุคคลถวายแต่พระอรหันต์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ชื่อว่าเศร้าหมองย่อมไม่มี, คฤหบดี อีกประการหนึ่ง ท่านได้ถวายทานแต่พระอริยบุคคล ๘ แล้ว,

ส่วนเราในกาลเป็นเวลามปราหมณ์ ทำชาวชมพูทวีปทั้งสิ้น ให้พักไถนา

ยังมหาทานให้เป็นไปอยู่ ไม่ได้ทักขิไถนบุคคลใดๆ แม้ผู้ถึงซึ่งไตรสรณะ,

๑ พิลงโค น้ำผักดอง, น้ำส้ม, น้ำส้มพะอุม (เครื่องกินกับข้าวของแขก), น้ำพริก.

ชื่อว่าทักษิณียบุคคลทั้งหลาย ยากที่บุคคลจะได้ด้วยประการฉะนี้,
เพราะเหตุนี้ ท่านอย่าคิดเลยว่า ‘ทานของเราเศร้าหมอง’ ดังนี้แล้ว ได้ตรัสเวฬุมาสสูตร^๑ แก่เศรษฐีนั้น.

[เทวดาห้ามเศรษฐีให้เลิกการบริจาค]

ครั้งนั้น เทวดาซึ่งสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูของเศรษฐี เมื่อพระศาสดาและพระสาวกทั้งหลายเข้าไปสู่เรือน,
ไม่อาจจะดำรงอยู่ได้เพราะเดชแห่งพระศาสดาและพระสาวกเหล่านั้น คิดว่า
“พระศาสดาและพระสาวกเหล่านี้จะไม่เข้าไปสู่เรือนนี้ได้ด้วยประการใด, เราจะยุยงคบคิดด้วยประการนั้น,
แม้ใครจะพูดกะเศรษฐีนั้น ก็ไม่ได้อาจเพื่อจะกล่าวอะไรๆ ในกาลที่เศรษฐีเป็นอิสระ”

คิดว่า “ก็บัดนี้ เศรษฐีนี้เป็นผู้ยากจนแล้ว, คงจักเชื่อฟังคำของเรา”

ในเวลารাত্রี เข้าไปสู่ห้องอันเป็นสิริของเศรษฐี ได้ยืนอยู่ในอากาศ.

ขณะนั้น เศรษฐีเห็นเทวดานั้นแล้วถามว่า “นั่นใคร?”

เทวดา. มหาเศรษฐี ข้าพเจ้าเป็นเทวดาสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ ของท่าน มาเพื่อต้องการเตือนท่าน.

เศรษฐี. เทวดา ถ้าเช่นนั้น เชิญท่านพูดเถิด.

เทวดา. มหาเศรษฐี ท่านไม่เหลียวแลถึงกาลภายหลังเลย จำทรัพย์เป็นอันมากในศาสนาของพระสมณโคดม,
บัดนี้ ท่านแม้เป็นผู้ยากจนแล้ว ก็ยังไม่ละการจ่ายทรัพย์อีก,
เมื่อท่านประพฤติอย่างนี้ จักไม่ได้แม้วัตถุสักว่าอาหารและเครื่องนุ่งห่ม โดย ๒-๓ วัน แน่แท้,
ท่านจักต้องการอะไรด้วยพระสมณโคดม,
ท่านจงเลิกจากการบริจาคเกิน (กำลัง) แล้วประกอบกิจการทั้งหลาย รวบรวมสมบัติไว้เถิด.

เศรษฐี. นี่เป็นโอวาทที่ท่านให้แก่ข้าพเจ้าหรือ?

เทวดา. จั้ มหาเศรษฐี.

เศรษฐี. ไปเถิดท่าน, ข้าพเจ้า อันบุคคลผู้เช่นท่าน แม้ตั้งร้อยตั้งพัน ตั้งแสนคน ก็ไม่อาจให้ห้วนไหวได้,
ท่านกล่าวคำไม่สมควร, จะต้องการอะไรด้วยท่านผู้อยู่ในเรือนของข้าพเจ้า,
ท่านจงออกไปจากเรือนของข้าพเจ้าเร็วๆ.

[เทวดาถูกเศรษฐีขับไล่ ไม่มีที่อาศัย]

เทวดานั้น ฟังคำของเศรษฐีผู้เป็นโสดาบันอริยสาวกแล้ว ไม่อาจดำรงอยู่ได้ จึงพาทารกทั้งหลายออกไป,
ก็แล ครั้นออกไปแล้ว ไม่ได้ไปอยู่ที่อื่น จึงคิดว่า “เราจักให้ท่านเศรษฐีอดโทษแล้วอยู่ในที่เดิม”

เข้าไปหาเทพบุตรผู้รักษาพระนคร แจ้งความผิดที่ตนทำแล้ว กล่าวว่า

“เชิญมาเถิดท่าน, ขอท่านจงนำข้าพเจ้าไปยังสำนักของท่านเศรษฐี ให้ท่านเศรษฐีอดโทษแล้วให้ที่อยู่ (แก่ข้าพเจ้า).”

เทพบุตรห้ามเทวดานั้นว่า “ท่านกล่าวคำไม่สมควร, ข้าพเจ้าไม่อาจไปยังสำนักของเศรษฐีนั้นได้.”

เทวดานั้นจึงไปสู่สำนักของท้าวมหาราชทั้ง ๔ ก็ถูกท่านเหล่านั้นห้ามแล้ว

จึงเข้าไปเฝ้าท้าวสักกเทวราช กราบทูลเรื่องนั้น (ให้ทรงทราบ) แล้ว ทูลวิงวอนอย่างน่าสงสาร^๒ ว่า

๑ อจ. นวก. ๒๓/๔๐๖.

๒ สฎฐสูตร.

“ข้าแต่เทพเจ้า ข้าพระองค์ไม่ได้ที่อยู่ ต้องจูงพวกทารกเที่ยวระหกระเหิน หาที่พึ่งมิได้, ขอได้โปรดให้เศรษฐีให้ที่อยู่แก่ข้าพระองค์เถิด.”

[ท้าวสักกะทรงแนะนำอุบายให้เทวดา]

ครานั้น ท้าวสักกะ ตรัสกะเทวดานั้นว่า “ถึงเราก็จักไม่อาจกล่าวกะเศรษฐีเพราะเหตุแห่งท่านได้ (เช่นเดียวกัน), แต่จักบอกอุบายให้แก่ท่านสักอย่างหนึ่ง.”

เทวดา: ดีละ เทพเจ้า ขอพระองค์ทรงพระกรุณาตรัสบอกเถิด.

ท้าวสักกะ. ไปเถิดท่าน, จงแปลงเพศเป็นเสมียนของเศรษฐี ให้ใครนำหนังสือ (สัญญาจ้าง) จากมือเศรษฐีมาแล้ว (นำไป) ให้เขาชำระทรัพย์ ๑๘ โกลี ที่พวกค้าขายถือเอาไป ด้วยอำนาจของตนแล้ว บรรจुไว้ให้เต็มในหีบเปล่า, ทรัพย์ ๑๘ โกลี ที่จมลงยังมหาสมุทรมิอยู่ก็ดี, ทรัพย์ ๑๘ โกลี ส่วนอื่น ซึ่งหาเจ้าของมิได้ มีอยู่ในที่โน้นก็ดี, จงรวบรวมทรัพย์ทั้งหมดนั้น บรรจुไว้ให้เต็มในหีบเปล่าของเศรษฐี ครั้นทำการนี้ให้เป็นทัณฑกรรมแล้ว จึงขอมาโทษเศรษฐี.

[เศรษฐีกล่าวอย่างเดิม]

เทวดานั้น รับว่า “ดีละ เทพเจ้า” แล้วทำการทุกอย่าง อย่าง ตามนัยที่ท้าวสักกะตรัสบอกแล้วนั้นแล ยังห้องอันเป็นสิริของท่านเศรษฐีให้สว่างไสว ดำรงอยู่ในอากาศ เมื่อท่านเศรษฐีกล่าวว่า “นั่น ใคร” จึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นเทวดาอดเวลา ซึ่งสิงสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูที่ ๔ ของท่าน, คำใด อันข้าพเจ้ากล่าวแล้วในสำนักของท่านด้วยความเป็นผู้อดเวลา, ขอท่านจงอดโทษคำนั้นแก่ข้าพเจ้าเถิด, เพราะข้าพเจ้าได้ทำทัณฑกรรมด้วยการรวบรวมทรัพย์ ๕๔ โกลี มาบรรจुไว้เต็มหีบเปล่า ตามบัญชาของท้าวสักกะ. ข้าพเจ้าเมื่อไม่ได้ที่อยู่ ย่อมลำบาก.”

[เศรษฐีอดโทษแก่เทวดา]

อนาถบิณฑิกเศรษฐี คิดว่า “เทวดานี้ กล่าวว่า ‘ทัณฑกรรม อันข้าพเจ้าทำแล้ว’ ดังนี้, และรู้สึกโทษ (ความผิด) ของตน, เราจักแสดงเทวดานั้นแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า.”

ท่านเศรษฐี นำเทวดานั้นไปสู่สำนักของพระศาสดา กราบทูลกรรมอันเทวดานั้นทำแล้วทั้งหมด.

เทวดาหมอบลงด้วยเศียรเกล้า แทบบาทพระยุคลแห่งพระศาสดา กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ไม่ทราบทั้งพระคุณทั้งหลายของพระองค์ ได้กล่าวคำอันใดชั่วช้า เพราะความอดเวลา, ขอพระองค์ทรงอดโทษคำนั้นแก่ข้าพระองค์” ให้พระศาสดาทรงอดโทษแล้ว จึงให้ท่านมหาเศรษฐีอดโทษให้ (ในภายหลัง).

[เมื่อกรรมให้ผล คนโง่จึงเห็นถูกต้อง]

พระศาสดา เมื่อจะทรงโอวาทเศรษฐีและเทวดา ด้วยสามารถวิบากแห่งกรรมดีและชั่วนั้นแล จึงตรัสว่า

“ดูก่อนคฤหบดี แม้บุคคลผู้ทำบาปในโลกนี้ ย่อมเห็นบาปว่าดี ตลอดกาลที่บาปยังไม่ผลัดผล, แต่เมื่อใด บาปของเขาผลัดผล, เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นบาปว่าชั่วแท้ๆ,

ฝ่ายบุคคลผู้ทำกรรม^๑ ดี ย่อมเห็นกรรมชั่วว่าดี ตลอดกาลที่กรรมดียังไม่ผลัดผล, แต่เมื่อใด กรรมดีของเขาผลัดผล, เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นกรรมดีว่า ดีจริงๆ” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงได้ภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“แม้คนผู้ทำบาป ย่อมเห็นบาปว่าดี ตลอดกาลที่บาปยังไม่ผลัดผล,
แต่เมื่อใด บาปผลัดผล, เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นกรรมดีว่าชั่ว,
ฝ่ายคนทำกรรมดี ย่อมเห็นกรรมดีว่าชั่ว ตลอดกาลที่กรรมดียังไม่ผลัดผล,
แต่เมื่อใด กรรมดีผลัดผล, เมื่อนั้น เขาย่อมเห็นกรรมดีว่าดี.

[แก้ธรรม]

บุคคลผู้ประกอบบาปกรรมมีทุจริตทางกายเป็นต้น ชื่อว่าคนผู้บาป ในพระคานานั้น.

ก็บุคคลเมื่อนั้น เมื่อยังเสวยสุขอันเกิดขึ้น ด้วยอานุภาพแห่งสุจริตกรรมในปางก่อนอยู่ ย่อมเห็นแม้บาปกรรมว่าดี.

บาทพระคาถาว่า ยาว ปาปํ น ปจฺจติ เป็นต้น ความว่า

บาปกรรมของเขานั้น ยังไม่ให้ผลในปัจจุบันภพหรือในสัมปรายภพ เพียงใด (ผู้ทำบาป ย่อมเห็นบาปว่าดี เพียงนั้น).

แต่เมื่อใด บาปกรรมของเขานั้นให้ผล ในปัจจุบันภพหรือในสัมปรายภพ,

เมื่อนั้น ผู้ทำบาปนั้น เมื่อเสวย^๒ กรรมกรรมต่างๆ ในปัจจุบันภพ และทุกขีในอบายในสัมปรายภพอยู่ ย่อมเห็นบาปว่าชั่วถ่ายเดียว.

ในพระคาถาที่ ๒ (พึงทราบเนื้อความดังต่อไปนี้).

บุคคลผู้ประกอบกรรมดีมีสุจริตทางกายเป็นต้น ชื่อว่าคนทำกรรมดี,

คนทำกรรมดีเมื่อนั้น เมื่อเสวยทุกขอันเกิดขึ้นด้วยอานุภาพแห่งทุจริตในปางก่อน ย่อมเห็นกรรมดีว่าชั่ว.

บาทพระคาถาว่า ยาว ภทรํ น ปจฺจติ เป็นต้น ความว่า

กรรมดีของเขานั้นยังไม่ให้ผล ในปัจจุบันภพหรือสัมปรายภพเพียงใด. (คนทำกรรมดี ย่อมเห็นกรรมดี ชั่วอยู่ เพียงนั้น),

แต่เมื่อใด กรรมดีนั้นให้ผล, เมื่อนั้น คนทำกรรมดีนั้น เมื่อเสวยสุขที่อิงอามิสมีลาภและสักการะเป็นต้นในปัจจุบันภพ

และสุขที่อิงสมบัติอันเป็นทิพย์ในสัมปรายภพอยู่ ย่อมเห็นกรรมดีว่า ดีจริงๆ ดังนี้.

ในกาลจบเทศนา เทวดานั้น ดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล.

พระธรรมเทศนา ได้มีประโยชน์แม้แก่บริษัทผู้มาประชุมกัน ดังนี้แล.

เรื่องอนาถปิณฑิกเศรษฐี จบ.

๑ กุทรปุคฺคโล. ตามรูปศัพท์น่าจะแปลว่า บุคคลดี

แต่ไม่แปลอย่างนั้น เพราะยังเห็นผิดอยู่ จึงต้องแปลว่า บุคคลผู้ทำกรรมดี ตามนัยอรรถกถา.

๒ วิวิธา กมฺมกรณา ตามรูปเป็นปัญจมีวิภัตติ แปลตามรูปนั้นไม่ได้ความ

จึงหักแปลเป็นพุดิยาวิภัตติ ถ้าเป็นรูป วิวิธานิ กมฺมกรณานิ จะควรกว่า.

๕. เรื่องภิกษุไม่ถนอมบริวาร

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุรูปหนึ่ง ผู้ไม่ถนอมบริวาร ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “มามณเฑียร ปาปสฺส” เป็นต้น.

[ของสงฆ์ใช้แล้วควรรีบเก็บ]

ได้ยินว่า ภิกษุนั้น ใช้สอยบริวารอันต่างด้วยเตียงและตั้งเป็นต้น อย่างใดอย่างหนึ่ง ในภายนอกแล้ว ทิ้งไว้ในที่นั่นเอง. บริวารยอมเสียหายไป เพราะฝนบ้าง แดดบ้าง พวกสัตว์มีปลวกเป็นต้นบ้าง.

ภิกษุนั้น เมื่อพวกภิกษุกล่าวเตือนว่า “ผู้มีอายุ ธรรมดาบริวาร ภิกษุควรเก็บงำมิใช่หรือ?” กลับกล่าวว่า “กรรมที่ผมนั้นนิดหน่อย ผู้มีอายุ, บริวารนั้นไม่มีจิต, ความวิจิตรก็ไม่มี” ดังนี้แล้ว (ยังขึ้น) ทำอยู่อย่างนั้นนั่นแลอีก. ภิกษุทั้งหลายกราบทูลกิริยาของเธอแต่พระศาสดา.

พระศาสดารับสั่งให้เรียกภิกษุนั้นมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุชื่อว่า เธอทำอย่างนั้นจริงหรือ?”

เธอแม้ถูกพระศาสดาตรัสถามแล้ว ก็กราบทูลอย่างดูหมิ่นอย่างนั้นนั่นแหละว่า

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ข้อนั้นจะเป็นอะไร, ข้าพระองค์ทำกรรมเล็กน้อย, บริวารนั้น ไม่มีจิต, ความวิจิตรก็ไม่มี.”

[อย่าดูหมิ่นกรรมชั่วว่านิดหน่อย]

ที่นั่น พระศาสดาตรัสกะเธอว่า “อันภิกษุทั้งหลายทำอย่างนั้น ย่อมไม่ควร, ขึ้นชื่อว่าบาปกรรม ใดๆ ไม่ควรดูหมิ่นว่า นิดหน่อย; เหมือนอย่างว่า ภาชนะที่เขาเปิดปากตั้งไว้กลางแจ้ง เมื่อฝนตกอยู่ ไม่เต็มได้ด้วยน้ำหยาดเดียวโดยแท้, ถึงกระนั้น เมื่อฝนตกอยู่บ่อยๆ ภาชนะนั้นย่อมเต็มได้แน่ๆ ฉันทิ, บุคคลผู้ทำบาปกรรมอยู่ ย่อมทำกองบาปให้ใหญ่โตขึ้นโดยลำดับได้อย่างแน่ๆ ฉันทิเหมือนกัน” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลไม่ควรดูหมิ่นบาปว่า ‘บาปมีประมาณน้อย จักไม่มาถึง’
แม้หมอน้ำยังเต็มด้วยหยาดน้ำที่ตกลง (ทีละหยาด) ได้ฉันทิ,
ขนพาลเมื่อสั่งสมบาปแม้ทีละน้อยๆ ย่อมเต็มด้วยบาปได้ ฉันทิ.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า มามณเฑียร ความว่า บุคคลไม่ควรดูหมิ่น.

บทว่า ปาปสฺส แปลว่า ซึ่งบาป.

บทพระคาถาว่า น มตฺตํ อากมฺิสฺสติ ความว่า

บุคคลไม่ควรดูหมิ่นบาปอย่างนี้ว่า “เราทำบาปมีประมาณน้อย, เมื่อไรบาปนั้นจักผลัดผล?”

บทว่า อุทกฺมโภปี ความว่า

ภาชนะดินชนิดใดชนิดหนึ่งที่เขาเปิดปากทิ้งไว้ในเมื่อฝนตกอยู่ ย่อมเต็มด้วยหยาดน้ำที่ตกลงแม้ทีละหยาดๆ โดยลำดับได้ ฉันทิ, บุคคลเขลา เมื่อสั่งสม คือเมื่อพอกพูนบาปแม้ทีละน้อยๆ ย่อมเต็มด้วยบาปได้ฉันทิเหมือนกัน.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมากบรรลุอรุณผลทั้งหลายมีโสดาปัตติผลเป็นต้นแล้ว.

แม้พระศาสดา ก็ทรงบัญญัติสิกขาบทไว้ว่า “ภิกษุลาดที่นอน(ของสงฆ์) ไว้ในที่แจ้งแล้ว ไม่เก็บไว้ตามเดิม ต้องอาบัติชื่อนี้” ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุไม่ถนอมบริวาร จบ.

๖. เรื่องเศรษฐีซื้อพิฬาลพทกะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภเศรษฐีซื้อพิฬาลพทกะ (เศรษฐีตีนแมว) ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “มามณญญเถถ ปุณฺณสฺส” เป็นต้น.

[ให้ทานเองและชวนคนอื่น ได้สมบัติ ๒ อย่าง]

ความพิสดารว่า สมัยหนึ่ง ชาวเมืองสาวัตถีพากันถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน โดยเนื่องเป็นพวกเดียวกัน. อยู่มาวันหนึ่ง พระศาสดา เมื่อจะทรงทำอนุโมทนา ตรัสอย่างนี้ว่า “อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย

- บุคคลบางคนในโลกนี้ ให้ทานด้วยตน, (แต่) ไม่ชักชวนผู้อื่น, เขาย่อมได้โภคสมบัติ, (แต่) ไม่ได้บริวารสมบัติ ในที่แห่งตนเกิดแล้วๆ;
- บางคน ไม่ให้ทานด้วยตน, ชักชวนแต่คนอื่น, เขาย่อมได้บริวารสมบัติ (แต่) ไม่ได้โภคสมบัติในที่แห่งตนเกิดแล้วๆ;
- บางคน ไม่ให้ทานด้วยตนด้วย ไม่ชักชวนคนอื่นด้วย, เขาย่อมไม่ได้โภคสมบัติ ไม่ได้บริวารสมบัติ ในที่แห่งตนเกิดแล้วๆ, เป็นคนเที่ยวกินเดน,
- บางคน ให้ทานด้วยตนด้วยชักชวนคนอื่นด้วย, เขาย่อมได้ทั้งโภคสมบัติและบริวารสมบัติ ในที่แห่งตนเกิดแล้วๆ.”

[บัณฑิตเรียไรของทำบุญ]

ครั้งนั้น บัณฑิตบุรุษผู้หนึ่ง ฟังธรรมเทศานั้นแล้ว คิดว่า “โอ! เหตุนี้ไม้อัจฉริยะ, บัดนี้ เราจักทำกรรมที่เป็นไปเพื่อสมบัติทั้ง ๒.” จึงกราบทูลพระศาสดาในเวลาเสด็จลุกไปว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พຽຽຽนี้ ขอพระองค์จงทรงรับภิกษาของพวกข้าพระองค์.”

พระศาสดา. ก็ท่านมีความต้องการด้วยภิกษุสักเท่าไร?

บุรุษ. ภิกษุทั้งหมด พระเจ้าข้า.

พระศาสดาทรงรับคำแล้ว.

แม้เขาก็เข้าไปยังบ้าน เทียวปวารร้องว่า “ข้าแต่แม่และพ่อทั้งหลาย

ข้าพเจ้านิมนต์ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เพื่อฉันภัตตาหารในวันพຽຽนี้.

ผู้ใดอาจถวายแก่ภิกษุทั้งหลายมีประมาณเท่าใด,

ผู้นั้นจงให้วัตถุต่างๆ มีข้าวสารเป็นต้น เพื่อประโยชน์แก่อาหารมียาเป็นต้น เพื่อภิกษุทั้งหลายมีประมาณเท่านั้น,

พวกเราจักให้หุงต้มในที่แห่งเดียวกันแล้วถวายทาน”

[เหตุที่เศรษฐีมีชื่อว่าพิฬาลพทกะ]

ที่นั้น เศรษฐีคนหนึ่ง เห็นบุรุษนั้นมาถึงประตูร้านค้าตลาดของตน ก็โกรธว่า

“เจ้าคนนี้ ไม่นิมนต์ภิกษุแต่พ่อ (กำลัง) ของตน ต้องมาเที่ยวชักชวนชาวบ้านทั้งหมด (อีก)” จึงบอกว่า

“แกจงนำเอาภาชนะที่แกถือมา” ดังนี้แล้ว เอานิ้วมือ ๓ นิ้วหยิบ ได้ให้ข้าวสารหน่อยหนึ่ง, ถั่วเขียว ถั่วราขมาส ก็เหมือนกันแล.

ตั้งแต่นั้น เศรษฐีนั้นจึงมีชื่อว่าพิฬาลพทเศรษฐี.

แม้เมื่อจะให้เภสัชมีเนยใสและน้ำอ้อยเป็นต้น ก็เอียงปากขวด^๑ เข้าที่หม้อ ทำให้ปากขวดนั้นติดเป็นอันเดียวกัน ให้เภสัชมีเนยใสและน้ำอ้อยเป็นต้นไหลลงทีละหยดๆ ให้ได้หน่อยหนึ่งเท่านั้น.

อุบาสกทำวัตถุที่คนอื่นให้โดยรวมกัน (แต่) ได้ถือเอาสิ่งของที่เศรษฐีนี้ให้ไว้แผนกหนึ่งต่างหาก.

[เศรษฐีให้คนสนิทไปดูการทำของบุรุษผู้เรียไร]

เศรษฐีนั้น เห็นกิริยาของอุบาสกนั้นแล้ว คิดว่า “ทำไมหนอ เจ้าคนนี่จึงรับสิ่งของที่เราให้ไว้แผนกหนึ่ง?”

จึงส่งจูฬปัฏฐาก^๒ คนหนึ่งไปข้างหลังเขา ด้วยสั่งว่า “เจ้าจงไป, จงรู้กรรมที่เจ้านั้นทำ.”

อุบาสกนั้นไปแล้ว กล่าวว่า “ขอผลใหญ่จงมีแก่เศรษฐี” ดังนี้แล้ว ใส่ข้าวสาร ๑-๒ เมล็ด เพื่อประโยชน์ แก่ยาคุณัตและขนม, ใส่ถั่วเขียวถั่วราขมาสบ้าง หยาดน้ำมันและหยาดน้ำอ้อยเป็นต้นบ้าง ลงในภาชนะต่างๆ ภาชนะ.

จูฬปัฏฐากไปบอกแก่เศรษฐีแล้ว.

เศรษฐีฟังคำนั้นแล้ว จึงคิดว่า

“หากเจ้าคนนั้นจักกล่าวโทษเราในท่ามกลางบริษัทไซรี, พอมันเอ่ยชื่อของเราขึ้นเท่านั้น เราจักประหารมันให้ตาย.”

ในวันรุ่งขึ้น จึงเห็นบริษัไว้ในระหว่างผ้าถุงแล้ว ได้ไปยืนอยู่ที่โรงครัว.

[ฉลาดพูดทำให้ผู้มุ่งร้ายกลับอ่อนน้อม]

บุรุษนั้น เลี้ยงดูภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน แล้วกราบทูลพระผู้มีพระภาคว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ชกขวนมหาชนถวายทานนี้,

พวกมนุษย์ที่ข้าพระองค์ชกขวนแล้วในที่นั้น ได้ให้ข้าวสารเป็นต้นมากบ้างน้อยบ้าง ตามกำลังของตน,

ขอผลอันไพศาลจงมีแก่มหาชนเหล่านั้นทั้งหมด.”

เศรษฐีได้ยินคำนั้นแล้ว คิดว่า

“เรามาด้วยตั้งใจว่า ‘พอมันเอ่ยชื่อของเราขึ้นว่า ‘เศรษฐีซื้อโน้นถือเอาข้าวสารเป็นต้นด้วยหีบมือให้,’ เราก็จักฆ่าบุรุษนี้ให้ตาย,

แต่บุรุษนี้ ทำทานให้รวมกันทั้งหมด แล้วกล่าวว่า ‘ทานที่ชนเหล่าใดดวงด้วยทะนนานเป็นต้นแล้วให้ก็ดี,

ทานที่ชนเหล่าใดถือเอาด้วยหีบมือแล้วให้ก็ดี, ขอผลอันไพศาล จงมีแก่ชนเหล่านั้นทั้งหมด.’

ถ้าเราจักไม่ให้บุรุษเห็นปานนี้อดโทษไซรี, อาชญาของเทพเจ้าจักตกลงบนศีรษะของเรา.”

เศรษฐีนั้นหมอบลงแทบเท้าของอุบาสกนั้นแล้วกล่าวว่า “นาย ขอนายจงอดโทษให้ผมด้วย,”

และถูกอุบาสกนั้นถามว่า “นี่อะไรกัน?” จึงบอกเรื่องนั้นทั้งหมด.

พระศาสดาทรงเห็นกิริยานั้นแล้ว ตรัสถามผู้ชวนชวายนทานว่า “นี่อะไรกัน?”

เขากราบทูลเรื่องนั้นทั้งหมดตั้งแต่วันที่แล้วๆ มา.

๑ กรณทกณณิก

๒ จูฬปัฏฐาก คือคนใช้ที่สนิทหรือคนใช้ที่วางใจได้.

[อย่าดูหมิ่นบุญว่านิดหน่อย]

ที่นั่น พระศาสดาตรัสถามเศรษฐีนั้นว่า “นัยว่า เป็นอย่างนั้นหรือ? เศรษฐี.” เมื่อเขากราบทูลว่า “อย่างนั้น พระเจ้าข้า,”
ตรัสว่า “อุบาสก ขึ้นชื่อว่าบุญ อันใครๆ ไม่ควรดูหมิ่นว่า ‘นิดหน่อย,’
อันบุคคลถวายทานแก่ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเช่นเราเป็นประธานแล้ว ไม่ควรดูหมิ่นว่า ‘เป็นของนิดหน่อย,’
ด้วยว่า บุรุษผู้บัณฑิต ทำบุญอยู่ ย่อมเต็มไปด้วยบุญโดยลำดับแน่แท้ เปรียบเหมือนภาชนะที่เปิดปาก เต็มไปด้วยน้ำ ฉะนั้น.”
ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลไม่ควรดูหมิ่นบุญว่า ‘นิดหน่อย จักไม่มาถึง’
แม้หม้อน้ำยังเต็มด้วยหยาดน้ำที่ตกลงมา (ทีละหยาดๆ) ได้ฉับใด,
ธีรชน (ชนผู้มีปัญญา) สั่งสมบุญแม้ทีละน้อยๆ ย่อมเต็มด้วยบุญได้ ฉะนั้น.”

[แก้อรรถ]

เนื้อความแห่งพระคาถานั้นว่า

“มนุษย์ผู้บัณฑิต ทำบุญแล้ว อย่าดูหมิ่น คือไม่ควรดูถูกบุญ อย่างนี้ว่า
‘เราทำบุญมีประมาณน้อย บุญมีประมาณน้อยจักมาถึง ด้วยอำนาจแห่งวิบากก็หาไม่,
เมื่อเป็นเช่นนี้ กรรมนิดหน่อยจักเห็นเราที่ไหน? หรือว่าเราจักเห็นกรรมนั้นที่ไหน? เมื่อไรบุญกรรมนั้นจักเสียดผล?’
เหมือนอย่างว่า ภาชนะดินที่เขapedฝาตั้งไว้ ย่อมเต็มด้วยหยาดน้ำที่ตกลงมา (ทีละหยาดๆ) ไม่ขาดสายได้ ฉับใด,
ธีรชน คือบุรุษผู้เป็นบัณฑิต เมื่อสั่งสมบุญทีละน้อยๆ ชื่อว่าเต็มด้วยบุญได้ ฉะนั้น.”

ในกาลจบเทศนา เศรษฐีนั้นบรรลุโสดาปัตติผลแล้ว.

พระธรรมเทศนาได้มีประโยชน์แม้แก่บริษัทที่มาประชุมกัน ดังนี้แล.

เรื่องเศรษฐีซื้อพิฬาลพทกะ จบ.

๗. เรื่องมหาธนาภิษ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพ่อค้ามีทรัพย์มาก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “วาณิโฆว ภยํ มคค์” เป็นต้น.

[พ่อค่านิมิตต์ภิกษุ ๕๐๐ เดินทางร่วม]

ดังได้สดับมา พวกโจร ๕๐๐ คน แสวงหาช่องในเรือนของพ่อค่านั้น ไม่ได้ (ช่อง) แล้ว.

โดยสมัยอื่น พ่อค่านั้นบรรทุกเกวียน ๕๐๐ เล่มให้เต็มไปด้วยสิ่งของแล้ว ให้เผด็จกัณฑ์ภิกษุทั้งหลายว่า

“เราจะไปสู่ที่ซื้อโน้นเพื่อค้าขาย. พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเหล่าใดประสงค์จะไปสู่นั้น, ขอนิมิตต์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเหล่านั้นจงออกไป, จักไม่ลำบากด้วยภิกษาในหนทาง.”

ภิกษุ ๕๐๐ รูปฟังค่านั้นแล้ว ได้เดินทางไปกับพ่อค่านั้น.

โจรแม่เหล่านั้นได้ข่าวว่า “ได้ยินว่า พ่อค่านั้นออกไปแล้ว” ได้ไปชุมนุมอยู่ในดง.

ฝ่ายพ่อค้าไปแล้ว ยึดเอาที่พักใกล้บ้านแห่งหนึ่งที่ปากดง จัดแจงโคและเกวียนเป็นต้น ลี้ ๒-๓ วัน และถวายภิกษาแก่ภิกษุเหล่านั้นเป็นนิตยเทียว.

[พวกโจรให้คนใช้ไปสืบข่าวพ่อค้า]

พวกโจร เมื่อพ่อค่านั้นล่าช้าอยู่ จึงส่งบุรุษคนหนึ่งไปด้วยสั่งว่า “เจ้าจงไป, จงรู้วันออก (เดินทาง) ของพ่อค่านั้นแล้วจงมา.”

บุรุษนั้นไปถึงบ้านนั้นแล้ว ถามสหายคนหนึ่งว่า “พ่อค้าจักออกไปเมื่อไร?”

สหายนั้นตอบว่า “โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วัน” ดังนี้แล้ว กล่าวว่า “ก็ท่านถามเพื่ออะไร?”

ที่นั่น บุรุษนั้นบอกแก่เขาว่า “พวกข้าพเจ้าเป็นโจร ๕๐๐ ชุมนุมอยู่ในดงเพื่อต้องการพ่อค่านั้น.”

ฝ่ายสหาย กล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจงไป, พ่อค้าจักออกไปโดยเร็ว” ส่งบุรุษนั้นไปแล้ว

คิดว่า “เราจักห้ามพวกโจรหรือพ่อค้าดีหนอ?”

ตกลงใจว่า “ประโยชน์อะไรของเราด้วยพวกโจร, ภิกษุ ๕๐๐ รูปอาศัยพ่อค้าเป็นอยู่, เราจักให้สัญญาแก่พ่อค้า”

แล้วได้ไปสู่สำนักของพ่อค่านั้น ถามว่า “ท่านจักไปเมื่อไร” พ่อค้าตอบว่า “ในวันที่ ๓” กล่าวว่า

“ท่านจงทำตามคำของข้าพเจ้า, ได้ยินว่าพวกโจร ๕๐๐ ชุมนุมอยู่ในดงเพื่อต้องการตัวท่าน, ท่านอย่าเพิ่งไปก่อน.”

[พ่อค้าถูกโจรสกัด ต้องพักอยู่ในระหว่างทาง]

พ่อค้า. ท่านรู้อย่างไร?

บุรุษสหาย. เพื่อนรักของข้าพเจ้ามีอยู่ในระหว่างพวกโจรเหล่านั้น, ข้าพเจ้ารู้เพราะคำบอกเล่าของเขา.

พ่อค้า. ถ้าเช่นนั้น ประโยชน์อะไรของเราด้วยการจากไปที่นี่, เราจักกลับไปเรือนละ.

เมื่อพ่อค่านั้นชักช้า, บุรุษที่พวกโจรเหล่านั้นส่งมาอีก มาถึงแล้ว ถามสหายนั้น

ได้ฟังความเป็นไปนั้นแล้ว ไปบอกแก่พวกโจรว่า “ได้ยินว่า พ่อค้าจักกลับคืนไปเรือนทีเดียว.”

พวกโจรฟังคำนั้นแล้ว ได้ออกจากดงนั้นไปชุมนุมอยู่ริมหนทางนอกนี้.

เมื่อพ่อค้านั้นซัดซ้ออยู่, โจรเหล่านั้นก็ส่งบุรุษไปในสำนักของสหายนแม่อีก.

สหายนนั้นรู้ความที่พวกโจรชุมนุมอยู่ในที่นั้นแล้ว ก็แจ้งแก่พ่อค้าอีก.

พ่อค้าคิดว่า “แม่ในที่นี้ ความขาดแคลน (ด้วยอะไรๆ) ของเราก็ไม่มี, เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจักไม่ไปข้างโน้น ไม่ไปข้างนี้, จักอยู่ที่นี้แหละ” ดังนี้แล้ว ไปสู่สำนักของภิกษุทั้งหลาย เรียนว่า

“ท่านผู้เจริญ ได้ยินว่า พวกโจรประสงค์จะปล้นผม ชุมนุมอยู่ริมหนทางนอกนี้.

ผมจักไม่ไปทั้งข้างโน้นทั้งข้างนี้ จักพักอยู่ที่นี้แหละชั่วคราว;

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ประสงค์จะอยู่ที่นี้ก็จะอยู่, ประสงค์จะไปก็จะไป ตามความพอใจของตน.”

[ภิกษุลาพ่อค้ากลับไปเมืองสาวัตถี]

พวกภิกษุกล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกฉันจักกลับ,” อลาพ่อค้าแล้ว ในวันรุ่งขึ้น ไปสู่เมืองสาวัตถี ถวายบังคมพระศาสดา นั่งอยู่แล้ว.

[สิ่งที่ควรเว้น]

พระศาสดา ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่ไปกับพ่อค้ามีทรัพย์มากหรือ?”

เมื่อพวกภิกษุนั้นกราบทูลว่า “อย่างนั้น พระเจ้าข้า พวกโจรชุมนุมอยู่ริมทางทั้ง ๒ ข้างเพื่อต้องการปล้นพ่อค้าผู้มั่งมีทรัพย์มาก, เพราะเหตุนั้น เขาจึงพักอยู่ในที่นั้นแล, ส่วนพวกข้าพระองค์ ลาเขากลับมา” ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย พ่อค้าผู้มั่งมีทรัพย์มาก ย่อมเว้นทาง (ที่มีภัย) เพราะความที่พวกโจรมีอยู่,

บุรุษแม้ใครจะเป็นอยู่ ย่อมเว้นยาพิษอันร้ายแรง,

แม้ภิกษุทราบว่ ‘ภพ ๓ เป็นเช่นกับหนทางที่พวกโจรชุมนุมอยู่.’ แล้วเว้นกรรมชั่วเสียควร.” ดังนี้แล้ว

เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลพึงเว้นกรรมชั่วทั้งหลายเสีย,
เหมือนพ่อค้ามีทรัพย์มาก มีพวคน้อย เว้นทางอันพึงกลัว,
(และ) เหมือนผู้ต้องการจะเป็นอยู่ เว้นยาพิษเสียฉะนั้น.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ภูมฺมิ ได้แก่ อันน่ากลัว. อธิบายว่า ชื่อว่ามีภัยเฉพาะหน้า เพราะเป็นหนทางที่พวกโจรชุมนุมอยู่.

ท่านกล่าวอธิบายคำนี้ไว้ว่า “พ่อค้าผู้มั่งมีทรัพย์มาก มีพวคน้อย เว้นทางที่มีภัยเฉพาะหน้า ฉนใด,

ผู้ต้องการจะเป็นอยู่ ย่อมเว้นยาพิษอันร้ายแรง ฉนใด, ภิกษุผู้บัณฑิต ควรเว้นกรรมชั่วทั้งหลายแม้มีประมาณน้อยเสีย ฉนนั้น.”

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น บรรลุพระอรหัตพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาทั้งหลาย.

พระธรรมเทศนาได้เป็นประโยชน์แม้แก่มหาชนผู้มาประชุม ดังนี้แล.

เรื่องมหาธรรมาธิษฐาน จบ.

๘. เรื่องนายพรานกุกกุกกุก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภนายพรานชื่อกุกกุกกุก ตรัสพระธรรมเทศนาว่า
“ปาณิมิ เจ วโณ นาสส” เป็นต้น.

[ธิดาเศรษฐีรักพรานกุกกุกกุก]

ได้ยินว่า ธิดาเศรษฐีคนหนึ่งในกรุงราชคฤห์ เจริญวัยแล้ว เพื่อประโยชน์แก่การรักษา มารดาบิดาจึงมอบหญิงคนใช้ให้คนหนึ่ง
ให้อยู่ในห้องบนปราสาท ๗ ชั้น ในเวลาเย็นวันหนึ่ง แลไปในระหว่างถนน ทางหน้าต่าง

เห็นนายพรานคนหนึ่งชื่อกุกกุกกุก ผู้ถือบ่วง ๕๐๐ และหลาว ๕๐๐ ฆ่าเนื้อทั้งหลายเลี้ยงชีพ ฆ่าเนื้อ ๕๐๐ ตัวแล้ว บรรทุก
เกวียนใหญ่ให้เต็มไปด้วยเนื้อสัตว์เหล่านั้น นั่งบนแอกเกวียน เข้าไปสู่พระนครเพื่อต้องการจะขายเนื้อ

เป็นผู้มีจิตปฏิบัติในนายพรานนั้น ให้บรรณาการในมือหญิงคนใช้ ส่งไปว่า

“เจ้าจงไป, จงให้บรรณาการแก่บุรุษนั้น รู้เวลาไป (ของเขา) แล้วจงมา.”

หญิงคนใช้ไปแล้ว ให้บรรณาการแก่นายพรานนั้นแล้ว ถามว่า “ท่านจักไปเมื่อไร?”

นายพรานตอบว่า “วันนี้เราขายเนื้อแล้ว จักออกไปโดยประตูชื่อนั้นแต่เช้าเทียว.”

หญิงคนใช้ฟังคำที่นายพรานนั้น บอกแล้ว กลับมาบอกแก่นาง.

[ธิดาเศรษฐีลอบหนีไปกับนายพราน]

ธิดาเศรษฐีรวบรวมผ้าและอาหารอันควรแก่ความเป็นของตนควรถือเอา นุ่งผ้าเก่า ถือหม้อออกไปแต่เข้าประตู
เหมือนไปสู่ทำนังกักบัวพวกนางทาสี ถึงที่นั่นแล้ว ได้ยินคอยการมาของนายพรานอยู่.

เมื่อนายพรานก็ขับเกวียนออกไปแต่เข้าประตู.

ฝ่ายนางก็เดินตามหลังนายพรานนั้นไป.

เขาเห็นนางจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้จักเจ้าว่า ‘เป็นธิดาของผู้ชื่อนั้น,’ แน่ะแม่ เจ้าอย่าตามฉันไปเลย.”

นางตอบว่า “ท่านไม่ได้เรียกฉันมา, ฉันมาตามธรรมดาของตน, ท่านจงนั่ง ขับเกวียนของตนไปเถิด.”

เขาห้ามนางแล้วๆ เล่าๆ ทีเดียว.

ครั้นนางพูดกับเขาว่า “อันการห้ามสิริอันมาสู่สำนักของตนย่อมไม่ควร”

นายพรานทราบการมาของนางเพื่อตนโดยไม่สงสัยแล้ว ได้อุ้มนางขึ้นเกวียนไป.

มารดาบิดาของนางให้ค้นหาข้างโน้นข้างนี้ก็ไม่พบ สำคัญว่า “นางจักตายเสียแล้ว” จึงทำภัตเพื่อผู้ตาย^๑.

เมื่อนางอาศัยการอยู่ร่วมกับนายพรานนั้น ตลอดบุตร ๗ คนโดยลำดับ

ผูกบุตรเหล่านั้นผู้เจริญวัยเติบโตแล้ว ด้วยเครื่องผูกคือเรือน^๒.

๑ ทำบุญเลี้ยงพระแล้วอุทิศผลบุญไปให้ผู้ตาย.

๒ จัดแจงแต่งงานให้มีเหย้าเรือน

[กุกกุกุมิตรอาฆาตในพระพุทเจ้า]

ภายหลังวันหนึ่ง พระศาสดาทรงตรวจดูสัตว์โลกในเวลาใกล้รุ่ง ทรงเห็นนายพรานกุกกุกุมิตรกับบุตรและสะใภ้ เข้าไปในค่ายคือพระญาณของพระองค์ ทรงใคร่ครวญว่า “นั่นเหตุอะไรหนอแล?”

ทรงเห็นอุปนิสัยแห่งโศดาปัตติมรรคของชนเหล่านั้นแล้ว

ทรงถือบาตรและจีวร ได้เสด็จไปที่บ่วงดักของนายพรานนั้นแต่เช้าตรู่.

วันนั้นแม้เนื้อสักตัวหนึ่งก็ได้ติดบ่วง.

พระศาสดาทรงแสดงรอยพระบาท ที่ใกล้บ่วงของเขาแล้ว ทรงนั่งในได้ร่มพุ่มไม้พุ่มหนึ่งข้างหน้า.

นายพรานกุกกุกุมิตรถือธนูไปสูที่ดักบ่วงแต่เช้าตรู่ ตรวจดูบ่วงจำเดิมแต่ต้น ไม่พบเนื้อแม้ตัวเดียวซึ่งติดบ่วง ได้เห็นรอยพระบาทของพระศาสดาแล้ว.

ที่นั่น เขาได้ดำริะนี้ว่า “ใครเที่ยวปล่อยเนื้อตัวติด (บ่วง) ของเรา.”

เขาผูกอาฆาตในพระศาสดา เมื่อเดินไปก็พบพระศาสดาทรงนั่งที่โคนพุ่มไม้ คิดว่า

“สมณะองค์นี้ปล่อยเนื้อของเรา, เราจักฆ่าสมณะนั้นเสีย.” ดังนี้แล้ว ได้เืองธนู.

พระศาสดาให้เืองธนูได้ (แต่) ไม่ให้ยิง (ธนู) ไปได้.

เขาไม่อาจทิ้งเพื่อปล่อยลูกศรไป ทั้งลดลง มีสีข้างทั้ง ๒ ปานดังจะแตก มีน้ำลายไหลออกจากปาก เป็นผู้อ่อนเพลีย ได้ยืน(ชื่อ) อยู่แล้ว.

ครั้งนั้น พวกบุตรของเขาไปเรื่อนพูดกันว่า “บิดาของเราล่าช้าอยู่, จักมีเหตุอะไรหนอ?”

อันมารดาส่งไปว่า “พ่อทั้งหลาย พวกเจ้าจงไปสูสำนักของบิดา.”

ต่างก็ถือธนูไป เห็นบิดายืนอยู่เช่นนั้น คิดว่า “ผู้นี้จักเป็นปัจจามิตรของบิดาพวกเรา,”

ทั้ง ๗ คนเืองธนูแล้ว ได้ยืนอยู่ เหมือนกับบิดาของพวกเขายืนแล้ว เพราะอาณูภาพแห่งพระพุทเจ้า.

[กุกกุกุมิตรเลิกอาฆาตในพระพุทเจ้า]

ลำดับนั้น มารดาของพวกเขาคิดว่า “ทำไมหนอแล บิดา (และ) บุตรจึงล่าช้าอยู่?” ไปกับลูกสะใภ้ ๗ คน

เห็นชนเหล่านั้นยืนอยู่อย่างนั้น คิดว่า “ชนเหล่านั้นยืนเืองธนูต่อใครหนอแล?” แลไป ก็เห็นพระศาสดา

จึงประคองแขนทั้ง ๒ ร้องลั่นขึ้นว่า “พวกท่านอย่ายังบิดาของเราให้พินาศ, พวกท่านอย่ายังบิดาของเราให้พินาศ.”

นายพรานกุกกุกุมิตรได้ยืนเสียงนั้นแล้ว คิดว่า

“เราฉิบหายแล้วหนอ, นัยว่า ผู้นั้นเป็นพ่อตาของเรา, ตายจริง เราทำกรรมหนัก.”

แม้พวกบุตรของเขาก็คิดว่า “นัยว่า ผู้นั้นเป็นตาของเรา, ตายจริง เราทำกรรมหนัก.”

นายพรานกุกกุกุมิตร เข้าไปตั้งเมตตาคิดไว้ว่า “คนนี้เป็นพ่อตาของเรา.”

แม้พวกบุตรของเขาก็เข้าไปตั้งเมตตาคิดว่า “คนนี้เป็นตาของพวกเรา.”

ขณะนั้น ธิตาเศรษฐีผู้มารดาของพวกเขาคิดว่า “พวกเจ้าจงทิ้งธนูเสียโดยเร็วแล้วให้บิดาฉันอดโทษ.”

[เขาทั้งหมดสำเร็จโสดาปัตติผล]

พระศาสดา ทรงทราบจิตของเขาเหล่านั้นอ่อนแล้ว จึงให้ลดธนูลงได้.

ชนเหล่านั้นทั้งหมด ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว ให้พระองค์อดโทษว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์ทรงอดโทษแก่ข้าพระองค์” ดังนี้แล้ว นั่ง ณ ส่วนข้างหนึ่ง.

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสอนุப்புพิกถาแก่พวกเขา.

ในเวลาจบเทศนา นายพรานกุกกุกุมิตรพร้อมทั้งบุตรสะไภ้ มีตนเป็นที่ ๑๕ ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

พระศาสดาเสด็จเที่ยวไปบิณฑบาต ได้เสด็จไปสู่วิหารภายหลังภัต.

ลำดับนั้น พระอานนทเถระทูลถามพระองค์ว่า “วันนี้ พระองค์เสด็จไปไหน? พระเจ้าข้า.”

พระศาสดา. ไปสำนักของกุกกุกุมิตร อานนท.

พระอานนท. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นายพรานกุกกุกุมิตร พระองค์ทำให้เป็นผู้ไม่ทำกรรมคือปาณาติบาตแล้วหรือ? พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. เออ อานนท นายพรานกุกกุกุมิตรนั้นมีตนเป็นที่ ๑๕ ตั้งอยู่ในศรัทธาอันไม่คลอนแคลน เป็นผู้หมดสงสัยในรัตนะ ๓ เป็นผู้ไม่ทำกรรมคือปาณาติบาตแล้ว.

พวกภิกษุกราบทูลว่า “แม้ภริยาของเขามีมิใช่หรือ? พระเจ้าข้า “

พระศาสดา ตรัสว่า “อย่างนั้น ภิกษุทั้งหลาย, นางเป็นกุมาริกาในเรือนของผู้มีตระกูลเที่ยว บรรลุโสดาปัตติผลแล้ว.”

[พระโสดาบันไม่ทำบาป]

พวกภิกษุสนทนากันว่า “ได้ยินว่า ภริยาของนายพรานกุกกุกุมิตร บรรลุโสดาปัตติผลในกาลที่ยังเป็นเด็กหญิงนั้นแล แล้วไปสู่เรือนของนายพรานนั้น ได้บุตร ๗ คน,

นางอันสามีสั่งตลอดกาลเท่านั้นว่า ‘หล่อนจงนำธนูมา นำลูกศรมา นำหอกมา นำหลาวมา นำข่ายมา,’ ได้ให้สิ่งเหล่านั้นแล้ว, นายพรานนั้น ถือเครื่องประหารที่นางให้ไปทำปาณาติบาต, แม้พระโสดาบันทั้งหลายยังทำปาณาติบาตอยู่หรือหนอ?”

พระศาสดาเสด็จมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเธอนั่งประชุมสนทนากันด้วยเรื่องอะไร?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “ด้วยเรื่องชื่อนี้.” ตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย พระโสดาบันย่อมไม่ทำปาณาติบาต, แต่นางได้ทำอย่างนั้น ด้วยคิดว่า ‘เราจักทำตามคำสามี,’

จิตของนางไม่มีเลยว่ ‘สามีนั้นจงถือนำเครื่องประหารนี้ไปทำปาณาติบาต.

จริงอยู่ เมื่อแผลในฝ่ามือไม่มี, ยาพิษนั้นก็ไม้อาจจะให้โทษ^๑ แก่ผู้ถือยาพิษได้ ฉนใด,

ชื่อว่าบาปย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่ทำบาป แม้นำเครื่องประหารทั้งหลายมีธนูเป็นต้นออกให้ เพราะไม่มีอกุศลเจตนา ฉนนั้นเหมือนกัน,”

ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ถ้าแผลไม่พองมีในฝ่ามือไซ้, บุคคลพึงนำยาพิษไปด้วยฝ่ามือได้,
เพราะยาพิษย่อมไม่ซึมเข้าไปสู่ฝ่ามือที่ไม่มีแผล ฉนใด,
บาปย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่ทำอยู่ ฉนนัน.”

๑ อนุทหิตุ แปลว่า ตามใหม่.

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า แปลว่า ไม่พึงมี.

บทว่า แปลว่า พึงอาจนำไปได้.

ถามว่า “เพราะเหตุไร?” แก้วว่า “เพราะยาพิษไม่ซึมไปสู่ฝ่ามือที่ไม่มีแผล”

จริงอยู่ ยาพิษย่อมไม่อาจซึมซาบเข้าสู่ฝ่ามือที่ไม่มีแผล ฉนใด;

ชื่อว่าบาป ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่ทำบาป แม้นำเครื่องประหารทั้งหลายมีธนูเป็นต้นออกให้ เพราะไม่มีอกุศลเจตนา ฉนนั้นเหมือนกัน, แท้จริง บาปย่อมไม่ติดตามจิตของบุคคลนั้น เหมือนยาพิษไม่ซึมเข้าไปสู่ฝ่ามือที่ไม่มีแผลฉะนั้น ดังนี้แล.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุนิรมลทั้งหลายมีโสดาปัตติผลเป็นต้นแล้ว.

[บุรพกรรมของกุกกุกุมิตรพร้อมด้วยบุตรและลูกสะใภ้]

โดยสมัยอื่น พวกภิกษุสนทนากันว่า

“อะไรหนอแล เป็นอุปนิสัยแห่งโสดาปัตติมรรค ของนายพรานกุกกุกุมิตร ทั้งบุตร และลูกสะใภ้?

นายพรานกุกกุกุมิตรนี้ เกิดในตระกูลของนายพรานเนื้อ เพราะเหตุอะไร?”

พระศาสดาเสด็จมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ พวกเธอนั่งสนทนากันด้วยเรื่องอะไรหนอ?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “ด้วยเรื่องชื่อนี้” ตรัสว่า:

“ภิกษุทั้งหลาย ในอดีตกาล หมู่ชนจัดสร้างเจดีย์บรรจุพระธาตุของพระกัสสปทสพล กล่าวกันอย่างนี้ว่า

“อะไรหนอ จักเป็นดินเหนียว?, อะไรหนอ จักเป็นน้ำเชื้อ แห่งเจดีย์นี้?”

[การสร้างเจดีย์ในสมัยก่อน]

ที่นั่น พวกเขาได้มีปริวิตกนี้ว่า “หรดาล” และมโนสิลา” จักเป็นดินเหนียว, น้ำมันงาจักเป็นน้ำเชื้อ.”

พวกเขาตำหรดาลและมโนสิลาแล้ว ผสมกับน้ำมันงา ก่อด้วยอิฐ ปิดด้วยทองคำ แล้วเขียนลวดลายข้างใน.

แต่ที่มุขภายนอกมีอิฐเป็นทองทั้งแท่งเทียว. อิฐแผ่นหนึ่งๆ ได้มีค่าแสนหนึ่ง.

พวกเขา, เมื่อเจดีย์สำเร็จแล้ว จนถึงกาลจะบรรจุพระธาตุ, คิดกันว่า

“ในกาลบรรจุพระธาตุ ต้องการทรัพย์มาก, พวกเราจักทำใครหนอแล ให้เป็นหัวหน้า?”

[แย่งกันเป็นหัวหน้าในการบรรจุพระธาตุ]

ขณะนั้น เศรษฐีบ้านนอกคนหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าพเจ้า จักเป็นหัวหน้า” ได้ใส่เงินโกฏิ ๑ ในที่บรรจุพระธาตุ.

ชาวแวนแคว้นเห็นกริยานั้น ตีเตียนว่า “เศรษฐีในกรุงนี้ ย่อมรวบรวมทรัพย์ไว้ถ้ายศเดียว, ไม่อาจเป็นหัวหน้าในเจดีย์เห็นปานนี้ได้, ส่วนเศรษฐีบ้านนอก ใส่ทรัพย์โกฏิ ๑ เป็นหัวหน้าทีเดียว.”

๑ หรดาล ของอย่างหนึ่ง เป็นก้อนสีเหลือง ใช้ฝนทารังเขียนหนังสือ และทำสีเหลือง.

๒ มโนสิลา สिलाอ่อนที่เอ่ยให้ละเอียดผสมเป็นสื่อนี้ได้.

เศรษฐีในกรุงนั้น ได้ยื่นถ้อยคำของชนเหล่านั้นแล้ว กล่าวว่า “เราจักให้ทรัพย์ ๒ โกฏิแล้วเป็นหัวหน้า”
ได้ให้ทรัพย์ ๒ โกฏิแล้ว.

เศรษฐีบ้านนอก จึงคิดว่า “เราเองจักเป็นหัวหน้า” ได้ให้ทรัพย์ ๓ โกฏิ.

ครั้งเศรษฐีทั้ง ๒ ได้เพิ่มทรัพย์กันด้วยอาการอย่างนั้น^๑, เศรษฐีในกรุง ได้ให้ทรัพย์ ๘ โกฏิแล้ว.

ส่วนเศรษฐีบ้านนอก มีทรัพย์ ๙ โกฏิเท่านั้นในเรือน. เศรษฐีในกรุงมีทรัพย์ ๔๐ โกฏิ.

เพราะฉะนั้น เศรษฐีบ้านนอก จึงคิดว่า “ถ้าเราให้ทรัพย์ ๙ โกฏิไซ้, เศรษฐีนี้จักกล่าวว่า “เราจักให้ ๑๐ โกฏิ,”
เมื่อเป็นเช่นนั้น ความหมดทรัพย์ของเราจักปรากฏ”

เธอก็กล่าวอย่างนี้ว่า “เราจักให้ทรัพย์ประมาณเท่านี้. และเราทั้งลูกและเมียจักเป็นทาสของเจดีย์” ดังนี้แล้ว
พวบุตรทั้ง ๗ คน ลูกสะใภ้ ๗ คน และภริยา มอบแก่เจดีย์พร้อมกับตน.

[เศรษฐีบ้านนอกได้เป็นหัวหน้า]

ชาวแวนแคว้นทำเศรษฐีบ้านนอกนั้นให้เป็นหัวหน้า ด้วยอ้างว่า

“ชื่อว่าทรัพย์ ใครๆ ก็อาจให้เกิดขึ้นได้, แต่เศรษฐีบ้านนอกนี้ พร้อมทั้งบุตรและภริยา มอบตัว(เฉพาะเจดีย์),
เศรษฐีนี้แหละจึงเป็นหัวหน้า.”

ชนทั้ง ๑๖ คนนั้น ได้เป็นทาสของเจดีย์ด้วยประการฉะนี้.

แต่ชาวแวนแคว้นได้ทำพวกเขาให้เป็นไท.

แม้เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ปฏิบัติเจดีย์นั้นแล ดำรงอยู่ตลอดอายุ จุตติจากอตภาพนั้นแล้ว บังเกิดในเทวโลก.

เมื่อชนเหล่านั้น อยู่ในเทวโลกตลอดพุทธันดร ๑,

ในพุทธบูชาพณี ภริยาจุตติจากเทวโลกนั้น บังเกิดเป็นธิดาเศรษฐีในกรุงราชคฤห์.

[คติของผู้ไม่เห็นสังขจะไม่แน่นอน]

นางยังเป็นเด็กหญิงเที่ยว บรรลุโสดาปัตติผลแล้ว.

ก็ชื่อว่าปฏิสนธิของสัตว์ผู้ไม่เห็นสังขจะเป็นคติธรรมหยาบ เพราะฉะนั้น สามีนางจึงเวียนกลับไปเกิดในสกุลพรานเนื้อ.

ความสันทะในก่อน ได้ครอบงำธิดาของเศรษฐี พร้อมกับการเห็นนายพรานกุกกุกุมิตรนั้นแล.

จริงอยู่ แม้พระผู้มีพระภาค ก็ตรัสคานี้ไว้ว่า

“ความรักนั้น ย่อมเกิด เพราะอาศัยเหตุ ๒ ประการ อย่างนี้ คือ
เพราะการอยู่ร่วมกันในกาลก่อน ๑ เพราะการเกื้อกูลกันในปัจจุบัน ๑
ดุจดอกบัวเกิดในน้ำ (เพราะอาศัยเปลือกตมและน้ำ) ฉะนั้น.”

ธิดาของเศรษฐีนั้น ได้ไปสู่ตระกูลของนายพรานเนื้อเพราะความสันทะในปางก่อน,

แม้พวบุตรของนางก็จุตติจากเทวโลก ถือปฏิสนธิในท้องของนางนั้นแล.

๑ เอว วุฑฒเตวา เป็นภริยาชานนย์.

แม่เหล่าลูกสะใภ้ของนาง บังเกิดในที่นั้นๆ เจริญวัยแล้ว ได้ไปสู่เรือนของชนเหล่านั้นนั้นแหละ.

ชนเหล่านั้นทั้งหมด ปฏิบัติเจตีย์ในกาลนั้น ด้วยประการฉะนี้แล้ว จึงได้บรรลุโสดาปัตติผล ด้วยอานุภาพแห่งกรรมนั้น ดังนี้แล.

เรื่องนายพรานกุกกุกุมิตร จบ.

๙. เรื่องนายพรานสุนัขชื่อโกเกะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภนายพรานสุนัขชื่อโกเกะ ตรัสพระธรรมเทศนาว่า
“โย อปฺปทฺถุสฺส นรฺสฺส ทฺถุสฺสตี” เป็นต้น.

[นายพรานพบพระเถระเที่ยวบิณฑบาต]

ได้ยินว่า เวลาเช้าวันหนึ่ง นายพรานนั้นถือธนู มีสุนัขห้อมล้อมออกไปป่า พบภิกษุถือบิณฑบาตเป็นวัตรรูปหนึ่ง กำลังเที่ยวบิณฑบาตในระหว่างทาง โกรธแล้ว พยายามคิดว่า “เราพบคนกาฬกณิ, วันนี้จักไม่ได้สิ่งอะไรเลย” ดังนี้ จึงหนีไป. ฝ่ายพระเถระเที่ยวบิณฑบาตในหมู่บ้าน ทำภติกิจแล้วจึงกลับไปสู่วิหารอีก.

[นายพรานให้สุนัขกัดพระเถระ]

ฝ่ายนายพรานนอกนี้ เที่ยวไปในป่าไม่ได้อะไรๆ เมื่อกลับมา ก็พบพระเถระอีก จึงคิดว่า “วันนี้ เราพบคนกาฬกณิแล้ว ไปป่าจึงไม่ได้อะไรๆ, บัดนี้เธอได้มาเผชิญหน้าของเราแม่อีก, เราจักให้สุนัขทั้งหลายกัดพระรูปนั้นเสีย” ดังนี้แล้ว จึงให้สัญญาณปล่อยสุนัขไป.

พระเถระอ้อนวอนว่า “อุบาสก ท่านอย่าทำอย่างนั้น.”

เขาร้องบอกว่า “วันนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้อะไร เพราะประสบท่าน, ท่านก็มาประสบข้าพเจ้าแม่อีก, ข้าพเจ้าจักให้สุนัขกัดท่าน” ดังนี้แล้ว จึงยุสุนัข (ให้กัด).

พระเถระรีบขึ้นต้นไม้ต้นหนึ่งโดยเร็ว นั่งในที่สูงชั่วบุรุษหนึ่ง.

สุนัขทั้งหลายก็พากันล้อมต้นไม้ไว้.

[นายพรานแทงพระเถระ]

นายโกเกะไปแล้ว ร้องบอกว่า “ท่านแม่ขึ้นต้นไม้ก็ไม่มีความพ้นไปได้” ดังนี้แล้ว จึงแทงพื้นเท้าของพระเถระด้วยปลายลูกศร.

พระเถระได้แต่อ้อนวอนว่า “ขอท่านอย่าทำเช่นนั้น.”

นายโกเกะนอกนี้ไม่คำนึงถึงคำอ้อนวอนของท่าน กลับแทงกระหน่ำใหญ่.

พระเถระเมื่อพื้นเท้าข้างหนึ่งถูกแทงอยู่ จึงยกเท้าขึ้นขึ้น หย่อนเท้าที่ ๒ ลง.

แม้เมื่อเท้าที่ ๒ นั้นถูกแทงอยู่ จึงยกเท้าขึ้นขึ้นเสีย.

นายโกเกะไม่คำนึงถึงคำอ้อนวอนของพระเถระ แทงพื้นเท้าทั้ง ๒ แล้วด้วยอาการอย่างนี้เที่ยว.

สรีระของพระเถระได้เป็นประดุจภูมิตัวคบเพลิง.

ท่านเสวยเวทนาไม่สามารถจะคุมสติไว้ได้.

จิวรที่ท่านห่มแม้หลุดลงก็กำหนดไม่ได้.

จิวรนั้น เมื่อตกลง ก็ตกลงมาคลุมนายโกเกะ (นั่นแหละ) ตั้งแต่ศีรษะทีเดียว.

[ฝูงสุนัขรุมกัดนายพราน]

เหล่าสุนัขรุมกัดกันเข้าไปในระหว่างจิวร ด้วยสำคัญว่า “พระเถระตกลงมา” ดังนี้แล้ว ก็รุมกันกัดกินเจ้าของๆ ตน ทำให้เหลืออยู่เพียงกระดูก.

สุนัขทั้งหลายออกมาระหว่างจิวรแล้ว ได้ยืนอยู่ ณ ภายนอก.

ที่นั่น พระเถระจึงหักกิ่งไม้แห้งกิ่งหนึ่งขว้างสุนัขเหล่านั้น.

เหล่าสุนัขเห็นพระเถระแล้ว รู้ว่า “พวกตัวกัดกินเจ้าของเอง” จึงหนีเข้าป่า.

[พระเถระสงสัยในศีลและสมณภาพของตน]

พระเถระเกิดความสงสัยขึ้นว่า “บุรุษนั้นเข้าสู่ระหว่างจิวรของเราฉิบหายแล้ว, ศีลของเราไม่ต่างพร้อยหรือหนอ?”

ท่านลงจากต้นไม้แล้ว ไปสู่สำนักของพระศาสดา กราบทูลเรื่องราวขึ้นตั้งแต่ต้นแล้ว ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อุบาสกนั้น อาศัยจิวรของข้าพระองค์ฉิบหายแล้ว,

ศีลของข้าพระองค์ไม่ต่างพร้อยแลหรือ? สมณภาพของข้าพระองค์ยังมีอยู่แลหรือ?”

[พระศาสดาทรงรับรองศีลและสมณภาพ]

พระศาสดาทรงสดับถ้อยคำของพระเถระนั้นแล้ว ตรัสว่า “ภิกษุ ศีลของเธอไม่ต่างพร้อย, สมณภาพของเธอยังมีอยู่, เขาประทุษร้ายต่อเธอผู้ไม่ประทุษร้าย จึงถึงความพินาศ, ทั้งนี้ มิใช่แต่ในบัดนี้อย่างเดียวเท่านั้น, แม้ในอดีตกาล เขาก็ประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายทั้งหลาย ถึงความพินาศแล้วเหมือนกัน” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงประกาศเนื้อความนั้น ทรงนำอดีตนิทานมา (ตรัสว่า)

[บุรพกรรมของนายพราน]

“ดังได้สดับมา ในอดีตกาล หมอผู้หนึ่งเที่ยวไปถึงหมู่บ้าน เพื่อต้องการประกอบเวชกรรม ไม่ได้กรรมอะไร

อันความหิวรบกวนแล้ว ออกไปพบเด็กๆ เป็นอันมาก กำลังเล่นอยู่ที่ประตูบ้าน จึงคิดว่า

“เราจักให้ลูกเด็กเหล่านี้แล้วรักษา ก็จักได้อาหาร” ดังนี้แล้ว จึงแสดงนุสนธิธรรมในโพรงไม้แห้งหนึ่ง บอกว่า

“แน่เจ้าเด็กผู้เจริญทั้งหลาย นั้นลูกนกสาธิกา. พวกเจ้าจงจับมัน.”

ทันใดนั้น เด็กน้อยคนหนึ่ง จับงูที่คอดอย่างมันดึงออกมา รู้ว่ามันเป็นงู จึงร้องขึ้น สลัดไปบนกระหม่อมของหมอผู้ยืนอยู่ไม่ไกล.

งูรัดก้านคอหมอกัดอย่างถนัด ให้ถึงความสิ้นชีวิตในที่นั่นเอง.

นายโกกะพรานสุนัขนี้ แม้ในกาลก่อนก็ประทุษร้ายต่อคนผู้ไม่ประทุษร้าย ถึงความพินาศแล้วอย่างนี้เหมือนกัน.”

พระศาสดา ครั้นทรงนำอดีตนิทานนี้มาแล้ว เมื่อจะทรงสืบนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ผู้ใด ประทุษร้ายต่อคนผู้ไม่ประทุษร้าย ผู้บริสุทธิ์ ไม่มีกิเลสจตุณิน,
บาปย่อมกลับถึงผู้นั้นซึ่งเป็นคนพาลนั่นเอง
เหมือนธูลีอันละเอียด ที่เขาช้ดทวนลมไปฉะนั้น.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อปฺปทฺฐสฺส คือผู้ไม่ประทุษร้ายต่อตนหรือต่อสรรพสัตว์.

บทว่า นฺรฺสฺส ได้แก่ สัตว์.

บทว่า ทฺสฺสตี แปลว่า ย่อมประพฤติผิด.

บทว่า สฺทฺทฺสฺส คือ ผู้ไม่มีความผิดเลย.

แม้คำว่า โปสฺส นี้ ก็เป็นชื่อของสัตว์นั่นเอง โดยอาการอื่น.

บทว่า อนฺงคณฺสฺส คือผู้ไม่มีกิเลส.

คำว่า ปฺจเจตี ตัดบทเป็น ปฏิ-เอติ (แปลว่า ย่อมกลับถึง).

บทว่า ปฺปฏิวาทํ เป็นต้น ความว่า รุสที่ละเอียด อันบุรุษผู้หนึ่งขัดไป ด้วยความเป็นผู้ใคร่ประหารคนผู้ยืนอยู่ในที่เหนือลม
ย่อมกลับถึงบุรุษนั่นเอง คือตกลงที่เบื้องบนของผู้ขัดไปนั่นเอง ฉนฺใด,

บุคคลใด เมื่อให้การประหารด้วยฝ่ามือ เป็นต้น ชื่อว่าย่อมประทุษร้ายต่อบุรุษผู้ไม่ประทุษร้าย,

บาปนั้นเมื่อให้ผลในปัจจุบันนี้ หรือในอบายทั้งหลายมีนรก เป็นต้น ในภพหน้า ชื่อว่าย่อมกลับถึงบุคคลนั้นแหละ
ผู้เป็นพาล ด้วยสามารถวิบากทุกข์ ฉนฺนินฺนเหมือนกัน.

ในกาลจบเทศนา ภิกษุฉนฺน ดำรงอยู่ในพระอรหัตผล.

พระธรรมเทศนาได้มีประโยชน์แม้แก่บริษัทผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องนายพรานสุนัขชื่อโกเกะ จบ.

๑๐. เรื่องพระติสสเถระผู้เข้าถึงสกุลนายช่างแก้ว

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระเถระชื่อติสสผู้เข้าถึงสกุลนายช่างแก้ว ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “คพภเมเก อุปปชชนติ” เป็นต้น.

[พระเจ้าปเสนทิโกศลส่งแก้วให้นายช่างเจียรไน]

ได้ยินว่า พระเถระนั้นฉัน (ภัต) อยู่ในสกุลของนายมณีการผู้หนึ่งสิ้น ๑๒ ปี.

ภรรยาและสามีในสกุลนั้นตั้งอยู่ในฐานะเพียงมารดาและบิดา ปฏิบัติพระเถระแล้ว.

อยู่มาวันหนึ่ง นายมณีการกำลังนั่งหันเนื้อข้างหน้าพระเถระ.

ในขณะนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงส่งแก้วมณีดวงหนึ่งไป ด้วยรับสั่งว่า “นายช่างจงขัดและเจียรไนแก้วมณีนี้แล้วส่งมา.”

นายมณีการรับแก้วนั้นด้วยมือทั้งป้อนโลหิต วางไว้บนเขียงแล้ว ก็เข้าไปข้างในเพื่อล้างมือ.

[แก้วมณีหายนายช่างสืบหาคนเอาไป]

ก็ในเรื่องนั้น นกกระเรียนที่เขาเลี้ยงไว้มีอยู่.

นกนั้นกลืนกินแก้วมณีนั้น ด้วยสำคัญว่าเนื้อ เพราะกลืนโลหิต เมื่อพระเถระกำลังเห็นอยู่เที่ยว.

นายมณีการมาแล้ว เมื่อไม่เห็นแก้วมณีจึงถามภริยา ธิดาและบุตรโดยลำดับว่า “พวกเจ้าเอาแก้วมณีไปหรือ?”

เมื่อชนเหล่านั้นกล่าวว่า “มิได้เอาไป” จึงคิดว่า “(ชะรอย) พระเถระจักเอาไป”

จึงปรึกษากับภริยาว่า “แก้วมณี (ชะรอย) พระเถระจักเอาไป”

ภริยาบอกว่า “แน่ นาย นายอย่ากล่าวอย่างนั้น. ดิฉันไม่เคยเห็นโทษอะไรๆ ของพระเถระเลยตลอดกาลประมาณเท่านี้, ท่านอย่ามัวไม่ถือเอาแก้วมณี (แน่นอน).”

นายมณีการถามพระเถระว่า “ท่านครับ ท่านเอาแก้วมณีในที่ไหนไปหรือ?”

พระเถระ. เราไม่ได้ถือเอาดอก อุปาสก.

นายมณีการ. ท่านครับ ในที่ไหนไม่มีคนอื่น, ท่านต้องเอาไปเป็นแน่, ขอท่านจงให้แก้วมณีแก่ผมเถิด.

เมื่อพระเถระนั้นไม่รับ, เขาจึงพูดกับภริยาว่า “พระเถระเอาแก้วมณีไปแน่, เราจักบีบคั้นถามท่าน.”

ภริยาตอบว่า “แน่ นาย นายอย่าให้เราฉิบหายเลย, พวกเราเข้าถึงความเป็นทาสเสียยังประเสริฐกว่า, ก็การว่ากล่าวพระเถระผู้เห็นปานนี้ไม่ประเสริฐเลย.”

[ช่างแก้วทำโทษพระติสสเถระเพราะเข้าใจผิด]

นายช่างแก้วนั้นกล่าวว่า “พวกเราทั้งหมดด้วยกัน เข้าถึงความเป็นทาส ยังไม่เท่าค่าแก้วมณี” ดังนี้แล้ว จึงถือเอาเชือก พันศีรษะพระเถระขึ้นด้วยท่อนไม้.

โลหิตออกจากศีรษะ หู และจมูก ของพระเถระ.

ตาทั้ง ๒ ได้ถึงอาการทะลัน^๑ออก.

ท่านเจ็บปวดมาก^๒ ก็ล้มลง ณ ภาคพื้น.

นกกะเรียนมาด้วยกลิ่นโลหิต ตีมีกินโลหิต.

[ช่างแก้วเตะนกกะเรียนตายแล้วจึงทราบความจริง]

ขณะนั้น นายมณีการจึงเตะมันด้วยเท้าแล้วเข้าไปพาลงกล่าวว่า “มีงจะทำอะไรหรือ?”

ด้วยกำลังความโกรธที่เกิดขึ้นในพระเถระ.

นกกะเรียนนั้นล้มลงตายด้วยการเตะที่เดียวเท่านั้น.

พระเถระเห็นนกนั้น จึงกล่าวว่า “อุบาสก ท่านจงพอนเชือกพันศีรษะของเราให้หย่อนก่อนแล้ว จงพิจารณาดูนกกะเรียนนี้ (ว่า) ‘มันตายแล้วหรือยัง?’”

ลำดับนั้น นายช่างแก้วจึงกล่าวกะท่านว่า “แม้ท่านก็จักตายเช่นนกนั้น.”

พระเถระตอบว่า “อุบาสก แก้วมณีนั้น อันนกกินกินแล้ว, หากนกนี้จักไม่ตายไซ้, ข้าพเจ้าแม้จะตาย ก็จักไม่บอกแก้วมณีแก่ท่าน.”

[ช่างแก้วได้แก้วมณีคืนแล้วขอขมาพระติสสเถระ]

เขาแหวะท้องนกนั้นพบแก้วมณีแล้ว งงันอยู่ มีใจสลด หมอบลงใกล้เท้าของพระเถระ กล่าวว่า “ขอพระผู้เป็นเจ้าของอดโทษแก่ผม, ผมไม่รู้รู้จะทำไปแล้ว.”

พระเถระ. อุบาสก โทษของท่านไม่มี, ของเราก็มไม่มี, มีแต่โทษของวิภวภูเถระเท่านั้น. เราอดโทษแก่ท่าน.

นายมณีการ. ท่านครับ หากท่านอดโทษแก่ผมไซ้, ท่านจงรับภิกษาในเรือนของผมตามทำนองเถิด.

[พระเถระเห็นโทษของการเข้าชายนาคาเรือน]

พระเถระกล่าวว่า “อุบาสก ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจักไม่เข้าไปภายในชายนาคาเรือนของผู้อื่น

เพราะว่านี่เป็นโทษแห่งการเข้าไปภายในเรือนโดยตรง,

ตั้งแต่นี้ไป เมื่อเท้าทั้งสองยังเดินไปได้ เราจักยืนที่ประตูเรือนเท่านั้น รับภิกษา” ดังนี้แล้ว สมทานธุดงค์กล่าวคาถานี้ว่า

“ภัดในทุกสกุลๆ ละนิดหน่อย อันเขาหุงไว้เพื่อมิ
เรจักเที่ยวไปด้วยปลีแข้ง, กำลังแข้งของเรายังมีอยู่.”

ก็แล พระเถระ ครั้นกล่าวคาถานี้แล้ว ต่อกาลไม่นานนักก็ปรินิพพานด้วยพยาธิ^๓นั้นนั่นเอง.

๑ ตาไปนออก

๒ เวทนาปตโต ถึงซึ่งเวทนา.

๓ ความเจ็บไข้

[คนทำบาปกับคนทำบุญมีคติต่างกัน]

นกกระเรียนได้ถือปฏิสนธิในท้องแห่งภริยาของนายช่างแก้ว.

นายช่างแก้วทำกาละแล้ว ก็บังเกิดในนรก.

ภริยาของนายช่างแก้วทำกาละแล้ว เกิดในเทวโลก เพราะความเป็นผู้มีจิตอ่อนโยนในพระเถระ.

ภิกษุทั้งหลายทูลถามอภิสังฆปรายภพของชนเหล่านั้น กะพระศาสดา.

พระศาสดาตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย สัตว์บางจำพวกในโลกนี้ ย่อมเกิดในครุฑ, บางจำพวกทำกรรมลามก ย่อมเกิดในนรก, บางจำพวกทำกรรมดีแล้ว ย่อมเกิดในเทวโลก, ส่วนผู้ไม่มีอาสวะ ย่อมปรินิพพาน” ดังนี้แล้ว

เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“ชนทั้งหลายบางพวก ย่อมเข้าถึงครุฑ. ผู้มีกรรมลามก ย่อมเข้าถึงนรก,
ผู้มีกรรมเป็นเหตุแห่งสุขคติ ย่อมไปสวรรค์. ผู้ไม่มีอาสวะ ย่อมปรินิพพาน.”

[แก้อรรถ]

ในบทเหล่านั้น ครุฑมีนุษย์เทียว พระศาสดาทรงประสงค์เอาในบทว่า นี้.

คำที่เหลือในคาถานี้มีเนื้อความตื้นทั้งนั้น ฉะนั้นแล.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอุริยผลทั้งหลายมีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระติสสเถระผู้เข้าถึงสกุลนายช่างแก้ว จบ.

๑๑. เรื่องชน ๓ คน

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภชน ๓ คน ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น อนตฺถิกฺเข น สมฺมทฺมชฺฌเม” เป็นต้น.

[กาถูกไฟไหม้ตายในอากาศ]

ได้ยินว่า เมื่อพระศาสดาประทับอยู่ในพระเชตวัน ภิกษุหลายรูป มาเพื่อต้องการจะเฝ้าพระศาสดา เข้าไปสู่อำนาจบาตรหนึ่ง เพื่อบิณฑบาต.

ชนชาวบ้านรับบาตรของภิกษุเหล่านั้นแล้ว นิมนต์ให้ลงในโรงฉัน ถวายข้าวยาคุและของเคี้ยว เมื่อรอเวลาบิณฑบาต นั่งฟังธรรมแล้ว.

ในขณะนั้น เปลวไฟลุกขึ้นจากเตาของหญิงสาวคนหนึ่ง ผู้หุงข้าวแล้วปรุงสุปะและพยัญชนะอยู่ ติดชายคา.

เสวียนหญ้าอันหนึ่งปลิวขึ้นจากชายคานั้น อันไฟไหม้อยู่ลอยไปสู่อากาศ.

ในขณะนั้น กาดัวหนึ่งบินมาทางอากาศ สอดคอเข้าไปในเสวียนหญ้านั้น อันเกลียวหญ้าพันแล้ว ไหม้ตกลงที่กลางบ้าน.

พวกภิกษุเห็นเหตุนี้ คิดว่า “โอ กรรมหนัก, ผู้มีอายุ ท่านทั้งหลายจงดูอาการแปลกที่กาถึงแล้ว, เว้นพระศาสดาเสีย ใครจักรู้กรรมที่กานี้ทำแล้ว, พวกเราจักทูลถามกรรมของกานี้กะพระศาสดา” ดังนี้แล้ว ก็พากันหนีไป.

[ภรรยาขายเรือถูกถ่วงน้ำ]

เมื่อภิกษุอีกพวกหนึ่ง โดยสารเรือไป เพื่อต้องการจะเฝ้าพระศาสดา, เรือได้หยุดนิ่งเฉยในกลางมหาสมุทร.

พวกภิกษุพากันคิดว่า “คนกาฬกัณฐิพึงมีในเรือนี้” ดังนี้แล้ว จึงแจกสลาก (ให้จับ).

ก็ภรรยาของนายเรือ ตั้งอยู่ในปฐมวัย (กำลัง) น่าดู. สลากถึงแก่นางนั้น.

พวกภิกษุพากันกล่าวว่า “จงแจกสลากอีก” แล้วให้แจกถึง ๓ ครั้ง.

สลากถึงแก่นางนั้นคนเดียวถึง ๓ ครั้ง.

พวกภิกษุแลดูหน้านายเรือ (เป็นที่จะพูดว่า) “อย่างไรกัน? นายครับ”

นายเรือกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจให้มหาชนฉิบหาย เพื่อประโยชน์แก่นางนี้, พวกท่านจงทิ้งเธอในน้ำเถิด.”

นางนั้น เมื่อพวกภิกษุจับจะทิ้งน้ำ กลัวต่อมรณภัย ได้ร้องใหญ่แล้ว.

นายเรือได้ยินเสียงร้องนั้น จึงกล่าวว่า “ประโยชน์อะไร ด้วยอาภรณ์ของนางนี้ (จะ) ฉิบหายเสีย (เปล่าๆ),

พวกท่านจงเปลื้องเครื่องอาภรณ์ทั้งหมด ให้นางนุ่งผ้าเก่าผืนหนึ่งแล้วจงทิ้งนางนั้น.

ก็ข้าพเจ้าไม่อาจดูนางนั้น ผู้ลอยอยู่เหนือน้ำได้, เพราะฉะนั้น พวกท่านจงเอากระออม^๑ที่เต็มด้วยทรายผูกไว้ที่คอแล้ว โยนลงไปเสียในสมุทรเถิด (ทำ) โดยประการที่ข้าพเจ้าจะไม่เห็นเขาได้.”

พวกภิกษุเหล่านั้น ได้ทำตามนั้นแล้ว.

๑ ภูไท, กระออมน้ำ, หม้อ.

ปลาและเต่ารวมกินนางแม้นั้นในที่ตกนั่นเอง.

พวกภิกษุฟังเรื่องนั้นแล้ว ก็คิดว่า “ใครคนอื่น เว้นพระศาสดาเสีย จักรู้กรรมของหญิงนั้นได้, พวกเราจะทูลถามกรรมของหญิงนั้นกะพระศาสดา” ถึงถิ่นที่ประสงค์แล้ว จึงพากันลงจากเรือหนีไป.

[ภิกษุ ๗ รูป อดอาหาร ๗ วันในถ้ำ]

ภิกษุ ๗ รูปอีกพวกหนึ่ง ไปจากปัจฉิมตชนบท เพื่อต้องการจะเฝ้าพระศาสดา เวลาเย็น เข้าไปสู่วัดแห่งหนึ่ง แล้วถามถึงที่พัก. ก็ในถ้ำแห่งหนึ่ง มีเตียงอยู่ ๗ เตียง.

เมื่อภิกษุเหล่านั้นได้ถ้ำนั้นแล นอนบนเตียงนั้นแล้ว, ตอนกลางคืน แผ่นหินเท่าเรือนยอดตกลงมาปิดประตูถ้ำไว้

พวกภิกษุเจ้าของถ้ำกล่าวว่า

“พวกเราให้ถ้ำนี้ถึงแก่ภิกษุอาคันตุกะ, ก็แผ่นหินใหญ่นี้ ได้ตั้งปิดประตูถ้ำเสียแล้ว. พวกเราจักนำแผ่นหินนั้นออก” แล้วให้ประชุมพวกภิกษุจากบ้าน ๗ ตำบลโดยรอบ แม้พยายามอยู่ ก็ไม่อาจยังแผ่นหินนั้นให้เขยื้อนจากที่ได้.

แม้พวกภิกษุผู้เข้าไป (อยู่) ในภายใน ก็พยายามเหมือนกัน.

แม้เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ยังไม่อาจให้แผ่นหินนั้นเขยื้อนได้ตลอด ๗ วัน.

พวกภิกษุอาคันตุกะ อันความหิวแผดเผาแล้วตลอด ๗ วัน ได้เสวยทุกขใหญ่แล้ว.

ในวันที่ ๗ แผ่นหินก็ได้กลับกลิ้งออกไปเอง.

พวกภิกษุออกไปแล้ว คิดว่า “บาปของพวกเรานี้ เว้นพระศาสดาเสียแล้ว ใครเล่าจักรู้ได้, พวกเราจักทูลถามพระศาสดา” ดังนี้แล้ว ก็พากันหนีไป.

[พวกภิกษุทูลถามถึงกรรมของตนและผู้อื่น]

ภิกษุเหล่านั้น มาบรรจบกันกับภิกษุพวกก่อนในระหว่างทาง รวมเป็นพวกเดียวกันเข้าเฝ้าพระศาสดา ถวายบังคมแล้ว นั่ง ณ ส่วนข้างหนึ่ง มีปฏิสันถารอันพระศาสดาทรงทำแล้ว (จึง) ทูลถามถึงเหตุที่ตนเห็นและที่ตนเสวยมาแล้วโดยลำดับ.

แม้พระศาสดาก็ตรัสพยากรณ์แก่ภิกษุเหล่านั้น โดยลำดับอย่างนี้.

[บุรพกรรมของกา]

“ภิกษุทั้งหลาย กานันได้เสวยกรรมที่ตนทำแล้วนั้นแหละโดยแท้.

ก็ในอดีตกาล ชวานาผู้หนึ่งในกรุงพาราณสี ฝึกโคของตนอยู่ (แต่) ไม่อาจฝึกได้.

ด้วยว่าโคของเขานั้นเดินไปได้หน่อยหนึ่งแล้วก็นอนเสีย,

แม้เขาตีให้ลุกขึ้นแล้ว เดินไปได้หน่อยหนึ่ง ก็กลับนอนเสียเหมือนอย่างเดิมนั้นแล.

ชวานานั้น แม้พยายามแล้วก็ไม่อาจฝึกโคนั้นได้ เป็นผู้อันความโกรธครอบงำแล้ว จึงกล่าวว่า

‘บัดนี้เจ้าจักนอนสบายตั้งแต่บัดนี้ไป’ ดังนี้แล้ว ทำโคนั้นให้เป็นดุจฟอนฟาง พันคอโคนั้นด้วยฟางแล้วก็จุดไฟ.

โคถูกไฟคลอกตายในที่นั่นเอง.

ภิกษุทั้งหลาย กรรมอันเป็นบาปนั้น อันกาทำแล้วในครั้งนั้น.

เขาไหม้อยู่ในนรกสิ้นกาลนาน เพราะวิบากของกรรมอันเป็นบาปนั้น เกิดแล้วในกำเนิดกา ๗ ครั้ง (ถูกไฟ) ไหม้ตายในอากาศอย่างนี้แหละด้วยวิบากที่เหลือ.”

[บุรพกรรมของภรรยานายเรือ]

“ภิกษุทั้งหลาย หญิงแม้นั้น เสวยกรรมที่ตนทำแล้วเหมือนกัน.

ก็ในอดีตกาล หญิงนั้นเป็นภรรยาแห่งคฤหบดีคนหนึ่งในกรุงพาราณสี ได้ทำกิจทุกอย่างมีตักน้ำ ซ้อมข้าว ปรงอาหาร เป็นต้น ด้วยมือนางเอง.

สุนัขตัวหนึ่งของนางนั่งแลดูนางนั้น ผู้ทำกิจทุกอย่างอยู่ในเรือน.

เมื่อนางนำภัตไปนาก็ดี ไปป่าเพื่อต้องการวัตถุต่างๆ มีพื้นและผักเป็นต้นก็ดี, สุนัขนั้นย่อมนำไปกับนางเสมอ.

พวกคนหนุ่มเห็นดังนั้น ย่อมเยาะเย้ยว่า ‘แน่พ่อเว้ย พรานสุนัขออกแล้ว, วันนี้พวกเราจักกิน (ข้าว) กับเนื้อ’

นางขวยเขินเพราะคำพูดของพวกคนเหล่านั้น จึงประหารสุนัขด้วยก้อนดินและท่อนไม้เป็นต้นให้หนีไป.

สุนัขกลับแล้วก็ตามไปอีก.

ได้ยินว่า สุนัขนั้นได้เป็นสามีของนางในอรรถภาพที่ ๓, เหตุนี้มันจึงไม่อาจตัดความรักได้.

จริงอยู่ ใครๆ ชื่อว่าไม่เคยเป็นเมียหรือเป็นผัวกัน ในสงสารมีที่สุดอันบุคคลไปตามไม่รู้แล้ว ไม่มีโดยแท้;

ถึงกระนั้น ความรักมีประมาณยิ่ง ย่อมมีในผู้ที่ป็นญาติกันในอรรถภาพไม่ไกล, เหตุนี้ สุนัขนั้นจึงไม่อาจละนางนั้นได้.

นางโกรธสุนัขนั้น เมื่อนำข้าวยาคุไปเพื่อสามีที่นา (จึง) ได้อาเชือกใส่ไว้ในชายพกแล้วไป.

สุนัขไปกับนางเหมือนกัน.

นางให้ข้าวยาคุแก่สามีแล้ว ถือกระออม^๑เปล่าไปสู่ที่น้ำแห่งหนึ่ง บรรจุกะออมให้เต็มด้วยทรายแล้ว

ได้ทำเสียง (สัญญาณ) แก่สุนัขซึ่งยืนแลดูอยู่ในที่ใกล้.

สุนัขดีใจว่า นานแล้วหนอ เราได้ถ้อยคำที่ไพเราะในวันนี้, จึงกระดิกหางเข้าหานาง.

นางจับสุนัขนั้นอย่างมั่นที่คอแล้ว จึงเอาปลายเชือกข้างหนึ่งผูกกระออมไว้ เอาปลายเชือกอีกข้างหนึ่งผูกที่คอสุนัข ผลักกระออมให้กลิ้งลงน้ำ.

สุนัขตามกระออมไปตกลงน้ำ ก็ได้ทำกาละในน้ำนั่นเอง.

นางนั้นไหม้อยู่ในนรกสิ้นกาลนาน เพราะวิบากของกรรมนั้น

ด้วยวิบากที่เหลือ จึงถูกเขาเอากระออมเต็มด้วยทรายผูกคอถ่วงลงในน้ำ ได้ทำกาละแล้วตลอด ๑๐๐ อรรถภาพ.”

[บุรพกรรมของภิกษุ ๗ รูป]

“ภิกษุทั้งหลาย แม้พวกเธอก็เสวยกรรมอันตนทำแล้วเหมือนกัน.

๑ กระออม กะละออม ภาชนะสานด้วยไม้ไผ่ ยาชัน รูปคล้ายกระบุง ไม่มีคอ ใช้ใส่น้ำ

ก็ในอดีตกาล เด็กเลี้ยงโค ๗ คนชาวกรุงพาราณสี เทียวเลี้ยงโคอยู่คราวละ ๗ วัน ในประเทศใกล้ดงแห่งหนึ่ง วันหนึ่งเทียวเลี้ยงโคแล้วกลับมา พบเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่ง จึงไล่ตาม.

เหยี่ยวหนีเข้าไปสู่จอมปลวกแห่งหนึ่ง.

ก็ช่องแห่งจอมปลวกนั้นมี ๗ ช่อง.

พวกเด็กปรึกษากันว่า ‘บัดนี้ พวกเราไม่อาจจับได้ พรุ่งนี้จึงจักมาจับ’ ดังนี้แล้ว จึงต่างคนต่างก็ถือเอากิ่งไม้ที่หักได้คนละกำๆ แม้ทั้ง ๗ คน พากันปิดช่องทั้ง ๗ ช่องแล้วหลีกไป.

ในวันรุ่งขึ้น เด็กเหล่านั้นมิได้คำนึงถึงเหยี่ยวนั้น ต้อนโคไปประเทศอื่น ครั้นในวันที่ ๗ พากลับมา พบจอมปลวกนั้น กลับได้สติ คิดกันว่า ‘เหยี่ยวนั้นเป็นอย่างไรหนอ’ จึงเปิดช่องที่ตนๆ ปิดไว้แล้ว. เหยี่ยวหมดอาลัยในชีวิต เหลือแต่กระดูกและหนัง สิ้นคลานออกมา.

เด็กเหล่านั้นเห็นดังนั้นแล้ว จึงทำความเอ็นดูพูดกันว่า

‘พวกเราอย่าฆ่ามันเลย, มันอดเหยื่อตลอด ๗ วัน’ จึงลูบหลังเหยี่ยวนั้นแล้วปล่อยไป ด้วยกล่าวว่า ‘จงไปตามสบายเถิด.’

เด็กเหล่านั้นไม่ต้องไหม้ในนรกก่อน เพราะไม่ได้ฆ่าเหยี่ยว.

แต่ชนทั้ง ๗ นั้น ได้เป็นผู้อดข้าวร่วมกันตลอด ๗ วันๆ ใน ๑๔ อัธยา

ภิกษุทั้งหลาย กรรมนั้น พวกเธอเป็นเด็กเลี้ยงโค ๗ คนทำไว้แล้วในกาลนั้น.”

พระศาสดา ทรงพยากรณ์ปัญหาอันภิกษุเหล่านั้นทูลถามแล้วๆ ด้วยประการฉะนี้.

[คนจะอยู่ที่ไหนๆ ก็ไม่พ้นจากกรรมชั่ว]

ครั้งนั้น ภิกษุรูปหนึ่ง ทูลพระศาสดาว่า “ความพินยอมไม่มีแก่สัตว์ที่ทำความเป็นบาปแล้ว ผู้ซึ่งเหาะไปในอากาศก็ตีเล่นไปสู่สมุทรก็ดี เข้าไปสู่ชอกแห่งภูเขากี้ดี หรือ? พระเจ้าข้า.”

พระศาสดา ตรัสบอกว่า “อย่างนั้นแหละ ภิกษุทั้งหลาย แม้ในที่ทั้งหลาย มีอากาศเป็นต้น

ประเทศแม้สักส่วนหนึ่งที่บุคคลอยู่แล้ว พึงพ้นจากกรรมชั่วได้ ไม่มี” เมื่อจะทรงสืบนุสนธิแสดงธรรม ตรัสพระคาถานี้ว่า

“คนที่ทำความชั่วไว้ หนีไปแล้วในอากาศ ก็ไม่พึงพ้นจากความชั่วได้,
หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็ไม่พึงพ้นจากกรรมชั่วได้,
หนีเข้าไปสู่ชอกแห่งภูเขา ก็ไม่พึงพ้นจากกรรมชั่วได้,
[เพราะ] เขาอยู่แล้วในประเทศแห่งแผ่นดินใด พึงพ้นจากกรรมชั่วได้,
ประเทศแห่งแผ่นดินนั้น หามีอยู่ไม่.”

[แก้้อรรถ]

ความแห่งพระคาถานั้นว่า “ก็หากว่า คนบางคนคิดว่า ‘เราจักพ้นจากกรรมชั่วด้วยอุบายนี้’ พึ่งนั่งในอากาศก็ตี, พึ่งเข้าไปสู่มหาสมุทรอันลึกแปดหมื่นสี่พันโยชน์ก็ตี พึ่งนั่งในชอกแห่งภูเขากี้ดี, เขาไม่พึงพ้นจากกรรมชั่วได้เลย. ด้วยว่า ในส่วนแห่งแผ่นดินคือภาคแห่งปฐพีมีปฐพีเป็นต้น โอกาสแม้ประมาณเท่าปลายขนทรายที่บุคคลอยู่แล้ว พึงอาจพ้นจากกรรมชั่วได้ หามีไม่.”

ในกาลจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้น บรรลุอุริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น.

พระธรรมเทศนาเป็นกถามีประโยชน์ แม้แก่มหาชนผู้ประชุมกันแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องชน ๓ คน จบ.

๑๒. เรื่องสุปปพุทธศากยะ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในนิโครธาราม ทรงปรารภเจ้าศากยะพระนามว่าสุปปพุทธะ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น อนตฺถิกฺข น มุทฺทมฺชเณ” เป็นต้น.

[เจ้าสุปปพุทธะแก้งนั้งปิดทางเสด็จพระศาสดา]

ดังได้สดับมา เจ้าสุปปพุทธะพระองค์นั้น ผูกอาฆาตในพระศาสดาด้วยเหตุ ๒ ประการนี้ คือ พระสมณโคดมนี้ทิ้งลูกสาวของเราออกบวชประการ ๑ ให้ลูกชายของเราบวชแล้วตั้งอยู่ในฐานะแห่งผู้มีเวรต่อลูกชายประการ ๑, วันหนึ่ง ทรงดำริว่า “บัดนี้ เราจักไม่ให้พระสมณโคดมนี้ไปฉันยังสถานที่นิมนต์” ดังนี้ จึงปิดทางเป็นที่เสด็จไป นั้งเสวยน้ำจันทน์ในระหว่างทาง.

ลำดับนั้น, เมื่อพระศาสดามีภิกษุสงฆ์ห้อมล้อมเสด็จมาที่นั่น, พวกมหาดเล็กทูลท้าวเธอว่า “พระศาสดาเสด็จมาแล้ว.” ท้าวเธอตรัสว่า “พวกเจ้าจงล่วงหน้าไปก่อน, จงบอกสมณะนั้นว่า ‘พระสมณโคดมองค์นี้ไม่เป็นใหญ่กว่าเรา,’ เราจักไม่ให้ทางแก่สมณโคดมนี้” แม้พวกมหาดเล็กทูลเตือนแล้วๆ เค้าๆ ก็คงทรงนั่งรับสั่งอย่างนั้นแล.

พระศาสดาไม่ได้หนทางจากสำนักของพระมาตุละ (ลุง) แล้ว จึงเสด็จกลับจากที่นั่น.

แม้ท้าวเธอก็ส่งจารบुरुช (คนสอดแนม) ไปคนหนึ่ง ด้วยกำชับว่า “เจ้าจงไป ฟังคำของพระสมณโคดมนี้ แล้วกลับมา.”

[เจ้าสุปปพุทธะทำกรรมหนักจักถูกแผ่นดินสูบ]

แม้พระศาสดา เสด็จกลับมาทรงทำการแยมพระโอฐ พระอานนทเถระทูลถามว่า

“อะไรหนอแล เป็นปัจจัยแห่งกรรมคือการแยมพระโอฐให้ปรากฏ พระเจ้าข้า” จึงตรัสว่า “อานนทฺ เธอเห็นสุปปพุทธะไหม?”

พระอานนทเถระ ทูลว่า “เห็น พระเจ้าข้า.”

พระศาสดา ตรัสว่า “เจ้าสุปปพุทธะไม่ให้ทางแก่พระพุทธานุเจ้าผู้เช่นเรา ทำกรรมหนักแล้ว,

ในวันที่ ๗ แต่วันนี้ ท้าวเธอจักเข้าไปสู่แผ่นดิน (ธรณีสูบ) ณ ที่ใกล้เชิงบันได ในภายใต้ปราสาท.”

[เจ้าสุปปพุทธะมุ่งจับผิดพระศาสดาด้วยคำเท็จ]

จารบुरुชได้ฟังพระดำรัสนั้นแล้ว ไปสู่สำนักของเจ้าสุปปพุทธะๆ ตรัสถามว่า “หลานของเราเมื่อกลับไปพูดอะไรบ้าง?” จึงกราบทูลตามที่ตนได้ยินแล้ว.

ท้าวเธอได้สดับคำของจารบुरुชนั้นแล้ว ตรัสว่า “บัดนี้ โทษในการพูด (พูดผิด) แห่งหลานของเราย่อมไม่มี, เธอตรัสคำใด คำนั้นต้องเป็นอย่างนั้นจริงๆ ทีเดียวก, แม้เมื่อเป็นเช่นนั้น คราวนี้ เราจักจับผิดเธอด้วยการพูดเท็จ, เพราะเธอไม่ตรัสกะเราโดยไม่เจาะจงว่า ‘ท่านสุปปพุทธะจักถูกธรณีสูบในวันที่ ๗’ ตรัสว่า

‘ท่านสุปปพุทธะจักถูกธรณีสูบใกล้ที่เชิงบันได ในภายใต้ปราสาท’

ตั้งแต่นั้นไป เราจักไม่ไปสุบที่นั่น. เมื่อเป็นเช่นนั้น เราไม่ถูกธรณีสูบในที่นั้นแล้ว จักข่มขี่เธอด้วยการพูดเท็จ.”

[เจ้าสุปปพุทธะทรงทำการรักษาพระองค์อย่างแข็งแรง]

ท้าวเธอรับสั่งให้พวกมหาดเล็กคนเครื่องใช้สอยของพระองค์ออกทั้งหมดไว้บนปราสาท ๗ ชั้น ให้ชักบันได ปิดประตู ตั้งคนแข็งแรงประจำไว้ที่ประตู ประตูละ ๒ คน ตรัสว่า

“ถ้าเราเป็นผู้มุ่งจะลงไปข้างล่างโดยความประมาทไซ้ร้, พวกเจ้าต้องห้ามเราเสีย” ดังนี้แล้ว ทรงนั่งในห้องอันเป็นสิริบนพื้นปราสาทชั้นที่ ๗.

[จะหนีผลแห่งกรรมชั่ว ย่อมไม่พ้น]

พระศาสดา ทรงสดับเรื่องนั้นแล้ว ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เจ้าสุปปพุทธะมิใช่จะนั่งบนพื้นปราสาทอย่างเดียว, ต่อให้เหาะขึ้นไปสู่เวหาส นั่งในอากาศก็ตาม, ไปสู่สมุทรด้วยเรือก็ตาม, เข้าซอกเขาก็ตาม, ธรรมดาพระดำรัสของพระพุทธเจ้าทั้งหลายจะเป็น ๒ ไม่มี, ท้าวเธอจักถูกธรณีสูบในสถานที่เราพูดไว้นั้นแหละ” เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“บุคคลจงนั่งอยู่ในกลางหาว เข้าไปสู่ท่ามกลางสมุทร เข้าไปสู่ซอกเขา
ก็ไม่พ้น, ประเทศคือแผ่นดินที่ความตายไม่พึงครอบงำผู้สถิตอยู่ ย่อมไม่มี.”

[แก้กรรม]

บรรดาบทเหล่านั้น สองบทว่า นปฺสเหยย มจฺจุ ความว่า ประเทศคือแผ่นดิน แม้เพียงเท่าปลายผม ที่มรณะไม่พึงย้าย คือ ไม่พึงครอบงำ ผู้สถิตอยู่ย่อมไม่มี. คำที่เหลือ ก็เช่นกับคำก่อนนั้นเทียว ดังนี้แล.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลู่อริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

[ม้ามงคลเป็นเหตุให้ท้าวเธอเสด็จลงจากปราสาท]

ในวันที่ ๗ ในเวลาคล้ายกับเวลาที่เจ้าสุปปพุทธะปิดหนทางภิกษาจารของพระศาสดา ม้ามงคลของเจ้าสุปปพุทธะในภายใต้ปราสาท คิกคะนอง กระแทกแล้วซึ่งฝานั้นๆ.

ท้าวเธอทรงนั่งอยู่ในชั้นบนนั่นเอง ได้สดับเสียงของม้านั้น จึงตรัสถามว่า “นั่นอะไรกัน?”

พวกมหาดเล็กทูลว่า “ม้ามงคลคะนอง.”

ส่วนม้านั้น พอเห็นเจ้าสุปปพุทธะ ก็หยุดนิ่ง.

[เกิดเหตุน่าประหลาดเพราะกรรมชั่ว]

ขณะนั้น ท้าวเธอมีพระประสงค์จะจับม้านั้น ได้เสด็จลงจากที่ประทับ پایพระพักตร์มาทางประตู.

ประตูทั้งหลายเปิดเองทีเดียว, บันไดตั้งอยู่ในที่ของตนตามเดิม.

คนแข็งแรงผู้ยืนอยู่ที่ประตูจับท้าวเธอที่พระศอ ผลักให้มีพระพักตร์ชะมำลงไป.

โดยอุบายนั้น ประตูที่พื้นทั้ง ๗ ก็เปิดเองทีเดียว, บันไดทั้งหลายก็ตั้งอยู่ในที่เดิม.

พวกคนที่แข็งแรง (ประจำอยู่) ที่ซั้้นนั้นๆ จับท้าวเธอที่พระศอเทียวแล้วผลักให้มีพระพักตร์ชะมำลงไป.

[ท้าวเธอถูกแผ่นดินสูบไปเกิดในอเวจिनรก]

ขณะนั้น มหาปฐพีแตกแยกออกคอยรับเจ้าสุปปพุทธะนั้นผู้ถึงที่ใกล้เชิงบันไดที่ภายใต้ปราสาทนั่นเอง,
ท้าวเธอไปบังเกิดในอเวจिनรกแล้วแล.

เรื่องสุปปพุทธศากยะ จบ.

บาปวรรค วรรณนา จบ

วรรคที่ ๙ จบ.

๑๐. ทักษะการคิด วิเคราะห์

๑. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุฉัพพัคคีย์^๑ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “สพเพ ตสนฺติ” เป็นต้น.

[เหตุทรงบัญญัติปหารทานสิกขาบท]

ความพิสดารว่า ในสมัยหนึ่ง เมื่อเสนาสนะอันภิกษุสัตถสวัคคีย์^๒ ซ่อมแซมแล้ว

ภิกษุฉัพพัคคีย์กล่าวว่า “พวกท่านจงออกไป. พวกผมแก่กว่า, เสนาสนะนั้นถึงแก่พวกผม,”

เมื่อภิกษุพวกสัตถสวัคคีย์เหล่านั้นพูดว่า “พวกผมจักไม่ยอมให้. (เพราะ) พวกผมซ่อมแซมไว้ก่อน” ดังนี้แล้ว จึงประหารภิกษุเหล่านั้น.

ภิกษุสัตถสวัคคีย์ถูกมรณภัยคุกคามแล้ว จึงร้องเสียงลั่น.

พระศาสดา ทรงสดับเสียงของภิกษุเหล่านั้น จึงตรัสถามว่า “อะไรกันนี้?” เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “เรื่องชื่อนี้” ดังนี้แล้ว ตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จำเดิมแต่ที่ ธรรมดาภิกษุไม่ควรทำอย่างนั้น, ภิกษุใดทำ, ภิกษุนั้นย่อมต้องอาบัติชื่อนี้” ดังนี้แล้ว ทรงบัญญัติปหารทานสิกขาบท ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรมดาภิกษุรู้ว่า ‘เราย่อมหวาดหวั่นต่ออาชญา กลัวต่อความตายฉันใด, แม้สัตว์เหล่าอื่นก็ย่อมหวาดหวั่นต่ออาชญา กลัวต่อความตายฉันนั้นเหมือนกัน’ ไม่ควรประหารเอง ไม่ควรใช้ให้ผู้อื่นฆ่า” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“สัตว์ทั้งหมด ย่อมหวาดหวั่นต่ออาชญา, สัตว์ทั้งหมด ย่อมกลัวต่อความตาย,
บุคคลทำตนให้เป็นอุปมาแล้ว ไม่ควรฆ่าเอง ไม่ควรใช้ให้ฆ่า (ผู้อื่น).”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น สอนบทว่า สพเพ ตสนฺติ ความว่า

สัตว์แม่ทั้งหมด เมื่ออาชญาจะตกที่ตน ย่อมหวาดหวั่นต่ออาชญานั้น.

บทว่า มจฺจุโน ได้แก่ ย่อมกลัวแม้ต่อความตายแท้.

ก็ พยัญชนะ^๓ แห่งเทศานี้ไม่มีเหลือ. ส่วนเนื้อความยังมีเหลือ.

เหมือนอย่างว่า เมื่อพระราชารับสั่งให้พวกราชบุรุษตีกลองเที่ยวป่าวร้องว่า “ชนทั้งหมดจงประชุมกัน”

ชนทั้งหลายที่เหลือ เว้นพระราชาและมหามาตย์ของพระราชาเสีย ย่อมประชุมกันฉันใด,

แม้เมื่อพระศาสดา ตรัสว่า “สัตว์ทั้งปวง ย่อมหวาดหวั่น” ดังนี้,

สัตว์ทั้งหลายที่เหลือเว้นสัตว์วิเศษ ๔ จำพวกเหล่านี้ คือ ‘ช้างอาชาไนย ม้าอาชาไนย โคสุสุสกาอาชาไนย และพระชินาสพ’ บัณฑิตพึงทราบว่าย่อมหวาดหวั่นฉันนั้นเหมือนกัน.

๑ ภิกษุผู้มีพวก ๖.

๒ ภิกษุผู้มีพวก ๑๗.

๓ อธิบายว่า เฟงตามพยัญชนะ แสดงว่า สัตว์ทั้งหลายกลัวต่อความตาย ไม่มีเว้นใครเลย แต่ตามอรรถ มีเว้นสัตว์บางพวก จึงกล่าวว่า ยังมีเหลือ.

จริงอยู่ บรรดาสัตว์วิเศษเหล่านี้ พระชินาสพ ไม่เห็นสัตว์ที่จะตาย เพราะความที่ท่านละสักกายทิฏฐิเสียได้แล้ว จึงไม่กลัว, สัตว์วิเศษ ๓ พวกนอกนี้ ไม่เห็นสัตว์ที่เป็นปฏิปักษ์ต่อตน เพราะความที่สักกายทิฏฐิ มีกำลังจึงไม่กลัว.

พระคาถาว่า ความว่า

บุคคลรู้ว่า “เราฉันใด, แม้อัตว์เหล่าอื่นก็ฉันนั้น” ดังนี้แล้ว ก็ไม่ควรฆ่าเอง (และ) ไม่ควรใช้ให้ฆ่าสัตว์อื่น.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรุณผลทั้งหลายมีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์ จบ.

๒. เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพวกภิกษุฉัพพัคคีย์ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “สพเพ ตสนฺติ” เป็นต้น.

[เหตุให้ทรงบัญญัติตลตติสิกขาบท]

ความพิสดารว่า ในสมัยหนึ่ง พวกภิกษุฉัพพัคคีย์ เจียดเจื้อหอกคือฝ่ามือแก่พวกภิกษุสัตรสวัคคีย์เหล่านั้น ด้วยเหตุที่ตนประหารพวกสัตรสวัคคีย์ ในสิกขาบทก่อนนั้นนั้นแล.

แม้ในเรื่องนี้ พระศาสดา ทรงสดับเสียงของภิกษุเหล่านั้นแล้ว ก็ตรัสถามว่า “นี่อะไรกัน?” เมื่อภิกษุกราบทูลว่า “เรื่องชื่อนี้” แล้วตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย จำเดิมแต่บัดนี้ไป ธรรมดา ภิกษุไม่ควรทำอย่างนี้, ภิกษุใดทำ, ภิกษุนั้นย่อมต้องอาบัติชื่อนี้” ดังนี้แล้ว ทรงบัญญัติตลตติสิกขาบท ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรมดาภิกษุทราพบว่า แม้สัตว์เหล่าอื่นย่อมหวาดหวั่นต่ออาชญา อย่างเดียวกับเราเหมือนกัน, อนึ่ง ชีวิตที่ย่อมเป็นที่รักของสัตว์เหล่านั้น เหมือนของเราโดยแท้” ไม่ควรประหารเอง ไม่ควรใช้ให้ฆ่าสัตว์อื่น” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“สัตว์ทั้งหมด ย่อมหวาดหวั่นต่ออาชญา.

ชีวิตย่อมเป็นที่รักของสัตว์นั้นทั้งหมด,

บุคคลควรทำตนให้เป็นอุปมาแล้ว ไม่ควรฆ่าเอง ไม่ควรใช้ให้ฆ่า.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทพระคาถาว่า สพเพสฺส ชีวิตํ ปิยํ ความว่า

ชีวิตย่อมเป็นที่รักยิ่งของเหล่าสัตว์ที่เหลือ เว้นพระชีนาสพเสย. ส่วนพระชีนาสพเสย ย่อมเป็นผู้วางเฉยในชีวิตหรือในมรณะโดยแท้.

คำที่เหลือ เช่นกับคำอันมีในก่อนนั้นแล.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก ได้บรรลุอรุณผลทั้งหลายมิได้อุปตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุฉัพพัคคีย์ จบ.

๓. เรื่องเด็กหลายคน

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภเด็กเป็นอันมาก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “สุขกามานิ ภูตานิ” เป็นต้น.

[พระศาสดาทรงพบพวกเด็กตึง]

ความพิสดารว่า ในวันหนึ่ง พระศาสดาเสด็จทรงบาตรเข้าไปในกรุงสาวัตถี ทรงเห็นพวกเด็กเป็นอันมาก เอาไม้ตึงเรือ^๑ตัวหนึ่งในระหว่างทาง ตรัสถามว่า “แน่เจ้าเด็กทั้งหลาย พวกเจ้าทำอะไรกัน?” เมื่อเด็กเหล่านั้นกราบทูลว่า “พวกข้าพระองค์เอาไม้ตึง พระเจ้าข้า” ตรัสถามอีกว่า “เพราะเหตุไร?” เมื่อพวกเขากราบทูลว่า “เพราะกลัวมันกัด พระเจ้าข้า” จึงตรัสว่า “พวกเจ้าตึงนี้ด้วยคิดว่า ‘จักทำความสุขแก่ตน’ จักไม่เป็นผู้ได้รับความสุขในที่แห่งตนเกิดแล้วๆ, แท้จริง บุคคลเมื่อปรารถนาสุขแก่ตน (แต่) ประหารสัตว์อื่น ย่อมไม่ควร” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบบุณนิแสดงธรรม จึงได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“สัตว์ผู้เกิดแล้วทั้งหลาย เป็นผู้ใคร่สุข บุคคลใดแสวงหาสุขเพื่อตน,
แต่เบียดเบียนสัตว์อื่นด้วยท่อนไม้, บุคคลนั้นละไปแล้วย่อมไม่ได้สุข.
สัตว์ผู้เกิดแล้วทั้งหลาย เป็นผู้ใคร่สุข, บุคคลใดแสวงหาสุขเพื่อตน,
ไม่เบียดเบียน (ผู้อื่น) ด้วยท่อนไม้, บุคคลนั้นละไปแล้ว ย่อมได้สุข.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น สอนบทว่า โย ทณฺเฑน ความว่า บุคคลใดย่อมเบียดเบียน (ผู้อื่น) ด้วยท่อนไม้หรือด้วยวัตถุทั้งหลายมีก้อนดิน เป็นต้น. บทพระคาถาว่า เปจฺจ โส น ลกฺเต สุขิ ความว่า บุคคลนั้น ย่อมไม่ได้สุขสำหรับมนุษย์ สุขอันเป็นทิพย์ หรือสุขคือพระนิพพานอันเป็นปรมัตถ์ (สุข) ในโลกหน้า. ในพระคาถาที่ ๒ (มีความว่า) หลายบทว่า เปจฺจ โส ลกฺเต สุขิ ความว่า บุคคลนั้น ย่อมได้สุขทั้ง ๓ อย่าง มีประการดังกล่าวแล้วในปรโลก. ในกาลจบเทศนา เด็กเหล่านั้นทั้ง ๕๐๐ ตั้งอยู่ในโสตาปัตติผลดังนี้แล.

เรื่องเด็กหลายคน จบ.

๑ คือที่งูอาศัยอยู่ตามเรือน เช่น งูเขียว งูลายสอ เป็นต้น.

๔. เรื่องพระโกณฑธานเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระเถระชื่อโกณฑธานะ ตรัสพระธรรมเทศนานี้ว่า “มาโวจ ผรุสฺ กณฺจ” เป็นต้น.

[รูปสตรีติดตามพระเถระไปทุกแห่ง]

ดังได้สดับมา จำเดิมแต่วันที่พระเถระนั้นบวชแล้ว รูปสตรีรูปหนึ่ง เทียวไปกับพระเถระ.

(แต่) พระเถระไม่เห็นรูปสตรีนั้น, ส่วนมหาชนเห็น.

เมื่อท่านแม่เที่ยวบิณฑบาตอยู่ภายในบ้าน, พวกมนุษย์ถวายภิกษาทัฬหี ๑ แล้ว พูดว่า “ท่านครับ ส่วนนี้จึงเป็นของสำหรับท่าน, แต่ส่วนนี้สำหรับสตรีผู้สหายของท่าน” ดังนี้แล้วก็ถวายภิกษาแม่ทัฬหีที่ ๒.

[บุรพกรรมของพระเถระ]

ถามว่า “บุรพกรรมของท่านเป็นอย่างไร?”

ตอบว่า:

“ได้ยินว่า ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ

ภิกษุ ๒ รูปเป็นสหายกัน ได้เป็นผู้กลมเกลียวกันอย่างยิ่ง ดุจคลอตจากกรรมมารดาเดียวกัน.”

ก็ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าผู้ทรงพระชนมายุยืน

ภิกษุทั้งหลายย่อมประชุมกัน เพื่อประโยชน์แก่การทำอุโบสถทุกๆ ๑ ปี หรือทุกๆ ๖ เดือน (ครั้งหนึ่ง);

เพราะฉะนั้น แม่ท่านทั้ง ๒ รูปนั้น ก็ออกไปจากที่อยู่ด้วยคิดว่า “จักไปสู่โรงอุโบสถ.”

[เทวดาแกล้งทำพระเถระให้แตกกัน]

เทวดาผู้เกิดในชั้นดาวดึงส์ผู้หนึ่ง เห็นท่านทั้ง ๒ แล้ว คิดว่า

“ภิกษุเหล่านี้ช่างกลมเกลียวกันเหลือเกิน, เราอาจทำลายภิกษุเหล่านี้ได้หรือหนอ?” ดังนี้แล้ว

ได้มาในลำดับเวลาที่ตนคิดแล้วนั้นแล เพราะความที่ตนเป็นผู้เเกร,

ในภิกษุ ๒ รูปนั้น เมื่อรูปหนึ่งกล่าวว่า “ผู้มีอายุ ขอท่านจงรออยู่สักครู่หนึ่ง, ผมมีความต้องการถ่ายอุจจาระ.”

จึงนิรมิตเพศเป็นหญิงมนุษย์คนหนึ่ง,

ในกาลที่พระเถระเข้าไปในระหว่างพุ่มไม้แล้วออกมา เอามือข้างหนึ่งเกล้ามวยผม ข้างหนึ่งจัดผ้าถุง

(เดินตาม) ออกมาข้างหลังพระเถระนั้น.

ท่านไม่เห็นหญิงนั้น.

แต่ภิกษุรูปที่ยืนอยู่ข้างหน้าซึ่งคอยท่านอยู่ เหลียวมาแลดู เห็นหญิงนั้นทำอย่างนั้น (เดินตาม) ออกมา.

[รังเกียจกันด้วยศีลเภท]

เทวดานั้น รู้ภาวะแห่งตนอันภิกษุเหล่านั้นเห็นแล้ว ก็อันตรายกันไป.

ภิกษุรูปนอกนี้ (ที่คอยอยู่) พุดกะภิกษุเหล่านั้น ในเวลาที่มาสู่ที่ใกล้ตนว่า “ผู้มีอายุ ศีลของท่านทำลายเสียแล้ว.”

ภิกษุเหล่านั้น กล่าวว่า “ผู้มีอายุ กรรมเห็นปานนั้นของผมไม่มี.”

ภิกษุรูปนอกนี้ กล่าวว่า “เดี๋ยวนี้เอง หญิงรุ่นสาว (เดินตาม) ออกมาข้างหลังท่าน ทำกรรมชื่อนี้ผมเห็นแล้ว, ท่านยังพุด (ปฏิเสธ) ได้ว่า ‘กรรมเห็นปานนี้ของผมไม่มี.’”

ภิกษุเหล่านั้น ปานประหนึ่งถูกสายฟ้าฟาดลงที่ระหม่อม กล่าววิงวอนว่า “ผู้มีอายุ ขอท่านจงอย่าให้ผมฉิบหายเลย, กรรมเห็นปานนั้นของผมไม่มีจริงๆ.”

ภิกษุรูปนอกนี้ ก็พุดว่า “ผมเห็นด้วยนัยน์ตาทั้ง ๒ เอง, จักเชื่อท่านได้อย่างไร” ดังนี้แล้ว ก็แตกกันดุจก่อนไม้แล้วหลีกไป.

แม้ในโรงอุโบสถก็นั่งด้วยตั้งใจว่า “เราจักไม่ทำอุโบสถร่วมกับภิกษุนี้.”

ภิกษุรูปนอกนี้ (ผู้ถูกกล่าวหา) แจ้งแก่ภิกษุทั้งหลายว่า “ท่านครับ จุดดำ แม้เท่าเมล็ดงา ย่อมไม่มีในศีลของผม.”

แม้ภิกษุเหล่านั้น ก็กล่าวยืนยันว่า “กรรมลามกนั้นผมเห็นเอง.”

[เทวดาขยายความจริง]

เทวดาเห็นภิกษุรูปที่คอยนั้น ไม่ปรารถนาจะทำอุโบสถร่วมกับภิกษุ (รูปที่ตนเกลียด) นั้น หวนคิดว่า “เราทำกรรมหนักแล้ว”

ดังนี้ จึงชี้แจงว่า “ความทำลายแห่งศีลของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าย่อมไม่มี,

แต่ข้าพเจ้าทำกรรมอันลามกนั้น ก็ด้วยสามารถจะทดลองดู, ขอท่านจงทำอุโบสถร่วมกับพระผู้เป็นเจ้านั้นเถิด.”

ภิกษุรูปที่คอยนั้น เมื่อเทวดานั้นดำรงอยู่ในอากาศชี้แจงอยู่ จึงเชื่อ แล้วได้ทำอุโบสถ (ร่วมกัน)

แต่หาได้เป็นผู้มีจิตซัดเชื้อในพระเถระเหมือนในกาลก่อนไม่.

บุรพกรรมของเทวดามีประมาณเท่านี้.

ก็ในเวลาสิ้นอายุ พระเถระเหล่านั้น ได้บังเกิดในเทวโลกแสนสบาย.

[เทวดามาเกิดเป็นพระโกณฑธานะ]

ฝ่ายเทวดาบังเกิดในอเวจีแล้ว หมกหม้อยู่ในอเวจินั้น สิ้นพุทธันดร^๑

ในพุทธรูปบาทกาลนี้ ได้บังเกิดในกรุงสาวัตถี ถึงความเจริญวัยแล้ว ได้บรรพชาอุปสมบทในพระศาสนา.

ตั้งแต่วันที่ท่านบวชแล้ว รูปสตรีนั้นก็ปรากฏอย่างนั้นนั่นแล.

เพราะเหตุนั้นแล ภิกษุทั้งหลายจึงได้ขนานนามท่านว่า “โกณฑธาน.”

[พวกภิกษุบอกคฤหัสถ์ให้ขับไล่]

ภิกษุทั้งหลายเห็นท่านเที่ยวไปอยู่อย่างนั้น จึงบอกอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า

“ท่านเศรษฐี ท่านจงขับไล่ภิกษุผู้ทุศีลรูปนี้ออกจากวิหารของท่านเสีย, เพราะว่า ความเสียหายจะเกิดขึ้นแก่ภิกษุที่เหลือ.”

๑ ระหว่างกาลแห่งพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งซึ่งปรินิพพานแล้ว องค์ใหม่อุบัติขึ้น.

เศรษฐี. ท่านผู้เจริญ ก็พระศาสดาไม่มีในวิหารหรือ?

ภิกษุ. มีอยู่ ท่านเศรษฐี.

เศรษฐี. ท่านผู้เจริญ ถ้ากระนั้น พระศาสดาจักทรงทราบ.

ภิกษุทั้งหลายก็ไปแจ้งแม่แก่นางวิสาขาอย่างนั้นเหมือนกัน.

ถึงนางวิสาขา ก็ได้ให้คำตอบแก่ภิกษุเหล่านั้นอย่างนั้นเหมือนกัน.

ฝ่ายภิกษุทั้งหลาย อันท่านเหล่านั้นไม่รับถ้อยคำ (ของตน) จึงได้ทูลแต่พระราชาว่า

“มหาบพิตร ภิกษุชื่อโกณฑธาน พาหญิงคนหนึ่งเที่ยวไป จะยังความเสียหายให้เกิดแก่ภิกษุทุกรูป, ขอมหาบพิตร ทรงขับไล่ภิกษุนั้นออกจากแคว้นแคว้นของพระองค์เสีย.”

พระราชา. ก็ภิกษุนั้นอยู่ที่ไหนเล่า?

พวกภิกษุ. อยู่ในวิหาร มหาบพิตร.

พระราชา. อยู่ในเสนาสนะหลังไหน?

พวกภิกษุ. ในเสนาสนะชื่อโน้น.

พระราชา. ถ้าเช่นนั้น ขออาราธนาพระคุณเจ้าไปเถิด. ข้าพเจ้าจักสั่งให้จับภิกษुरुูปนั้น.

[พระราชาเสด็จไปสอบสวนพระโกณฑธาน]

ในเวลาเย็น ท้าวเธอเสด็จไปวิหาร รับสั่งให้พวกบุรุษล้อมเสนาสนะนั้นไว้แล้ว ได้เสด็จผินพระพักตร์ตรงที่อยู่ของพระเถระ.

พระเถระได้ยินเสียงเอะอะ จึงได้ออกจากวิหาร (ที่อยู่) ยืนอยู่ที่หน้ามุข.

พระราชาได้ทรงเห็นรูปสตรีแม่นั้น ยืนอยู่ข้างหลังพระเถระนั้น.

พระเถระทราบบว่าพระราชาเสด็จมา จึงขึ้นไปยังวิหารนั่งอยู่แล้ว.

พระราชาไม่ทรงไหว้พระเถระ, ไม่ได้ทรงเห็นแม่สตรีนั้น.

ท้าวเธอตรวจดูที่ซอกประตูบ้าง ที่ได้เตียงบ้าง ก็ได้ทรงประสพเลย จึงตรัสกะพระเถระว่า

“ท่านครับ ผมได้เห็นสตรีคนหนึ่งในที่นี่, เขาไปเสียไหน?”

พระเถระทูลว่า “อาตมภาพไม่เห็น มหาบพิตร.

แม้เมื่อพระราชาตรัสว่า “เมื่อไหร่ ข้าพเจ้าเห็นสตรียืนอยู่ข้างหลังท่าน.” ก็ทูลยืนยันว่า “อาตมภาพไม่เห็น มหาบพิตร.”

พระราชาทรงดำริว่า “นี่มันเรื่องอะไรหนอ?” แล้วตรัสว่า “ขอนิมนต์ท่านออกไปจากที่นี่ก่อน ครับ”

เมื่อพระเถระออกไปจากที่นั้น ยืนอยู่ที่หน้ามุข, สตรีนั้น ก็ได้ยืนอยู่ข้างหลังของพระเถระอีก.

พระราชาทรงเห็นสตรีนั้นแล้ว จึงเสด็จขึ้นไปชั้นบนอีก.

พระเถระทราบความที่พระราชานั้นเสด็จมาแล้ว จึงนั่งอยู่.

พระราชา แม้ทรงตรวจดูสตรีนั้นในที่ทุกแห่งอีก ก็ได้ทรงประสพ

จึงตรัสถามพระเถระนั้นซ้ำอีกว่า “สตรีนั้นมีอยู่ ณ ที่ไหน? ครับ.”

พระเถระ. อาตมภาพไม่เห็น (สตรีนั้น) มหาบพิตร.

พระราชาส. ขอต่านไปรบบอกเกิด ครับ เมื่อกี้นี้เอง ผมเห็นสตรียืนอยู่ข้างหลังของต่าน.
พระเถระ. ขอถวายพระพร มหาบพิตร แม้มหาชนก็พูดว่า ‘สตรีเที่ยวไปข้างหลังอาตมภาพ.’ ส่วนอาตมภาพไม่เห็น (สตรีนั้นเลย).

[พระราชาสทรงสันนิษฐานว่าเป็นรูปเทียม]

พระราชาสทรงกำหนดว่า “นั่นพึงเป็นรูปเทียม” แล้วรับสั่งกะพระเถระอีกว่า “ต่านครับ ขอต่านจงลงไปจากที่นี่ดูที.” เมื่อพระเถระลงไปยืนอยู่ที่หน้ามุข, ก็ได้ทรงเห็นสตรีนั้นยืนอยู่ข้างหลังพระเถระนั้นอีก ครั้นเสด็จขึ้นไปข้างบน ก็กลับมิได้ทรงเห็น.

ท้าวเธอทรงซักถามพระเถระอีก, เมื่อต่านทูล (ยืนกรานคำเดียว) ว่า “อาตมภาพไม่เห็น” ก็ทรงสันนิษฐาน^๑ได้ว่า “นั่นเป็นรูปเทียมแน่” จึงตรัสกะพระเถระว่า “ต่านครับ เมื่อสังกิลเส^๒เห็นปานนั้น เทียวติดตามไปข้างหลังต่านอยู่, คนอื่นใครๆ จักไม่ถวายภิกษาแก่ต่าน. ต่านจงเข้าไปพระราชวังของข้าพเจ้าเมืองนิตย, ข้าพเจ้าจักบำรุง ด้วยปัจจัย ๔,” ทรงนิมนต์พระเถระแล้ว ก็เสด็จกลับไป.

[พวกภิกษุติเตียนพระราชาสและพระเถระ]

ภิกษุทั้งหลาย ยกโทษว่า “ผู้มีอายุทั้งหลาย ต่านทั้งหลายจงดูภิกษาของพระราชาสผู้ลามก, เมื่อพวกเราทูลว่า ‘ขอพระองค์ทรงขับไล่ภิกษุนี้ออกจากวิหารเสีย,’ ก็เสด็จมา นิมนต์ (ภิกษุนี้) ด้วยปัจจัย ๔ แล้วเสด็จกลับ.” ภิกษุทั้งหลาย ก็กล่าวกะพระเถระนั้นว่า “เฮ้ย คนทุศีล บัดนี้ พระราชาสกลายเป็นคนชั่วแล้ว.”

แม้พระเถระนั้น ในกาลก่อนไม่อาจกล่าวอะไรๆ กะภิกษุทั้งหลายได้, บัดนี้ กล่าวตอบทันทีว่า “พวกต่านเป็นผู้ทุศีล, พวกต่านเป็นคนชั่ว, พวกต่านพาหญิงเที่ยวไป.”

ภิกษุเหล่านั้น ไปกราบทูลแต่พระศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระโกณฑธานะ อันข้าพระองค์ทั้งหลายว่ากล่าวแล้ว กลับกล่าวต่างๆ เป็นต้นว่า ‘แม้พวกต่านก็เป็นผู้ทุศีล.’”

[พระศาสดาทรงไต่สวนทั้ง ๒ ฝ่าย]

พระศาสดา รับสั่งให้เรียกพระโกณฑธานนั้นมาแล้ว ตรัสถามว่า “ภิกษุ ขาวว่า เธอกล่าวอย่างนั้นจริงหรือ?”

พระเถระ กราบทูลว่า “จริง พระเจ้าข้า.”

พระศาสดา. เพราะเหตุไร? เธอจึงกล่าวอย่างนั้น.

พระศาสดา. เพราะเหตุที่ภิกษุทั้งหลายกล่าวกับข้าพระองค์.

พระศาสดา. ภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุไร แม้พวกต่านจึงกล่าวกะภิกษุนี้ (อย่างนั้น)?

พวกภิกษุ. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์เห็นหญิงเที่ยวไปข้างหลังภิกษุนี้ จึงกล่าวอย่างนั้น.

พระศาสดา. นัยว่า ภิกษุเหล่านี้เห็นหญิงเที่ยวไปกับเธอ จึงกล่าว (ขึ้นอย่างนั้น) ส่วนตัวเธอไม่ได้เห็นเลย เหตุไฉนจึงกล่าวกะภิกษุเหล่านี้ (อย่างนั้นเล่า?),

๑ นิภูฏ์ คนตว่า แปลตามศัพท์ว่า ถึงความตกลง หรือถึงซึ่งความสำเร็จ.

๒ เครื่องเศร้าหมอง

ผลนี้ เกิดขึ้นเพราะอาศัยทิวฏฐิรามกของเธอในกาลก่อนมิใช่หรือ?

เหตุไรในบัดนี้ เธอจึงถือทิวฏฐิรามกอีกเล่า?

พวกภิกษุทูลถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็ภิกษุนี้ได้ทำกรรมอะไรในปางก่อน?”

ที่นั่น พระศาสดา ตรัสบุรพกรรมของท่านแก่ภิกษุเหล่านั้นแล้ว ตรัสว่า

“ภิกษุ เธออาศัยกรรมลามกนี้ จึงถึงประการอันแปลกกันแล้ว, บัดนี้ การที่เธอถือทิวฏฐิรามกเห็นปานนั้นอีก ไม่สมควร, เธออย่ากล่าวอะไรๆ กับภิกษุทั้งหลายอีก, จงเป็นผู้ไม่มีเสียงเช่นกังสดาล^๑อันเขาตัดขอบปากแล้ว, เมื่อทำอย่างนั้น จักเป็นผู้ชื่อว่าบรรลुพระนิพพาน” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“เธออย่าได้กล่าวคำหยาบกะใครๆ, ชนเหล่าอื่นถูกเธอว่าแล้ว จะฟังว่า
ตอบเธอ, เพราะการกล่าวแข่งขันกันให้เกิดทุกข์ อาชญาตอบฟังถูกต้องเธอ,
ฉิเธออาจยังตนไม่ให้หวั่นไหวได้ ดังกังสดาลที่ถูกกำจัดแล้วไซ้
เธอนั้นย่อมเป็นผู้บรรลุพระนิพพาน. การกล่าวแข่งขันกัน ย่อมไม่มีแก่เธอ.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า กุญฺจิ ความว่า อย่าได้กล่าวคำหยาบกะใครๆ คือแม้กะบุคคลผู้หนึ่ง.

บทว่า วุตฺตา ความว่า คนเหล่าอื่นถูกเธอกล่าวว่า “เจ้าพวกทุศีล.” ฟังกล่าวตอบกะเธอบ้าง อย่างนั้นเหมือนกัน.

บทว่า สารมฺภกฺกา ความว่า ขึ้นชื่อว่ากล่าวแข่งขันกันเกินกว่าเหตุ นั้น ให้เกิดทุกข์.

บทว่า ปฺปฏิทฺนฺชา ความว่า เมื่อเธอประหารผู้อื่น ด้วยอาชญาทั้งหลาย มีอาชญาทางกายเป็นต้น, อาชญาตอบ เช่นนั้นแหละ ฟังตกลงเหนือกระหม่อมของเธอ.

บทว่า สฺเจเนเรสิ ความว่า ถ้าเธอจักอาจทำตนไม่ให้หวั่นไหวได้ไซ้.

บาทพระคาถาว่า กฺโส อฺพหฺโต ยถา ความว่า เหมือนกังสดาล ที่เขาตัดขอบปากทำให้เหลือแต่พื้นวางไว้.

จริงอยู่ กังสดาลเช่นนั้น แม้บุคคลตีแล้วด้วยมือ เท้า หรือด้วยท่อนไม้ ก็ย่อมไม่ดัง.

สองบทว่า อฺส ปตฺโตสิ ความว่า ถ้าเธอจักอาจเป็นผู้เห็นปานนั้นได้ไซ้,
เธอนั้น บำเพ็ญปฏิบัติทาน้อยู่ เป็นผู้ไม่ประมาทแล้ว ในบัดนี้ ชื่อว่าบรรลุพระนิพพาน.

บาทพระคาถาว่า สารมฺภกฺ เต น วิชฺชติ ความว่า

ก็เมื่อเป็นอย่างนั้น แม้ความแข่งขันกัน มีการกล่าวทำให้งีกว่ากันเป็นลักษณะเป็นต้นอย่างนี้ ว่า

“เจ้าเป็นผู้ทุศีล” ว่า “พวกเจ้าเป็นผู้ทุศีล” ดังนี้ย่อมไม่มี คือจักไม่มีแก่เธอเลย.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้นแล้ว.

แม้พระโกณฑธานเถระ ตั้งอยู่ในพระโอวาทที่พระศาสดาประทานแล้ว ก็ได้บรรลุพระอรหัตผล,

ต่อกาลไม่นานนัก ท่านได้เหาะขึ้นไปในอากาศ จับสลากเป็นครั้งแรก^๒ ดังนี้แล.

๑ ระวังวงเดือน.

๒ ได้ยินว่า ท่านได้จับสลากได้ที่ ๑ สามครั้ง คือ เมื่อพระศาสดาจะเสด็จไปสู่อุคคนคร ในภินิมิตตของนางมหาสุภทา ๑ เมื่อเสด็จสู่เมืองสาเกต ในภินิมิตตของนางจุลสุภทา ๑ เมื่อเสด็จไปสู่สุนาปรันตชนบท ๑

เรื่องพระโกณฑธานเถระ จบ.

๕. เรื่องอุโบสถกรรม

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในบุพพาราม ทรงปรารภอุโบสถกรรมของอุบาสิกาทั้งหลายมีนางวิสาขาเป็นต้น ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ยถา ทณฺฑเณ โคปาลो” เป็นต้น.

[หญิงรักษาอุโบสถมุ่งผลต่างๆ กัน]

ตั้งได้สดับมา ในวันอุโบสถวันหนึ่ง หญิงประมาณ ๕๐๐ คนในนครสาวัตถี เป็นผู้รักษาอุโบสถ ได้ไปสู่วิหาร.

นางวิสาขา เข้าไปหาหญิงแก่ๆ ในจำนวน ๕๐๐ นั้นแล้ว ถามว่า “แน่ะแม่ทั้งหลาย พวกท่านเป็นผู้รักษาอุโบสถ เพื่ออะไร?” เมื่อหญิงแก่เหล่านั้นบอกว่า “พวกฉันปรารถนาทิพยสมบัติ จึงรักษาอุโบสถ,” ก็ถามพวกหญิงกลางคน, เมื่อหญิงเหล่านั้นบอกว่า “พวกฉันรักษาอุโบสถ ก็เพื่อต้องการพ้นจากการอยู่กับหญิงร่วมสามี,” ก็ถามพวกหญิงสาวๆ, เมื่อพวกเขาบอกว่า “พวกฉันรักษาอุโบสถ เพื่อต้องการได้บุตรชายในการมีครรภ์คราวแรก.” ก็ถามพวกหญิงสาวน้อย, เมื่อพวกเขาบอกว่า “พวกฉันรักษาอุโบสถ เพื่อต้องการไปสู่สกุลผู้มั่งคั่งในวัยสาวๆ.” (นาง) ได้ฟังถ้อยคำแม่ทั้งหมดของหญิงเหล่านั้นแล้ว ก็พาพวกเขาไปสู่สำนักพระศาสดา กราบทูล (ความประสงค์ของหญิงเหล่านั้น) ตามลำดับ.

[สรรพสัตว์ถูกส่งไปเป็นทอดๆ]

พระศาสดา ทรงสดับค่านั้นแล้ว ตรัสว่า

“วิสาขา ธรรมดา สภาวธรรมทั้งหลายมีชาติเป็นต้นของสัตว์เหล่านี้ เป็นเช่นกับนายโคบาลที่มีท่อนไม้มือ, ชาติส่งสรรพสัตว์ไปสู่สำนักขรา, ขราส่งไปสู่สำนักพยาธิ, พยาธิส่งไปสู่สำนักมรณะ, มรณะย่อมตัดชีวิต ดุจบุคคลตัดต้นไม้ด้วยขวาน, แม้เมื่อเป็นอย่างนั้น ปวงสัตว์ชื่อว่าปรารถนาวิภูษะ (พระนิพพาน) ย่อมไม่มี, มัวแต่ปรารถนาวิภูษะเท่านั้น.” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“นายโคบาล ย่อมต้อนโคทั้งหลายไปสู่ที่หากินด้วยท่อนไม้ ฉันทิ,
ขราและมัจจุ ย่อมต้อนอายุของสัตว์ทั้งหลายไป ฉันทิ.”

[แก้รรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า ปาเซตี ความว่า นายโคบาลผู้ฉลาด กันโคทั้งหลาย ตัวเข้าไปสู่ระหว่างคันทิด้วยท่อนไม้ ตีด้วยท่อนไม้นั้นนั่นแหละ นำไปอยู่ ชื่อว่า ย่อมต้อน (โคทั้งหลาย) ไปสู่ที่หากิน ซึ่งมีหญ้าและน้ำหาได้ง่าย.

สองบทว่า อายู ปาเซตี ความว่า ย่อมต้อนอินทรีย์คือชีวิต คือย่อมยังชีวิตอินทรีย์ให้สิ้นไป.

ในพระคาถานี้ มีคำอุปมาอุปไมย ฉะนั้นว่า

“ก็ขราและมัจจุ เปรียบเหมือนนายโคบาล, อินทรีย์คือชีวิต เปรียบเหมือนฝูงโค, มรณะ เปรียบเหมือนสถานที่หากิน.

บรรดาสภาวธรรมเหล่านั้น ชาติ ส่งอินทรีย์คือชีวิตของสัตว์ทั้งหลายไปสู่สำนักขรา, ขราส่งไปสู่สำนักพยาธิ.

พยาธิส่งไปสู่สำนักมรณะ, มรณะนั้นแลตัด (ชีวิตินทรีย์ของสัตว์ทั้งหลาย) ไป เหมือนบุคคลตัดต้นไม้ด้วยขวานฉะนั้น.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรุณผลทั้งหลายมีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องอุโบสถกรรม จบ.

๖. เรื่องอชครเปรต

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภอชครเปรต ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อถ ปาปานิ กมฺมานิ” เป็นต้น.

[พระมหาโมคคัลลานะเห็นเปรตถูกไฟไหม้]

ความพิสดารว่า ในสมัยหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานะเถระ กับพระลักขณเถระ ลงจากเขาคิชฌกูฏ ได้เห็นสัตว์ชื่ออชครเปรต ประมาณ ๒๕ โยชน์ ด้วยจักขุทิพย์.

เปลวไฟตั้งขึ้นแต่ศีรษะของเปรตนั้น ลามถึงหาง, ตั้งแต่หางลามถึงศีรษะ. ตั้งขึ้นแต่ข้างทั้ง ๒ ไปรวมอยู่ที่กลางตัว.

[เล่าการเห็นเปรตให้พระลักขณเถระฟัง]

พระเถระครั้งเห็นเปรตนั้นแล้ว จึงยิ้ม อันพระลักขณเถระถามเหตุแห่งการยิ้มแล้ว ก็ตอบว่า “ผู้มีอายุ กาลนี้ ไม่ใช่กาลพยากรณ์ปัญหา^๑, ท่านค่อยถามผมในสำนักพระศาสดาเถิด” เทียวบินขบตในกรุงราชคฤห์, ในกาลไปยังสำนักพระศาสดา พระลักขณเถระถามแล้ว จึงตอบว่า “ผู้มีอายุ ผมได้เห็นเปรตตนหนึ่งในที่นั่น. อติภาพของมันชื่อว่ามีรูปร่างนี้; ผมครั้งเห็นมันแล้ว ได้ทำการยิ้มให้ปรากฏ ก็ด้วยความคิดเห็นว่า ‘อติภาพเห็นปานนี้ เราไม่เคยเห็นเลย.’”

[พระศาสดาก็เคยทรงเห็นเปรตนั้น]

พระศาสดา เมื่อจะตรัสคำเป็นต้นว่า “ภิกษุทั้งหลาย สาวกของเรา เป็นผู้มิจักขุอยู่นอ” ทรงรับรองถ้อยคำของพระเถระแล้ว จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เปรตนั้น แม้เราก็ได้เห็นแล้วที่โพธิมณฑลสถานเหมือนกัน, แต่เราไม่พูด เพราะคิดเห็นว่า ‘ก็แลชนเหล่าใด ไม่ฟังเชื่อคำของเรา ความไม่เชื่อนั้นของคนเหล่านั้น พึงเป็นไปเพื่อหาประโยชน์เกื้อกูลไม่ได้’ บัดนี้ เราได้โมคคัลลานะเป็นพยานแล้ว จึงได้พูด,” อันภิกษุทั้งหลายทูลถามบุรพกรรมของเปรตนั้นแล้ว จึงทรงพยากรณ์ (ดังต่อไปนี้) ว่า

[บุรพกรรมของอชครเปรต]

“ดังได้ยินมา ในกาลแห่งพระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ เศรษฐีชื่อว่าสุมณฑล บุที่พื้นด้วยแผ่นอิฐทองคำ ให้สร้างวิหารในที่ประมาณ ๒๐ อุสภ^๑ ด้วยทรัพย์ประมาณเท่านั้นแล้ว ก็ให้ทำการฉลองด้วยทรัพย์ประมาณเท่านั้นเหมือนกัน. วันหนึ่ง ท่านเศรษฐีไปสู่นักพระศาสดาแต่เช้าตรู่ เห็นโจรคนหนึ่งนอนเอาผ้ากาสาจะคลุมร่างตลอดถึงศีรษะ ทั้งมีเท้าเปื้อนโคลน อยู่ในศาลาหลังหนึ่ง ใกล้ประตูพระนคร จึงกล่าวว่า “เจ้าคนนี้ มีเท้าเปื้อนโคลน คงจักเป็นมนุษย์ที่เทียวเตรในเวลากลางคืนแล้ว (มา) นอน.”

[กรรมชั่วให้ผลชั่ว]

โจรเปิดหน้าเห็นเศรษฐีแล้ว คิดในใจว่า “เอาเถอะนะ, เราจักรู้กรรมที่ควรทำแก่มัน” ดังนี้แล้ว ก็ผูกอาฆาตไว้ ได้เฆณา (ของเศรษฐี) ๗ ครั้ง.

๑ อุสภหนึ่งยาว ๒๕ วา. ดูวินัยมุขเล่ม ๑ หน้า ๒๒๔ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑๔ พ.ศ.๒๕๓๔.

ตัดเท้าโคทั้งหลายในคอก ๗ ครั้ง เผาเรือน ๗ ครั้ง

เขาไม่อาจให้ความแค้นเคืองดับได้ แม้ด้วยทารุณกรรมมีประมาณเท่านั้น จึงทำการสนทิตติดต่อกับคนใช้ของเศรษฐีนั้นแล้วถามว่า “อะไร เป็นที่รักของเศรษฐี (นาย) ของท่าน?” ได้ฟังว่า “วัตถุเป็นที่รักยิ่งของเศรษฐีอื่นจากพระคัมภีร์ย่อมไม่มี” คิดว่า “เออละ, เราจักเผาคนธกุฎี ยังความแค้นเคืองให้ดับ,”

เมื่อพระศาสดาเสด็จเข้าไปบิณฑบาต, จึงทูปหมอน้ำสำหรับดื่มและน้ำสำหรับใช้ ได้จุดไฟที่พระคัมภีร์แล้ว.

เศรษฐีได้ทราบข่าวว่า “ข่าวว่า พระคัมภีร์ถูกไฟไหม้” เดินมาอยู่ในเวลาที่พระคัมภีร์ถูกไฟไหม้แล้ว จึงมาถึงแลดูพระคัมภีร์ที่ไฟไหม้ ก็มีได้ทำความเสียใจแม้สักเท่าปลายขนทราย คู้แขนข้างซ้ายเข้ามา ปรบด้วยมือข้างขวาขนานใหญ่.

ขณะนั้น ประชาชนยืนอยู่ ณ ที่ใกล้ ถามท่านเศรษฐีว่า

“นายครับ เพราะเหตุไร ท่านจึงปรบมือ ในเวลาที่พระคัมภีร์ซึ่งท่านสละทรัพย์ประมาณเท่านี้สร้างไว้ถูกไฟไหม้เล่า?”

เศรษฐีตอบว่า “พ่อแม่ทั้งหลาย ข้าพเจ้าทำกรรมประมาณเท่านี้ (ชื่อว่า) ได้ฝังทรัพย์ไว้ในพระศาสนาที่ไม่สาธารณะแก่อันตรายมีไฟเป็นต้น,

ข้าพเจ้าจึงมีใจยินดี ปรบมือด้วยคิดว่า ‘เราจักได้สละทรัพย์ประมาณเท่านี้ สร้างพระคัมภีร์ (ถวาย) พระศาสดาแม่อีก.’”

ท่านเศรษฐี สละทรัพย์ประมาณเท่านั้น สร้างพระคัมภีร์อีกได้ถวายแต่พระศาสดา ซึ่งมีภิกษุ ๒ หมื่นรูปเป็นบริวาร.

โจรเห็นกริยานั้นแล้ว คิดว่า “เราไม่ฆ่าเศรษฐีนี้เสีย จักไม่อาจทำให้เก้อเงินได้, เออเออะ, เราจักฆ่ามันเสีย.” ดังนี้แล้ว จึงซ่อนภุชไว้ในระหว่างผ้านุ่ง แม้เดินเตร่อยู่ในวิหารสี่วัน ก็ไม่ได้โอกาส.

ฝ่ายมหาเศรษฐี ถวายทานแต่ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข สิ้น ๗ วัน ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว กราบพูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุรุษผู้หนึ่งเฆมาของข้าพระองค์ ๗ ครั้ง, ตัดเท้าโคในคอก ๗ ครั้ง, เผาเรือน ๗ ครั้ง, บัดนี้ แม้พระคัมภีร์ ก็จักเป็นเจ้าคนนั้นแหละเฆมา, ข้าพระองค์ขอให้ส่วนบุญในทานนี้แก่เขาก่อน.”

[ผู้ทำกรรมดียอมชนะผู้ทำกรรมชั่ว]

โจรได้ยินคำนั้น ระทมทุกข์ว่า “เราทำกรรมอันหนักหนอ เมื่อเป็นอย่างนั้น

บุรุษนี้ก็มีได้มีแม้สักว่าความแค้นเคืองในเราผู้ทำผิด, (ยังกลับ) ให้ส่วนบุญในทานนี้แก่เราก่อนเสียด้วย;

เราคิดประทุษร้ายในบุรุษนี้ (ไม่สมควรเลย) แม้เทวทัณฑ์พึงตกลงบนกระหม่อมของเราผู้ไม่ให้บุรุษเห็นปานนี้ต่อโทษให้.” ดังนี้แล้ว จึงไปหมอบลงที่ใกล้เท้าของเศรษฐี กล่าวว่า “นายครับ ขอท่านจงกรุณาอดโทษแก่ผมเถิด,”

เมื่อเศรษฐีกล่าวว่า “อะไรกันนี้?” จึงเรียนว่า “นายครับ ผมได้ทำกรรมประมาณเท่านี้, ขอท่านจงอดโทษนั้นแก่ผมเถิด,”

ที่นั่น เศรษฐีถามกรรมต่างๆ อย่างกะเขาว่า “เจ้าทำกรรมนี้ด้วย นี้ด้วย ประมาณเท่านี้แก่เราหรือ?”

เมื่อเขาได้รับสารภาพว่า “ครับ ผมทำ” (ต่อไป) ว่า “เราไม่เคยเห็นเจ้าเลย, เหตุไรเจ้าจึงโกรธ ได้ทำอย่างนั้นแก่เรา?”

เขาเตือนให้เศรษฐีระลึกถึงคำที่ตนผู้ออกจากพระนคร ในวันหนึ่ง พุดแล้ว ได้บอกว่า “ผมเกิดความแค้นเคืองขึ้นเพราะเหตุนี้.”

เศรษฐีระลึกถึงภาวะแห่งถ้อยคำที่ตนพุดได้แล้ว ให้โจรอดโทษให้ด้วยถ้อยคำว่า

“เออพ่อ เราพุดจริง, เจ้าจงอดโทษข้อนั้นแก่เราเถิด” แล้วกล่าวว่า “ลูกขึ้นเถิด เราอดโทษให้แก่เจ้าละ, เจ้าจงไปเถิด.”

โจร. นายครับ ถ้าท่านอดโทษแก่ผมไซ้,

ขอจงทำผมพร้อมทั้งบุตรและภริยา ให้เป็นทาส (ผู้รับใช้) ในเรือนของท่านเถิด.

เศรษฐี. แนะนำ พ่อ เมื่อเรากล่าวคำมีประมาณเท่านี้, เจ้าก็ได้ทำการตัดเห็นปานนี้,
 เราไม่อาจกล่าวอะไรๆ กับเจ้าผู้อยู่ในเรือนได้เลย. เราไม่มีกิจเกี่ยวกับเจ้าผู้จะอยู่ในเรือน,
 เราดโโทษให้แก่เจ้า, ไปเถิด พ่อ.

โจรครั้นทำกรรมนั้นแล้ว ในกาลสิ้นอายุ บังเกิดแล้วในเวจี ไหมในเวจีสิ้นกาลนาน ในกาลบัดนี้ เกิดเป็นอชครเปรต ถูกไฟ
ไหม้อยู่ที่เขาศิขณภูฏ ด้วยวิบาก (แห่งกรรม) ที่ยังเหลือ.

พระศาสดา ครั้นตรัสบุรพกรรมของเปรตนั้นอย่างนั้นแล้ว จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ธรรมดาคนพาล ทำกรรมอันลามกอยู่ ย่อมไม่รู้,
แต่ภายหลัง เราย้อนอยู่เพราะกรรมอันตนทำแล้ว ย่อมเป็นเช่นกับไฟไหม้ป่า ด้วยตนของตนเอง” ดังนี้แล้ว
เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงได้ตรัสพระคาถานี้ว่า

“อันคนพาล ทำกรรมทั้งหลายอันลามกอยู่ ย่อมไม่รู้(สึก)

บุคคลมีปัญญาทราม ย่อมเดือดร้อน ดุจถูกไฟไหม้ เพราะกรรมของตนเอง.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อถ ปาปานิ ความว่า

คนพาล หาใช่ทำบาปทั้งหลายด้วยสามารถแห่งความโง่อย่างเดียวไม่, แม้ทำอยู่ก็ไม่รู้สึก.

แต่เมื่อทำบาปอยู่ จะชื่อว่า ไม่รู้ว่า “เราทำบาป” ย่อมไม่มี.

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ยอมไม่รู้” เพราะความไม่รู้ ว่า “ผลของกรรมนี้ มีชื่อเห็นปานนี้.”

บทว่า เสหิ ความว่า เพราะกรรมอันเป็นของตนเหล่านั้น.

บทว่า ทุมเมโธ ความว่า บุคคลผู้มีปัญญาทราม เกิดในนรก ย่อมเดือดร้อน เหมือนถูกไฟไหม้.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก ได้บรรลุอุริยผลทั้งหลายมิโสตาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องอชครเปรต จบ.

๗. เรื่องพระมหาโมคคัลลานเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภพระมหาโมคคัลลานเถระ ตรัสพระธรรมเทศนาว่า
“โย ทณฺเฑน อทณฺเฑสุ” เป็นต้น.

[พวกเดียรฉัตรคิดหาอุบายฆ่าท่าน]

ความพิสดารว่า ในสมัยหนึ่ง พวกเดียรฉัตรประชุมกัน คิดว่า

“ท่านผู้มีอายุ ท่านทั้งหลายทราบหรือ? ด้วยเหตุไร ลากสักการะ จึงเกิดขึ้นเป็นอันมากแก่พระสมณโคดม?”

เดียรฉัตรพวกหนึ่งกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ, ส่วนพวกท่านทราบหรือ?”

เดียรฉัตรที่รู้เรื่องพากันตอบว่า “ครับ พวกข้าพเจ้าทราบ ลากและสักการะเกิดขึ้นเพราะอาศัยพระเถระรูปหนึ่ง ชื่อมหาโมคคัลลานะ เพราะพระเถระนั้น ไปเทวโลก ถากรรมที่เทวดาทำแล้ว ก็กลับมาบอกกับพวกมนุษย์ว่า

‘ทวยเทพทำกรรมชื่อนี้ ย่อมได้สมบัติเห็นปานนี้,’

แม้ไปนรก ก็ถากรรมของหมู่สัตว์ผู้เกิดในนรกแล้ว กลับมาบอกพวกมนุษย์ว่า

‘พวกเนรยิกสัตว์ทำกรรมชื่อนี้ ย่อมเสวยทุกข์เห็นปานนี้.’

พวกมนุษย์ได้ฟังถ้อยคำของพระเถระนั้นแล้ว ย่อมนำลากสักการะเป็นอันมากไป (ถวาย),

ถ้าพวกเราจักสามารถฆ่าพระเถระนั้นได้ไซ้, ลากและสักการะนั้น ก็จักเกิดแก่พวกเรา.”

[เดียรฉัตรจ้างพวกโจรฆ่าพระเถระ]

เดียรฉัตรเหล่านั้น ต่างรับรองว่า “อุบายนี้ใช้ได้” ทุกคนเป็นผู้มีฉันทะอันเดียวกัน ตกลงกันว่า

“พวกเราจักทำกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ฆ่าพระเถระนั้นเสีย” ดังนี้แล้ว ชักชวนพวกอุปัฏฐากของตน ได้ทรัพย์พันกหาปณะ ให้เรียกหมู่โจรผู้เที่ยวทำกรรมคือฆ่าบุรุษมาแล้ว สั่งว่า

“พระเถระชื่อมหาโมคคัลลานะอยู่ที่กาฬสิลา, พวกเจ้าไปในที่นั้นแล้ว จงฆ่าพระเถระนั้น” ดังนี้แล้ว ก็ได้กหาปณะ (แก่พวกโจร).

พวกโจร รับคำเพราะความโลภในทรัพย์ ตั้งใจว่า “พวกเราจักฆ่าพระเถระ” ดังนี้แล้ว

ไปล้อมที่อยู่ของพระมหาโมคคัลลานเถระนั้นไว้.

[พระเถระถูกพวกโจรทุบ]

พระเถระ ทราบความที่ตนถูกพวกโจรเหล่านั้นล้อมแล้ว จึงออกไปทางช่องลูกกุญแจหลีกไปเสีย.

ในวันนั้น พวกโจรนั้น มิได้เห็นพระเถระ, ในวันรุ่งขึ้น จึงไปล้อม (อีก).

พระเถระทราบแล้ว ก็ทำลายมณฑลช่อฟ้าเหาะไปสู่อากาศ.

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในเดือนแรกก็ดี ในเดือนท่ามกลางก็ดี พวกเดียรฉัตรนั้น ก็ได้มีโอกาสจับพระเถระได้,

แต่เมื่อมาถึงเดือนสุดท้าย, พระเถระทราบภาวะคือการชักมาแห่งกรรมอันตนทำไว้แล้ว จึงมิได้หลบเลี่ยง.

พวกโจรไปจับพระเถระได้แล้ว ทุบกระดูกทั้งหลายของท่านให้ (แตกยับเป็นชิ้นน้อย) ประมาณเท่าเมล็ดข้าวสารหัก.

ที่นั้น พวกโจรเหวี่ยงท่านไปที่หลังพุ่มไม้แห่งหนึ่ง ด้วยสำคัญว่า ‘ตายแล้ว.’ ก็หลีกไป.

[พระเถระประสานกระดูกแล้วไปเฝ้าพระศาสดา]

พระเถระคิดว่า “เราเฝ้าพระศาสดาเสียก่อนแล้วจักปรินิพพาน” ดังนี้แล้ว

จึงประสานอัฐภาพด้วยเครื่องประสานคือฉนวน ทำให้มันคงแล้ว ไปสู่สำนักพระศาสดา โดยอากาศ
ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว กราบทูลว่า “ข้าพระองค์จักปรินิพพาน พระเจ้าข้า.”

พระศาสดา. เธอจักปรินิพพานหรือ? โมคคัลลานะ.

พระเถระ. จักปรินิพพาน พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. เธอจักปรินิพพาน ณ ที่ไหน?

พระเถระ. ข้าพระองค์จักไปสู่ประเทศช็อกกาฬิสลาแล้วปรินิพพาน พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. โมคคัลลานะ ถ้ากระนั้น เธอกล่าวธรรมแก่เรา แล้วจึงค่อยไป, เพราะบัดนี้ เราไม่พบเห็นสาวกผู้เช่นเธอ (อีก).

[พระเถระแสดงฤทธิ์แล้วปรินิพพาน]

พระเถระกราบทูลว่า “ข้าพระองค์จักทำอย่างนั้น พระเจ้าข้า” ดังนี้แล้ว ถวายบังคมพระศาสดา
เหาะขึ้นไปในอากาศ แสดงฤทธิ์มีประการต่างๆ อย่างพระสารีบุตรแสดงในวันปรินิพพาน
แล้วกล่าวธรรม ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว ไปสู่ต่งใกล้กาฬิสลาประเทศ ปรินิพพานแล้ว.

ถ้อยคำ (เล่าลือ) แม้นี้ว่า “ข่าวว่า พวกโจรฆ่าพระเถระเสียแล้ว” ดังนี้ ได้กระฉ่อนไปทั่วชมพูทวีป.

[พวกโจรถูกจารบุรุษจับได้]

พระเจ้าอชาตศัตรู ทรงแต่งตั้งจารบุรุษ^๑ ไปเพื่อต้องการสืบเสาะหาพวกโจร.

เมื่อโจรแม่เหล่านั้น ซึ่งกำลังดื่มสุรารอยู่ในโรงดื่มสุรา, โจรคนหนึ่ง ก็ถองหลังโจรคนหนึ่งให้ล้มลง.

โจรที่ถูกถองนั้น ชูตะคอกโจรนั้นแล้ว พูดว่า “เฮ้ย อ้ายหัวดี๊อ ทำไมจึงถองหลังกูเล่า.”

โจรผู้หนึ่ง. เฮ้ย อ้ายโจรชั่วร้าย ก็พระมหาโมคคัลลานะ มึง (ลงมือ) ตีก่อนหรือ?

โจรอีกผู้หนึ่ง. ก็มึงไม่รู้ว่พระโมคคัลลานะถูกกูตีดอกหรือ?

เมื่อพวกโจรเหล่านั้น พากันกล่าว (อวดอ้าง) อยู่ว่า “พระโมคคัลลานะ กูเองตีแล้วๆ.”

จารบุรุษเหล่านั้น ได้ยินแล้ว จึงจับโจรเหล่านั้นไว้ทั้งหมดแล้ว กราบทูลแด่พระราชา.

พระราชา ทรงรับสั่งให้เรียกพวกโจรมาแล้ว ตรัสถามว่า “พวกเจ้าฆ่าพระเถระหรือ?”

พวกโจร. เป็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า.

พระราชา. ใครใช้พวกเจ้าเล่า?

พวกโจร. พวกสมณะเปลือย พระเจ้าข้า.

[พวกเดียรฉัตรและพวกโจรถูกลงโทษ]

พระราชา ทรงรับสั่งให้จับสมณะเปลือยประมาณ ๕๐๐ แล้ว

ให้ฝังไว้ในหลุมประมาณเพียงสะดือที่พระลานหลวง รวมกับโจรทั้ง ๕๐๐ คน ให้กลบด้วยฟางแล้ว ก่อไฟ (เผา).

๑ บุรุษสอดแนม น่าจะได้แก่พวกตำรวจลับ.

ครั้งทรงทราบว่า พวกเหล่านั้นถูกไฟไหม้แล้ว จึงรับสั่งให้ไล่ด้วยไถเหล็ก ทำพวกนั้นทั้งหมดให้เป็นท่อนและหาท่อนมิได้, รับสั่งให้ทำการเสียบหลาวไว้ในโจร ๔ คน.

[พระเถระถึงมรณะสมควรแก่กรรมของตน]

ภิกษุทั้งหลาย สนทนากัน^๑ ในโรงธรรมว่า “น่าสังเวชจริง พระมหาโมคคัลลานะมรณภาพ” ไม่สมควรแก่ตน.”

พระศาสดา เสด็จมาตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ พวกเธอนั่งประชุมกันด้วยถ้อยคำอะไรหนอ?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้น กราบทูล ว่า “ด้วยถ้อยคำนี้ พระเจ้าข้า” ดังนี้ แล้วตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะมรณภาพไม่สมควร[เฉพาะ]แก่อัตภาพนี้ เท่านั้น[แหละ],

แต่เธอถึงมรณภาพสมควรแท้ แก่กรรมที่เธอทำไว้ในกาลก่อน”

อันภิกษุทั้งหลายทูลถามว่า “ก็บุรพกรรมของ ท่านเป็นอย่างไร? ได้ตรัส (อดีตนิทาน) อย่างพิสดาร (ดังต่อไปนี้)

[บุรพกรรมของพระมหาโมคคัลลานะ]

ดังได้สดับมา ในอดีตกาล กุลบุตรผู้หนึ่ง เป็นชาวเมืองพาราณสี ทำกิจต่างๆ มีดำข้าวและหุงต้มเป็นตนเองทั้งนั้น ปรนนิบัติ มารดาบิดา.

ต่อมา มารดาบิดาของเธอ พุดกะเขาว่า “พ่อ เจ้าผู้เดียวเท่านั้น ทำงานทั้งในเรือน ทั้งในป่า ย่อมลำบาก, มารดาบิดาจักนำหญิงสาวคนหนึ่งมาให้เจ้า” ถูกเขาห้ามว่า “คุณแม่และคุณพ่อ ผมไม่ต้องการด้วยหญิงสาว เห็นปานนั้น, ผมจักบำรุงท่านทั้ง ๒ ด้วยมือของผมเอง トラบเท่าท่านทั้ง ๒ ยังมีชีวิตอยู่” ก็อ่อนวอนเขาแล้วๆ เล่าๆ แล้วนำหญิงสาวมา (ให้เขา).

[หญิงช่วยยุงผ้าฆ่ามารดาบิดา]

หญิงนั้น บำรุงแม่ผัวและพ่อผัวได้เพียง ๒-๓ วันเท่านั้น ภายหลัง ก็ไม่ยอมเห็นท่านทั้ง ๒ นั้นเลย

จึงบอกสามีว่า “ฉันไม่อาจอยู่ในที่แห่งเดียวกับมารดาบิดาของเธอได้” ดังนี้แล้ว ติเตียน (ต่างๆ นานา)

เมื่อสามีนั้นไม่เชื่อถ้อยคำของตน, ในเวลาสามีไปภายนอก ถือเอาปอ ก้านปอ และฟองข้าวยากู ไปเปรี้ยรายไว้ในที่นั้นๆ

(ให้รกรุงรังละอะทะอะ) สามีมาแล้ว ก็ถามว่า “นี่อะไรกัน” ก็บอกว่า “นี่ เป็นกรรมของคนแก่ผู้บอดเหล่านี้,

แก่ทั้ง ๒ เทียวทำเรือนทั่วทุกแห่งให้สกปรก, ฉันไม่อาจอยู่ในที่แห่งเดียวกันกับแก่ทั้ง ๒ นั้นได้.

[เชื่อเมียต้องเสียพ่อแม่]

เมื่อหญิงนั้น บ่นพร่ำอยู่อย่างนั้น, สัตว์ผู้มีบารมีบำเพ็ญไว้แล้วแม่เห็นปานนั้น ก็แตกกับมารดาบิดาได้.

เขาพุดว่า “เอาเถอะ, ฉันจักรู้กรรมที่ควรทำแก่ท่านทั้ง ๒” ดังนี้แล้ว เชิญมารดาบิดาให้บริโภคแล้ว ก็ชักชวนว่า

“ข้าแต่พ่อและแม่ พวกญาติในที่ชื่อนี้หวังการมาของท่านทั้ง ๒ อยู่, ผมจัก (พา) ไปในที่นั้น.” ดังนี้แล้ว

ให้ท่านทั้ง ๒ ขึ้นสู่ยานน้อยแล้วพาไป

ในเวลาถึงกลางดง ลวงว่า “คุณพ่อครับ ขอพองง้อเชือกไว้, โคทั้ง ๒ จักไปด้วยสัญญาแห่งปฏิภัก, ในที่นี้มีพวกโจรชุมอยู่,

ผมจะลงไป” ดังนี้แล้ว มอบเชือกไว้ในมือของบิดา ลงไปแล้ว ได้เปลี่ยนเสียงทำให้เป็นเสียงพวกโจรชุมอยู่.

๑ ถัด สมุฏฐาเปสฺสุ แปลว่า ยังกล้าให้ตั้งขึ้นพร้อม.

๒ มรณ ปตฺโต ถึงแล้วซึ่งมรณะ.

[มารดาบิดาสีเนหาในบุตรยิ่งกว่าตน]

มารดาบิดาได้ยินเสียงนั้น ด้วยสำคัญว่า “พวกโจรซุ่มอยู่” จึงกล่าวว่า
“ลูกเอ๋ย แม่และพ่อแก่แล้ว, เจ้าจงรักษาเฉพาะตัวเจ้า (ให้พ้นภัย) เกิด.”

เขาทำเสียงดุจโจร ทูตีมารดาบิดา แม้ผู้ร้องอยู่อย่างนั้นให้ตายแล้ว ทิ้งไว้ในดง แล้วกลับไป.

[ผลของกรรมชั่วตามสนอง]

พระศาสดา ครั้นตรัสบุรพกรรมนี้ของพระมหาโมคคัลลานะนั้นแล้ว ตรัสว่า
“ภิกษุทั้งหลาย โมคคัลลานะ ทำกรรมประมาณเท่านี้ใหม่ในนรกหลายแสนปี,
ด้วยวิบากที่ยังเหลือ จึงถูกทุบตีอย่างนั้นนั้นแล ละเอียดหมด ถึงมรณะ สิ้น ๑๐๐ อัฐภาพ,
โมคคัลลานะได้มรณะอย่างนี้ ก็พอสมควรกรรมของตนเองแท้,
พวกเดียริถีย์ ๕๐๐ กับโจร ๕๐๐ ประทุษร้ายต่อบุตรของเราผู้ไม่ประทุษร้าย ก็ได้มรณะที่เหมาะสม (แก่กรรมของเขา) เหมือน
กัน, ด้วยว่า บุคคลผู้ประทุษร้ายต่อบุคคลผู้ไม่ประทุษร้าย ย่อมถึงความพินาศฉิบหายด้วยเหตุ ๑๐ ประการเป็นแท้” ดังนี้
แล้ว เมื่อจะทรงสืบบุณสุนธิแสดงธรรม จึงได้ทรงภาษิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“ผู้ใด ประทุษร้ายในท่านผู้ไม่ประทุษร้ายทั้งหลายผู้ไม่มีอาชญา ด้วยอาชญา
ย่อมถึงฐานะ ๑๐ อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่งพลันทีเดียว คือ
ถึงเวทนากลา ๑ ความเสื่อมทรัพย์ ๑ ความสลายแห่งสรีระ ๑
อาหารหนัก ๑ ความฟุ้งซ่านแห่งจิต ๑ ความขัดข้องแต่พระราชา ๑
การถูกกล่าวต่ออย่างร้ายแรง ๑ ความย่อยยับแห่งเครื่องญาติ ๑
ความเสียหายแห่งโภคะ ๑ อีกอย่างหนึ่ง ไฟป่าย่อมไหม้เรือนของเขา,
ผู้นั้น มีปัญญาทราวม เพราะกายแตก ย่อมเข้าถึงนรก.”

[แก้กรรม]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อ..... ความว่า ในพระชินาสพทั้งหลาย ผู้เว้นจากอาชญาไม่มีอาชญาทางกายเป็นอาทิ.

บทว่า อ..... ความว่า ผู้ไม่มีความผิดในชนเหล่าอื่นหรือในตน.

บาทพระคาถาว่า ท..... ความว่า ในเหตุแห่งทุกข์ ๑๐ อย่าง ซึ่งเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง.

บทว่า เว..... ได้แก่ เวทนากลา อันต่างด้วยโรคมโรครในสรีระเป็นต้น.

บทว่า ช..... ได้แก่ ความเสื่อมทรัพย์ที่ได้โดยยาก.

บทว่า ภ..... ได้แก่ ความสลายแห่งสรีระมีการตัดมือเป็นต้น.

บทว่า คร..... ได้แก่ (หรือ) อาหารหนักต่างโดยโรคมโรครอัมพาต^๑ มีจักขุข้างเดียว เปลี้ยง่อย และโรคเรื้อนเป็นต้น.

บทว่า จิต..... ได้แก่ ความเป็นบ้า.

บทว่า อุ..... ได้แก่ (หรือ) ความขัดข้องแต่พระราชา เป็นต้นว่า ถอดยศลดตำแหน่งเสนาบดีเป็นต้น.

๑ Paralysis โรคเส้นประสาทพิการทำให้เนื้อตัวตาย.

บพว่า อภิกขณ ความว่า การถูกกล่าวต่ออย่างร้ายแรงเห็นปานนี้ว่า ‘กรรมมีการตัดที่ต่อเป็นต้นนี้ก็คือ, กรรมคือการประพฤติดิในพระราชานี้ก็คือ เจ้าทำแล้ว’ ซึ่งตนไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยิน และไม่เคยคิดเลย.

บาทพระคาถาว่า ปริกขย ว ญาตี ได้แก่ ความย่อยยับแห่งเครื่องญาติ ผู้สามารถเป็นที่พำนักของตน.

บพว่า ปวงคุณ คือ ความเสียหาย ได้แก่ ความผุพังไป.

ก็ข้าวเปลือกในเรือนของเขา ย่อมถึงความผุ, ทองคำถึงความเปื้อนถ่านเพลิง, แก้วมุกดาถึงความเปื้อนเมสึดฝ้าย, กหาปณะถึงความเปื้อนขึ้นกระเบื้อง เป็นต้น. สัตว์ ๒ เท้า ๔ เท้า ถึงความเป็นสัตว์บอด เป็นอาทิ.

สองบพว่า อคฺคิ ทหติ ความว่า ในปีหนึ่ง เมื่อไฟผลาญอย่างอื่นแม้ไม่มีไฟคืออสุนิบาด ย่อมตกลงเผาผลาญ ๒-๓ ครั้ง, หรือไฟป่าตั้งขึ้นตามธรรมดาของมัน ย่อมไหม้เที่ยว.

บพว่า นิริย เป็นต้น ความว่า พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “ผู้นั้นย่อมเข้าถึงนรก” ก็เพื่อแสดงฐานะ อันการกบุคคล แม้ถึงฐานะ ๑๐ อย่างเหล่านี้โดยอย่างหนึ่งในปัจจุบันนี้แล้ว ก็พึงถึงในสัมปรายภพ โดยอย่างเดียวกัน.

ในกาลจบเทศนา ขนเป็นอันมาก ได้บรรลุอุริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผล เป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระมหาโมคคัลลานเถระ จบ.

๘. เรื่องภิกษุผู้มีกัณฐะมาก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภภิกษุผู้มีกัณฐะมาก^๑ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “น นคคจิริยา” เป็นต้น.

[ภิกษุผู้มีกัณฐะมาก]

ได้ยินว่า ภิกษุผู้มีกัณฐะมากเมืองสาวตีสี่ผู้หนึ่ง เมื่อภรรยาทำกาลแล้ว จึงบวช.

เขาเมื่อจะบวช ให้สร้างบริเวณ เรือนไฟและห้องเก็บกัณฐะเพื่อตน

บรรจุห้องเก็บกัณฐะแม่ทั้งหมดให้เต็มด้วยวัตถุทั้งหลายมีเนยใสและน้ำมันเป็นต้นแล้ว จึงบวช.

ก็แล ครั้นบวชแล้ว ให้เรียกพวกทาสของตน มาหุงต้มอาหารตามที่ตนชอบใจ แล้วบริโภค.

ได้เป็นผู้มีกัณฐะมาก และมีบริวารมาก.

ผ่านผู้ผ่านหม่อม กลางคืนมีชู้คนหนึ่ง, กลางวันมีอีกชู้คนหนึ่ง.

อยู่ในวิหารหลังสุดท้าย.

[ภิกษุผู้มีกัณฐะมากแล้วนำตัวไปเฝ้าพระศาสดา]

วันหนึ่ง เมื่อภิกษุนั้น ตากจีวรและผ้าปูที่นอนอยู่,

ภิกษุทั้งหลาย เดินเที่ยวจาริกไปตามเสนาสนะ^๒ เห็นแล้ว จึงถามว่า “ผู้มีอายุ จีวรและผ้าปูที่นอนเหล่านี้ของใคร?”

เมื่อเขาตอบว่า “ของผมนครีบ” ดังนี้แล้ว จึงกล่าวว่า “ผู้มีอายุ พระผู้มีพระภาค ทรงอนุญาตจีวร (เพียง) ๓ ผืน,

ก็ทำนบวชในศาสนาของพระพุทธเจ้าผู้มีความปรารถนายน้อย^๓ อย่างนี้ (ทำไม) จึงเป็นผู้มีบริวารมากอย่างนี้” ดังนี้แล้ว

ได้นำภิกษุนั้นไปสู่สำนักพระศาสดา กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุรูปนี้ เป็นผู้ที่มีกัณฐะมากเหลือเกิน.”

พระศาสดา ตรัสถามว่า “ได้ยินว่า เป็นอย่างนั้น จริงหรือ? ภิกษุ” เมื่อภิกษุนั้นกราบทูลว่า “จริง พระเจ้าข้า”

จึงตรัสว่า “ภิกษุ ก็เหตุไร เธอ เมื่อเราแสดงธรรมเพื่อความเป็นผู้มีความปรารถนายน้อยแล้ว จึงกลับเป็นผู้มีกัณฐะมากอย่างนี้เล่า?”

ภิกษุนั้น โกรธแล้ว ด้วยเหตุเพียงเท่านั้นแล คิดว่า “บัดนี้ เราจักเที่ยวไป โดยทำนองนี้” ดังนี้แล้ว

ทิ้ง (เปลื้อง) ผ้าหม่อม มีจีวรตัวเดียว^๔ ได้ยินอยู่ในท่ามกลางบริษัท.

[พระศาสดาให้เธอกลับมีหิริและโอตตปปะ]

ลำดับนั้น พระศาสดา เมื่อจะทรงอุปถัมภ์ภิกษุรูปนั้น จึงตรัสว่า

“ภิกษุ ในกาลก่อน เธอแสวงหาหิริและโอตตปปะ แม้ในกาลเป็นรากษส^๕ ก็แสวงหาหิริโอตตปปะอยู่ (ถึง) ๑๒ ปี มิใช่หรือ? (

๑ สัมผัสสิ่งของ.

๒ เสนาสนจาริก อาหิณฑนตา.

๓ มงคลดลทีปนี พุทธยาค หน้าที่ ๒๗๑ แก้วทิพย์นี้ว่า ไม่มีความปรารถนา.

๔ คือ เหลือสบงตัวเดียว เพราะ ตีจีวร ย่อมหมายผ้า ๓ ผืน.

๕ รกษส รากษส [รากษส] ยักษ์ร้าย, ฝี่เสื่อน้ำ, ชื่อพวกอสูรชั้นต่ำ มีนิสัยดุร้าย ในคัมภีร์โลกที่ปกสารว่า เป็นบริวารของพญายม, ในคัมภีร์โลก บัญญัติว่า เป็นบริวารของพระวรุณ

แต่) บัดนี้ เธอบวชในพระพุทธศาสนาที่เคารพอย่างนี้ แล้วเปลื้องผ้าห่มละหิริและโอตตปปะ ยืนอยู่ในท่ามกลางบริษัท ๔ เพราะเหตุไร?”

ภิกษุนั้น ฟังพระดำรัสของพระศาสดาแล้ว กลับตั้งหิริและโอตตปปะขึ้นได้ ห่มจีวรนั้น ถวายบังคมพระศาสดาแล้ว นั่ง ณ ที่สมควรข้างหนึ่ง.

ภิกษุทั้งหลาย ทูลขอพระผู้มีพระภาค เพื่อให้ทรงประกาศเนื้อความนั้น.

ที่นั้น พระผู้มีพระภาค ทรงนำอดีตนิทานมาตรัสว่า

[บุรพกรรมของภิกษุนั้น]

“ได้ยินว่า ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์ ถือบิณฑิในพระครุฑพระอัครมเสสีของพระเจ้าพาราณสี.

ในวันขนานพระนามของพระโพธิสัตว์นั้น มหาชนทั้งหลาย ขนานพระนามของพระองค์ว่า “มหิสสาสกุมาร”^๑

พระกนิษฐภคินี (น้องชาย) ของพระองค์ ได้มีพระนามว่าจันทกุมาร.

เมื่อพระชนนีของพระราชกุมารทั้ง ๒ นั้น สิ้นพระชนม์แล้ว, พระราชาก็ทรงสถาปนาสตรีอื่นไว้ในตำแหน่งพระอัครมเสสี.

นางแม่นั้น ประสูติพระราชโอรส (พระองค์หนึ่ง).

ชนทั้งหลาย ขนานพระนามของพระโอรสนั้นว่า “สุริยกุมาร.”

พระราชาทรงเห็นสุริยกุมารนั้นแล้ว ก็ทรงพอพระทัย ตรัส (พระราชทานพร) ว่า “เราให้พรแก่บุตรของเธอ.”

ฝ่ายพระเทวีนั้นแล กราบทูลว่า “หม่อมฉันจักรับเอา ในเวลาที่ต้องการ” ดังนี้แล้ว

ในกาลที่พระราชโอรสเจริญวัยแล้ว จึงทูลพระราชภาว่า “ขอเดชะสมมติเทพ พระองค์ได้พระราชทานพรไว้แล้ว ในเวลาที่บุตรของหม่อมฉันประสูติ, ขอพระองค์โปรดพระราชทานราชสมบัติแก่บุตรของหม่อมฉันเถิด.”

[พระโพธิสัตว์ต้องเดินไพร]

พระราชามัทรทรม่าว่า “บุตรทั้ง ๒ ของเรากำลังรุ่งเรืองดุจกองไฟ เทียวไป, เราไม่อาจให้สมบัติแก่สุริยกุมารนั้นได้”

(แต่) ทรงเห็นนางยังขึ้นอ่อนนอนอยู่บ่อยๆ จึงทรงดำริว่า “นางนี้จะพึงทำแม้ความฉิบหายแก่บุตรของเรา” ดังนี้แล้ว

จึงรับสั่งให้เรียกพระราชโอรสทั้ง ๒ มา ตรัสว่า “พ่อทั้งสอง พ่อได้ให้พรไว้ในเวลาสุริยกุมารประสูติ,

บัดนี้ มารดาของเขา ทูลขอราชสมบัติ, พ่อไม่อยากจะให้แก่เขาเลย, มารดาของเขา จะพึงทำแม้ความฉิบหายแก่เจ้าทั้ง ๒,

เจ้าจงไป อยู่ในป่าแล้ว ค่อยกลับมารับราชสมบัติโดยกาลที่พ่อล่วงไป” ดังนี้แล้ว ก็ส่งไป.

สุริยกุมาร เล่นอยู่ที่พระลานหลวง เห็นพระราชกุมารทั้ง ๒ นั้น ถวายบังคมพระราชบิดาแล้วลงจากปราสาท

ทราบเหตุนั้นแล้ว จึงออกไปกับพระราชกุมารเหล่านั้นด้วย.

[พระราชกุมารทั้ง ๒ ถูกรักษสัจจับไว้]

ในกาลที่พระราชกุมารเหล่านั้น เข้าไปสู่หิมวันตประเทศ พระโพธิสัตว์เสด็จแยกออกจากทาง นั่งอยู่ที่โคนต้นไม้ต้นใดต้นหนึ่ง แล้ว ตรัสกะสุริยกุมารว่า “แน่ะพ่อ เจ้าจงไปสู่สระนั้น อาบน้ำและดื่มแล้ว จงเอาใบบัวนำน้ำมาเพื่อพี่ทั้ง ๒ บ้าง.”

๑ แปลว่า กุมารผู้ชดไปซึ่งลูกศรใหญ่ ฉบัวยุโรปและสิงหว่า มหิงสกุมาร.

ก็สละนั้น เป็นสละที่ลักขโมยน้ำ^๑คนหนึ่ง ได้จากสำนักแห่งท้าวเวสวัณ.

ก็ท้าวเวสวัณ รับสั่งกะลักขโมยน้ำนั้นว่า “เวณชนผู้รู้เทวธรรมเท่านั้น คนเหล่านี้ลงสู่สระนี้, เจ้ายอมได้เพื่อเคี้ยวกินคนเหล่านี้.”

ตั้งแต่นั้นมา ลักขโมยน้ำนั้น ถ้ามหากรรมกะคนผู้ลงแล้วๆ สู่สระนั้น ย่อมเคี้ยวกินคนผู้ไม่รู้.

ฝ่ายสุริยกุมาร มีทันพิจารณาสระนั้น ลงไป, และถูกลักขโมยน้ำถามว่า “ท่านรู้เทวธรรมหรือ?”

ก็ตอบว่า “พระจันทร์และพระอาทิตย์ ชื่อว่าเทวธรรม.”

ลำดับนั้น ลักขโมยน้ำถามสุริยกุมารนั้นว่า “ท่านไม่รู้เทวธรรม” แล้วก็จุดลงน้ำไปพักไว้ในภพของตน.

ส่วนพระโพธิสัตว์ เห็นสุริยกุมารช้ำอยู่ จึงส่งจันทกุมารไป.

แม้จันทกุมารนั้น ถูกลักขโมยน้ำถามว่า “ท่านรู้เทวธรรมหรือ?” ก็ตอบว่า “ทิศ ๔ ชื่อว่า เทวธรรม,”

ลักขโมยน้ำก็จุดแม้จันทกุมารนั้นลงน้ำไปในพักไว้อย่างนั้นเหมือนกัน.

[พระโพธิสัตว์แสดงเทวธรรมแก่ลักขโมย]

พระโพธิสัตว์ เมื่อจันทกุมารนั้น ช้ำอยู่ จึงคิดว่า “อันตรายจะพึงมี” ดังนี้แล้ว จึงไปเอง เห็นรอย (เท้า) ลงแห่งกุมารแม่ทั้ง ๒ แล้ว ก็ทราบว่าเป็น “สระนี้มีลักขโมยน้ำ” จึงสอดพระขรรค์ไว้ ถือธนูได้ยืนแล้ว.

ลักขโมย เห็นพระโพธิสัตว์ไม่ลง (สู่สระ) จึงแปลงเป็นเพศชายชาวป่า มากล่าวปราศรัยว่า “ดูก่อนบุรุษผู้เจริญ ท่านเดินทางอ่อนเพลีย ทำไม จึงไม่ลงสู่สระนี้ อาบน้ำ, ตีมน้ำ, เคี้ยวกินงาบัว ประดับดอกไม้แล้ว จึงไปเล่า?”

พระโพธิสัตว์ พอเห็นบุรุษนั้น ก็ทราบได้ว่า “ผู้นี้เป็นยักษ์” จึงกล่าวว่า “ท่านจับเอาน้องชายทั้ง ๒ ของข้าพเจ้าไว้หรือ?”

ยักษ์. เออ ข้าพเจ้าจับไว้.

โพธิสัตว์. จับไว้ทำไม?

ยักษ์. ข้าพเจ้า ย่อมได้ (เพื่อกิน) ผู้ลงสู่สระนี้.

โพธิสัตว์. ก็ท่านยอมได้ทุกคนเที่ยวหรือ?

ยักษ์. ยกเว้นผู้รู้เทวธรรม คนที่เหลือ ข้าพเจ้ายอมได้.

โพธิสัตว์. ก็ท่านมีความต้องการด้วยเทวธรรมหรือ?

ยักษ์. ข้าพเจ้ามีความต้องการ.

โพธิสัตว์. ข้าพเจ้าจักกล่าว (ให้ท่านฟัง).

ยักษ์. ถ้ากระนั้น ขอท่านจงกล่าวเถิด.

โพธิสัตว์. ข้าพเจ้ามีตัวสกปรก ไม่อาจกล่าวได้.

ยักษ์ให้พระโพธิสัตว์อาบน้ำ ให้ตีมน้ำอันควร ตกแต่งแล้ว เชิญขึ้นสู่บัลลังก์ ในท่ามกลางมณฑปอันแต่งไว้ ตัวเองหมอบอยู่แทบบาทมูลของพระโพธิสัตว์นั้น.

ลำดับนั้น พระโพธิสัตว์บอกยักษ์นั้นว่า “ท่านจงฟังโดยเคารพ” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

๑ ปทานุกรม กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.๒๔๗๐ ว่า ลักขโมย (ลัก-ขโมย) ยักษ์ มีเลือน้ำ เป็นชื่อพวกอสูรอย่างเลว มีนิสัยดุร้าย ชอบเที่ยวตามป่า ทำลายพืชและกินคน.

“นักปราชญ์ เรียกคนผู้ถึงพร้อมด้วยหิริและโอตตปัปะ ตั้งมั่นดีแล้วในธรรมชา
เป็นผู้สงบ เป็นสัตบุรุษ ในโลก ว่า ‘ผู้ทรงเทวธรรม’.”

ยักษ์ฟังธรรมเทศนานี้แล้ว เลื่อมใส กล่าวกะพระโพธิสัตว์ว่า

“ท่านบัณฑิต ข้าพเจ้าเลื่อมใสต่อท่านแล้ว จะให้น้องชายคนหนึ่ง, จะนำคนไหนมา?”

โพธิสัตว์. จงนำน้องชายคนเล็กมา.

ยักษ์. ท่านบัณฑิต ท่านรู้เทวธรรมอย่างเดียวเท่านั้น, แต่ท่านไม่ประพฤติในเทวธรรมเหล่านั้น.

โพธิสัตว์. เพราะเหตุไร?

ยักษ์. เพราะท่านให้น้องชายคนเล็กมา เว้นคนโตเสีย ย่อมไม่เชื่อว่าอปจายิกกรรม^๑ต่อผู้เจริญ.

[พระโพธิสัตว์รู้ทั้งประพฤติเทวธรรม]

พระโพธิสัตว์ตรัสว่า “ยักษ์ เรารู้ทั้งเทวธรรม, ทั้งประพฤติในเทวธรรมนั้น,

เพราะเราอาศัยน้องชายคนเล็กนั้น พวกเราจึงต้องเข้าป่านี้,

เหตุว่า มารดาของน้องชายนั้น ทูลขอราชสมบัติกะพระราชาบิดาของเราทั้งสอง เพื่อประโยชน์แก่น้องชายนั้น,

ก็พระบิดาของเราไม่พระราชทานพรนั้น ทรงอนุญาตการอยู่ป่า เพื่อประโยชน์แก่การตามรักษาเราทั้งสอง,

กุมารนั้นไม่กลับ มากับพวกเรา, แม้เมื่อข้าพเจ้าจะกล่าวว่า ‘ยักษ์ตนหนึ่งในป่าเคี้ยวกินน้องชายคนเล็กนั้น’ ดังนี้

ใครๆ ก็จักไม่เชื่อ, เพราะเหตุนั้น ข้าพเจ้าผู้กลัวต่อภัยคือการครหา จึงให้น้องชายคนเล็กนั้นผู้เดียวมาให้.

ยักษ์เลื่อมใสต่อพระโพธิสัตว์ สรรเสริญว่า “สาธุ ท่านบัณฑิต ท่านผู้เดียวทั้งรู้เทวธรรม ทั้งประพฤติในเทวธรรม” ดังนี้แล้ว
จึงได้นำน้องชายแม่ทั้งสองคนมาให้.

[พระโพธิสัตว์ได้ครองราชสมบัติ]

ลำดับนั้น พระโพธิสัตว์ตรัสพรรณนาโทษในความเป็นยักษ์แล้ว ให้ยักษ์นั้นดำรงอยู่ในศีล ๕.

พระโพธิสัตว์นั้น เป็นผู้มีความรักษาอันยักษ์นั้นจัดทำด้วยดีแล้ว^๒ อยู่ในป่านั้น, ครั้นเมื่อพระราชาบิดาสวรรคตแล้ว,

พ่ายักษ์ไปกรุงพาราณสี ครองครองราชสมบัติแล้ว พระราชทานตำแหน่งอุปราชแก่จันทกุมาร พระราชทานตำแหน่งเสนาบดี

แก่สุริยกุมาร โปรดให้สร้างที่อยู่บรมณีสถานแก่ยักษ์. (และ) ได้ทรงทำโดยประการที่ยักษ์นั้นจะถึงความเป็นผู้เลิศด้วยลาภ.

[พระศาสดาทรงย่อชาดก]

พระศาสดา ครั้นทรงนำพระธรรมเทศนานี้มาแล้ว ทรงประชุมชาดกว่า “รากษสน้ำนั้น ในกาลนั้น ได้เป็นภิกษุผู้มีกัมมชะมาก,
สุริยกุมาร เป็นพระอานนท์, จันทกุมาร เป็นพระสารีบุตร, มหิสสาสกุมาร ได้เป็นเรานี่เอง.”

พระศาสดา ครั้นตรัสชาดกอย่างนี้แล้ว จึงตรัสว่า

“ภิกษุ ในกาลก่อน เธอแสวงหาเทวธรรม ถึงพร้อมด้วยหิริและโอตตปัปะ เทียวไปอย่างนั้น.

บัดนี้ เธอยืนอยู่โดยทำนองนี้ ในท่ามกลางแห่งบริษัท ๔ กล่าวอยู่ต่อหน้าเราว่า “ฉันมีความปรารถนาน้อย” ดังนี้

๑ กรรมคือการทำความอ่อนน้อม.

๒ ปลอดภัย.

ชื่อว่าได้ทำกรรมอันไม่สมควรแล้ว, เพราะว่า บุคคลจะชื่อว่าเป็นสมณะ ด้วยเหตุสักว่าห้ามผ้าสาฎกเป็นต้นก็หาไม่ได้”
ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“การประพฤติเป็นคนเปลือย ก็ทำให้สัตว์บริสุทธ์ไม่ได้, การเกล้าชฎาก็ไม่ได้,
การนอนเหนือเปือกตมก็ไม่ได้, การไม่กินข้าวก็ดี การนอนบนแผ่นดินก็ดี
ความเป็นผู้มีกายหมักหมมด้วยธุลีก็ดี ความเพียรด้วยการนั่งกระหย่งก็ดี
(แต่ละอย่าง) หากทำสัตว์ผู้ยังไม่ล่วงสงสัยให้บริสุทธ์ไม่ได้”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า นานาสกา ตัดบทเป็น น อนาสกา. ความว่า การห้ามกัณฑ์.

การนอนบนแผ่นดิน ชื่อว่า ตณฑิลสาฎิกกา

ธุลีที่หมักหมมอยู่ในสรีระ โดยอาการคือตั้งฉาบทาด้วยเปือกตมชื่อว่า ไรโซชลล.

ความเพียรที่ปรารภแล้ว ด้วยความที่เป็นผู้นั่งกระหย่ง ชื่อว่า อุกกุฎิกปปธาน.

พระผู้มีพระภาคตรัสอธิบายคำนี้ไว้ว่า “ก็สัตว์ใด เข้าใจว่า ‘เราจักบรรลุความบริสุทธ์ กล่าวคือการออกจากโลก ด้วยการปฏิบัติอย่างนี้’ ดังนี้แล้ว พึงสมทานประพฤติวัตรอย่างใดอย่างหนึ่ง ในวัตรมีการประพฤติเป็นคนเปลือยเป็นต้น เหล่านี้ สัตว์นั้น พึงชื่อว่าเจริญความเห็นผิด และพึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความลำบากโดยส่วนเดียว.

ด้วยว่า วัตรเหล่านั้น ที่สัตว์สมทานดีแล้ว ย่อมยังสัตว์ที่ชื่อว่าผู้ยังไม่ล่วงความสงสัย เพราะความสงสัยอันมีวัตถุ ๘ อันตนยังไม่ก้าวล่วงแล้ว ให้หมดจดไม่ได้.”

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรุณผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องภิกษุผู้มีกัมมะมาก จบ.

๙. เรื่องสันตติมหาอมาตย์

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภสันตติมหาอมาตย์ ตรัสพระธรรมเทศนาว่า “อลงกโต เจปิ สมณฺจเรยฺย” เป็นต้น.

[สันตติมหาอมาตย์ ได้ครองราชสมบัติ ๗ วัน]

ความพิสดารว่า ในกาลครั้งหนึ่ง สันตติมหาอมาตย์นั้น

ปราบปรามปัจฉิมชนบท ของพระเจ้าปเสนทิโกศล อันกำเริบ ให้สงบ แล้วกลับมา.

ต่อมา พระราชาทรงพอพระหฤทัย ประทานราชสมบัติให้ ๗ วัน ได้ประทานหญิงผู้ฉลาดในการพ้อนและการขับนางหนึ่งแก่เขา.

เขาเป็นผู้มีเมษสุราสิ้น ๗ วัน ในวันที่ ๗ ประดับด้วยเครื่องอลังการทุกอย่างแล้ว ขึ้นสู่คอช้างตัวประเสริฐ ไปสู่ท่าอาบน้ำ เห็นพระศาสดากำลังเสด็จเข้าไปบิณฑบาตที่ระหว่างประตู อยู่บนคอช้างประเสริฐนั่นเอง ผงกศีรษะถวายบังคมแล้ว.

พระศาสดาทรงทำการแย้ม พระอานนท์ทูลถามว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอแล เป็นเหตุให้ทรงทำการแย้มให้ปรากฏ?”

เมื่อจะตรัสบอกเหตุแห่งการแย้ม จึงตรัสว่า “อานนท์ เธอจงดูสันตติมหาอมาตย์,

ในวันนั้นเอง เขาทั้งประดับด้วยอาภรณ์ทุกอย่างเที่ยว มาสู่สำนักของเรา จักบรรลุพระอรหัตในเวลาจบคาถาอันประกอบด้วยบท ๔ แล้วนั่งบนอากาศชั่ว ๗ ลำตาล จักปรินิพพาน.”

มหาชน ได้ฟังพระดำรัสของพระศาสดา ผู้กำลังตรัสกับพระเถระอยู่.

[คน ๒ พวกมีความคิดต่างกัน]

บรรดา มหาชนเหล่านั้น พวกมิถิยาทูลคิดว่า “ท่านทั้งหลาย จงดูกิริยาของพระสมณโคดม,

พระสมณโคดมนี้ ย่อมพูดสัปดาห์ปากเท่านั้น, ได้ยินว่า ในวันนี้ สันตติมหาอมาตย์นั้น มีเมษสุราอย่างนั้น แต่งตัวอยู่ตามปกติ พึงธรรมในสำนักของพระสมณโคดมนี้แล้ว จักปรินิพพาน, ในวันนี้ พวกเราจักจับผิดพระสมณโคดมนี้ด้วยมุสาวาท.”

พวกสัมมาทูลคิดว่า “น่าอัศจรรย์ พระพุทธเจ้าทั้งหลายมีอานุภาพมาก,

ในวันนี้ เราทั้งหลาย จักได้ดูการเอียงกรายของพระพุทธเจ้า และการเอียงกรายของสันตติมหาอมาตย์.”

ส่วนสันตติมหาอมาตย์ เล่นน้ำตลอดวันที่ท่าอาบน้ำแล้ว ไปสู่อุทยาน นั่งที่พื้นโรงดื่ม.

[หญิงนักพ้อนเป็นลมตาย]

ฝ่ายหญิงนั้น ลงไปในท่ามกลางที่เต็นรำ เริ่มจะแสดงการพ้อนและการขับ,

เมื่อนางแสดงการพ้อนการขับอยู่ในวันนั้น ลมมีพิษเพียงดังศาสตราเกิดขึ้นแล้วในภายในท้อง ได้ตัดเนื้อหทัยแล้ว

เพราะความที่นางเป็นผู้มีอาหารน้อยถึง ๗ วัน เพื่อแสดงความอ่อนแอแห่งสตรีระ.

ในทันทีที่พื้นดินนั้นเอง นางมีปากอ้าและตาเหลือก ได้ทำกาละแล้ว.

[โศกเพราะภรรยาตาย]

สันตติมหาอมตย์ กล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย จงตรวจดูนางนั้น”

ในขณะที่กล่าวคำอันชนทั้งหลายกล่าวว่า “หญิงนั้น ดับแล้ว นาย” ดังนี้ ถูกความโศกอย่างแรงกล้าครอบงำแล้ว.

ในขณะที่นั่นเอง สุราที่เธอดื่มตลอด ๗ วัน ได้ถึงความเสื่อมหายแล้ว ประหนึ่งหยาดน้ำบนกระเบื้องที่ร้อน ฉะนั้น.

เธอคิดว่า “คนอื่น เว้นพระตถาคตเสีย จักไม่อาจเพื่อจะยังความโศกของเรานี้ให้ดับได้”

มีพลกายแวดล้อมแล้ว ไปสู่สำนักของพระศาสดาในเวลาเย็น ถวายบังคมแล้ว กราบพูลอย่างนี้ว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ความโศกเห็นปานนี้เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์, ข้าพระองค์มาแล้ว ก็ด้วยหมายว่า

‘พระองค์ จักอาจเพื่อจะดับความโศกของข้าพระองค์นี้ได้,’ ขอพระองค์จงทรงเป็นที่พึ่งของข้าพระองค์เถิด.”

[พระศาสดาระงับความโศกของบุคคลได้]

ลำดับนั้น พระศาสดาตรัสกะเธอว่า “ท่านมาสู่สำนักของผู้สามารถ เพื่อดับความโศกได้แน่นอน,

อันที่จริง น้ำตาที่ไหลออก ของท่านผู้ร้องไห้ ในเวลาที่หญิงนี้ตาย ด้วยเหตุนี้แน่ มากกว่าน้ำของมหาสมุทรทั้ง ๔” ดังนี้แล้ว

จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“กิเลสเครื่องกังวลใจ มีอยู่ในกาลก่อน เธอจงยังกิเลสเครื่องกังวลนั้น
ให้เหือดแห้งไปกิเลสเครื่องกังวล จงอย่ามีแก่เธอในภายหลัง,
ถ้าเธอจักไม่ยึดถือขันธ ในท่ามกลาง จักเป็นผู้สงบระงับเที่ยวไป.”

ในกาลจบพระคาถา สันตติมหาอมตย์ บรรลุพระอรหัตแล้ว พิจารณาอายุสังขารของตน

ทราบความเป็นไปไม่ได้แห่งอายุสังขารนั้นแล้ว จึงกราบพูลพระศาสดาว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์จงทรงอนุญาตการปรินิพพานแก่ข้าพระองค์เถิด.”

พระศาสดา แม้ทรงทราบกรรมที่เธอทำแล้ว ก็ทรงกำหนดว่า

“พวกมิจฉาทิฎฐิ ประชุมกัน เพื่อชมชื่ (เรา) ด้วยมุสาวาท จักไม่ได้โอกาส.

พวกสัมมาทิฎฐิ ประชุมกัน ด้วยหมายว่า ‘พวกเราจักดูการเยื้องกรายของพระพุทธเจ้า และการเยื้องกรายของสันตติมหาอมตย์

ฟังกรรมที่สันตติมหาอมตย์นี้ทำแล้ว จักทำความเอื้อเฟื้อในบุญทั้งหลาย” ดังนี้แล้ว จึงตรัสว่า

“ถ้ากระนั้น เธอจงบอกกรรมที่เธอทำแล้วแก่เรา, ก็เมื่อจะบอก จงอย่ายืนบนภาคพื้นบอก จงยืนบนอากาศชั่ว ๗ ลำตาลแล้วจึงบอก”

[แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ในอากาศ]

สันตติมหาอมตย์นั้น ทูลรับว่า “ดีละ พระเจ้าข้า” ดังนี้แล้ว จึงถวายบังคมพระศาสดาแล้ว ขึ้นไปสู่อากาศชั้วลำตาลหนึ่ง

ลงมาถวายบังคมพระศาสดาอีก ขึ้นไปนั่งโดยบัลลังก์บนอากาศ ๗ ชั้วลำตาลตามลำดับแล้ว ทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์จงสดับบุรพกรรมของข้าพระองค์” (ดังต่อไปนี้) :-

[บุรพกรรมของสันตติมหาอมตย์]

ในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ ครั้งพระพุทธเจ้าพระนามว่าวิปัสสี ข้าพระองค์บังเกิดในตระกูลๆ หนึ่ง ในพันธุมดินคร คิดแล้วว่า

“อะไรหนอแล เป็นกรรมที่ไม่ทำการตรอนหรือบีบคั้น ซึ่งชนเหล่าอื่น?” ดังนี้แล้ว

เมื่อใคร่ครวญอยู่ จึงเห็นกรรมคือการปาวร้องในบุญทั้งหลาย

จำเดิมแต่กาลนั้น ทำกรรมนั้นอยู่ ชักชวนมหาชนเที่ยวป่าวร้องอยู่ว่า

“พวกท่าน จงทำบุญทั้งหลาย, จงสมาทานอุโบสถ ในวันอุโบสถทั้งหลาย, จงถวายทาน, จงฟังธรรม, ชื่อว่ารัตนะอย่างอื่นเช่นกับพุทธรัตนะเป็นต้นไม่มี, พวกท่าน จงทำสักการะรัตนะทั้ง ๓ เกิด.”

[ผลของการชักชวนมหาชนบำเพ็ญการกุศล]

พระราชามีผู้ใหญ่ พระนามว่า พันธุมะ เป็นพระพุทธรูปดา ทรงสดับเสียงของข้าพระองค์นั้น รับสั่งให้เรียกข้าพระองค์มาเฝ้า แล้วตรัสถามว่า “พ่อ เจ้าเที่ยวทำอะไร?”

เมื่อข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าแต่สมมติเทพ ข้าพระองค์เที่ยวประกาศคุณรัตนะทั้ง ๓ ชักชวนมหาชนในการทำบุญทั้งหลาย.” จึงตรัสถามว่า “เจ้านั่งบนอะไรเที่ยวไป?”

เมื่อข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าแต่สมมติเทพ ข้าพระองค์เดินไป”

จึงตรัสว่า “พ่อ เจ้าไม่ควรเพื่อเที่ยวไปอย่างนั้น, จงประดับพวงดอกไม้แล้ว นั่งบนหลังม้าเที่ยวไปเกิด” ดังนี้แล้ว ก็พระราชทานพวงดอกไม้เช่นกับพวกแก้วมุกดา ทั้งได้พระราชทานม้าที่ฝึกแล้วแก่ข้าพระองค์.

ต่อมาพระราชามีรับสั่งให้ข้าพระองค์ผู้กำลังเที่ยวประกาศอยู่อย่างนั้นนั้นแล ด้วยเครื่องบริหารที่พระราชามีพระราชทานมาเฝ้า แล้วตรัสถามอีกว่า “พ่อ เจ้าเที่ยวทำอะไร?” เมื่อข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าแต่สมมติเทพ ข้าพระองค์ทำกรรมอย่างนั้นนั้นแล” จึงตรัสว่า “พ่อ แม้ม้าก็ไม่สมควรแก่เจ้า, เจ้าจงนั่งบนรถนี้เที่ยวไปเกิด” แล้วได้พระราชทานรถที่เทียมด้วยม้าสินธพ ๔.

แม้ในครั้งที่ ๓ พระราชามีทรงสดับเสียงของข้าพระองค์แล้ว รับสั่งให้หา ตรัสถามว่า “พ่อ เจ้าเที่ยวทำอะไร?”

เมื่อข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าแต่สมมติเทพ ข้าพระองค์ทำกรรมนั้นแล” จึงตรัสว่า “แน่พ่อ แม้อีกก็ไม่สมควรแก่เจ้า” แล้วพระราชทานโกศเป็นอันมาก และเครื่องประดับใหญ่ ทั้งได้พระราชทานช้างเชือกหนึ่งแก่ข้าพระองค์.

ข้าพระองค์นั้น ประดับด้วยอาภรณ์ทุกอย่าง นั่งบนคอช้าง ได้ทำกรรมของผู้ป่าวร้องธรรมสิ้นแปดหมื่นปี

กลิ้งจันท์พุ่งออกจากกายของข้าพระองค์นั้น. กลิ้งอุบลพุ่งออกจากปาก ตลอดกาลมีประมาณเท่านี้;

นี่เป็นกรรมที่ข้าพระองค์ทำแล้ว.

[การปรินิพพานของมหาสันตติมหาอมาตย์]

สันตติมหาอมาตย์นั้น ครั้นทูลบุรพกรรมของตนอย่างนั้นแล้ว นั่งบนอากาศเที่ยว เข้าเตโชธาตุ ปรินิพพานแล้ว.

เปลวไฟที่เกิดขึ้นในสรีระใหม่เนื้อและโลหิตแล้ว.

ธาตุทั้งหลายจุดดอกมะลิ เหลืออยู่แล้ว.

พระศาสดา ทรงคลีผ้าขาว.

ธาตุทั้งหลายก็ตกลงบนผ้าขาวนั้น.

พระศาสดา ทรงบรรจุธาตุเหล่านั้นแล้ว รับสั่งให้สร้างสถูปไว้ที่ทางใหญ่ ๔ แพร่ง ด้วยทรงพระประสงค์ว่า

“มหาชนไหว้แล้ว จักเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญ.”

[สันตติมหาตมยควรเรียกว่าสมณะหรือพราหมณ์]

พวกภิกษุสนทนากันในโรงธรรมว่า “ผู้มีอายุ สันตติมหาตมยบรรลุประอรหัตในเวลาจบพระคาถาๆ เดียว
ยังประดับประดาอยู่นั้นแหละ นั่งบนอากาศปรินิพพานแล้ว,

การเรียกเธอว่า ‘สมณะ’ ควรหรือหนอแล? หรือเรียกเธอว่า ‘พราหมณ์’ จึงจะควร.”

พระศาสดา เสด็จมาตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเธอนั่งประชุมกันด้วยกถาอะไรหนอ?

เมื่อภิกษุทั้งหลายทูลว่า “พวกข้าพระองค์ นั่งประชุมด้วยกถาข้อนี้” จึงตรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย การเรียกบุตรของเราแม้ว่า ‘สมณะ’ ก็ควร, เรียกว่า ‘พราหมณ์’ ก็ควรเหมือนกัน” ดังนี้
เมื่อจะทรงสืบอนุสนธิแสดงธรรม จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“แม้ถ้าบุคคลประดับแล้ว พึงประพาศสมาสมา เป็นผู้สงบ ฝึกแล้ว
เที่ยงธรรม มีปกติประพาศประเสริฐ วางเสียซึ่งอาชญาในสัตว์ทุกจำพวก,
บุคคลนั้น เป็นพราหมณ์ เป็นสมณะ เป็นภิกษุ.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อลงกโต ได้แก่ ประดับด้วยผ้าและอาภรณ์.

บัณฑิตพึงทราบความแห่งพระคาถานี้ว่า

“แม้หากว่าบุคคลประดับด้วยเครื่องอลังการมีผ้าเป็นต้น พึงประพาศสมาสมาด้วยกายเป็นต้น

ชื่อว่าเป็นผู้สงบ เพราะความสงบระงับแห่งราคะเป็นต้น, ชื่อว่าเป็นผู้ฝึก เพราะฝึกอินทรีย์,

ชื่อว่าเป็นผู้เที่ยง เพราะเที่ยงในมรรคทั้ง ๘, ชื่อว่าพรหมจรรย์ เพราะประพาศประเสริฐ,

ชื่อว่างอาชญาในสัตว์ทุกจำพวก เพราะความเป็นผู้วางเสียซึ่งอาชญาทางกายเป็นต้นแล้ว,

ผู้นั้น คือผู้เห็นปานนั้น อันบุคคลเรียกว่า ‘พราหมณ์’ เพราะความเป็นผู้มีบาปอันลอยแล้ว ก็ได้,

ว่า ‘สมณะ’ เพราะความเป็นผู้มีบาปอันสงบแล้ว ก็ได้, ว่า ‘ภิกษุ’ เพราะความเป็นผู้มีกิเลสอันทำลายแล้ว ก็ได้โดยแท้.”

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุนิพพานทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องสันตติมหาตมย จบ.

๑๐. เรื่องพระปิไลติกเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระปิไลติกเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “หิรินเสโธ ปุริโส” เป็นต้น.

[พระอานนทจัดการให้ปิไลติกะบวช]

ความพิสดารว่า ในวันหนึ่ง พระอานนทเถระเห็นทารกคนหนึ่ง นุ่งผ้าท่อนผืนเก่า ถือกระเบื้องเที่ยวขอดทานอยู่ จึงพูดว่า “เจ้าบวชเสียจะไม่ดียิ่งกว่าการเที่ยวไปอย่างนี้เป็นอยู่หรือ?” เมื่อเขาตอบว่า “ใครจักบวชให้ผมเล่า? ครับ” จึงกล่าวรับรองว่า “ฉันจะให้บวช” แล้วพาเขาไปยังวิหาร ให้อาบน้ำด้วยมือของตน ให้กรรมฐานแล้ว ก็ให้บวช.

ก็พระอานนทเถระนั้น คลื่นท่อนผ้าผืนเก่าที่ทารกนั้นนุ่งแล้ว ตรวจดู ไม่เห็นส่วนใดๆ พอใช้สอยได้ แม้สักว่าทำเป็นผ้าสำหรับกรองน้ำ จึงเอาพาดไว้ที่กึ่งไม้กึ่งหนึ่งกับกระเบื้อง.

[พระปิไลติกะอยากสึก]

เขาได้บรรพชาอุปสมบทแล้ว บริโภคลาภและสักการะอันเกิดขึ้นเพื่อพระพุทธเจ้าทั้งหลาย นุ่งห่มจีวรที่มีค่ามากเที่ยวไปอยู่ เป็นผู้มีสิริระอ้วน กระสันขึ้นแล้ว คิดว่า “ประโยชน์อะไรของเราด้วยการนุ่ง (ห่ม) จีวรอันชวนให้ด้วยศรัทธาเที่ยวไป, เราจะนุ่งผ้าเก่าของตัวนี้แหละ” ดังนี้แล้ว ก็ไปสูที่นั่นแล้วจับผ้าเก่า ทำผ้านั้นให้เป็นอาภรณ์แล้ว ก็โอวาทตนด้วยตนเองว่า “เจ้าผู้ไม่มีหิริ หมดยางอายุ เจ้ายังปรารถนาเพื่อจะละที่นุ่งห่มผ้าทั้งหลายเห็นปานนั้น (กลับไป) นุ่งผ้าท่อนเก่านี้ มีมือถือนกระเบื้องเที่ยวขอดทาน (อีกหรือ).”

ก็เมื่อท่านโอวาท^๑ (ตน) อยู่เช่นนั้นแหละ, จิตผ่องใสแล้ว.

ท่านเก็บผ้าเก่าผืนนั้นไว้ที่เดิมมันแล้ว กลับไปยังวิหารตามเดิม.

โดยกาลล่วงไป ๒-๓ วัน ท่านกระสันขึ้นอีก ไปกล่าวอย่างนั้นแหละ แล้วก็กลับ.

ถึงกระสันขึ้นอีก ก็ไปกล่าวอย่างนั้นเหมือนกัน แล้วก็กลับ ด้วยประการฉะนี้.

[พระปิไลติกเถระบรรลुพระอรหัต]

ภิกษุทั้งหลาย เห็นท่านเที่ยวไปๆ มาๆ อยู่อย่างนั้น จึงถามว่า “ผู้มีอายุ ท่านจะไปไหน?”

ท่านบอกว่า “ผู้มีอายุ ผมจะไปสำนักอาจารย์” ดังนี้แล้ว

ก็ทำผ้าท่อนเก่าของตนนั้นแหละให้เป็นอาภรณ์ โดยทำนองนั้นนั่นเอง ห้ามตนได้, โดย ๒-๓ วันเท่านั้น ก็บรรลุพระอรหัตตผล.

ภิกษุทั้งหลาย กล่าวว่า “ผู้มีอายุ บัดนี้ ท่านไม่ไปสำนักอาจารย์หรือ? ทางนี้เป็นทางเที่ยวไปของท่านมิใช่หรือ?”

[คนหมดเครื่องชั่งไม่ต้องไปๆ มาๆ]

ท่านตอบว่า “ผู้มีอายุ เมื่อความเกี่ยวข้องกับอาจารย์มีอยู่, ผมจึงไป. แต่บัดนี้ ผมตัดความเกี่ยวข้องได้แล้ว, เพราะฉะนั้น ผมจึงไม่ไปสำนักอาจารย์.”

๑ อุกถุ พึงชานชะเง้อดูทางโน้นทางนี้ เบื่อหน่าย (สำหรับบรรพชิต ก็อยากสึก)

๒ อีกนัยหนึ่ง แปลว่า “ก็จิตของท่านผู้โอวาท (ตน) อยู่เช่นนั้นแหละ ผ่องใสแล้ว” ก็ได้.

พวกภิกษุกราบทูลเรื่องราวแต่พระตถาคตว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระปิไลติกเถระอวดอ้างพระอรหัตผล.”

พระศาสดา. เธอกล่าวอย่างไรเล่า? ภิกษุทั้งหลาย.

พวกภิกษุ. เธอกล่าวคำชื่อนี้ พระเจ้าข้า.

พระศาสดา ทรงสดับคำนั้นแล้ว ตรัสว่า “ถูกละ ภิกษุทั้งหลาย บุตรของเรา เมื่อความเกี่ยวข้องมีอยู่ จึงไปสำนักอาจารย์, แต่บัดนี้ ความเกี่ยวข้องเธอได้ตัดแล้ว, เธอห้ามด้วยตนเอง บรรลุพระอรหัตแล้ว” ดังนี้แล้ว ได้ทรงภาสิตพระคาถาเหล่านี้ว่า

“บุรุษผู้ห้ามกุศลวิตกด้วยหิริได้ น้อยคนจะมีในโลก,
บุคคลใด กำจัดความหลับใต้อยูเหมื่อนม้ตืดหลบเส้ไม่ให้ถูกตน,
บุคคลนั้น หาได้ยาก.
ท่านทั้งหลายจงมีความเพียร มีความสลัดใจ เหมื่อนม้ตืดถูกเขาตีด้วยเส้แล้ว
(มีความบากบั่น) ฉะนั้น.
ท่านทั้งหลายเป็นผู้ประกอบด้วยศรัทธา ศีล วิริยะ สมาธิ และด้วยคุณเครื่อง
วินิจฉัยธรรม มีวิชาและจรณะ ถึงพร้อม มีสติมั่นคง จักละทุกขอันมี
ประมาณไม่น้อยนี้ได้.”

[แก้อรรถ]

คนผู้ชื่อว่า หิรินิเสธบุคคล ในพระคาถานั้น ก็เพราะอรรถว่า ห้ามอกุศลวิตกอันเกิดในภายในด้วยความละอายได้.

สองบทว่า โกจิ โลกสมิ ความว่า บุคคลเห็นปานนั้น หาได้ยาก จึงชื่อว่า น้อยคนนักจะมีในโลก.

สองบทว่า โย นิทท์ ความว่า บุคคลใด ไม่ประมาทแล้ว ทำสมณธรรมอยู่ คอยขับไล่ความหลับใต้อันเกิดแล้วแก่ตนตื่นอยู่ เพราะฉะนั้น บุคคลนั้น จึงชื่อว่า กำจัดความหลับใต้อยู่.

บทว่า กสามิว เป็นต้น ความว่า

บุคคลใด กำจัดความหลับ ใต้อยู่ เหมื่อนม้ตืดคอยหลบเส้อันจะตกลงที่ตน คือไม่ให้ตกลงที่ตนได้ฉะนั้น, บุคคลนั้น หาได้ยาก.

ในคาถาที่ ๒ มีเนื้อความสังเขปดังต่อไปนี้ :-

“ภิกษุทั้งหลาย แม้เธอทั้งหลาย จงเป็นผู้มีความเพียร มีความสลัดใจ เหมื่อนม้ตืดอาศัยความประมาท ถูกเขาฟาดด้วยเส้แล้ว รู้สึกตัวว่า ‘ชื่อแม่ตัวเรา ถูกเขาหวดด้วยเส้แล้ว’ ในกาลต่อมา ย่อมทำความเพียรฉะนั้น.

เธอทั้งหลายเป็นผู้เช่นนั้นแล้ว ประกอบด้วยศรัทธา ๒ อย่าง ที่เป็นโลกิยะและโลกุตตระ ด้วยปาริสุทธิศีล ๔ ด้วยความเพียรเป็นไปทางกายและเป็นไปทางจิต ด้วยสมาธิสัมปยุตด้วยสมาบัติ ๘

และด้วยคุณเครื่องวินิจฉัยธรรม มีอันรู้เหตุและมีไช้เหตุเป็นลักษณะ,

ชื่อว่ามิวิชาและจรณะถึงพร้อม เพราะความถึงพร้อมแห่งวิชา ๓ หรือวิชา ๘ และจรณะ ๑๕,

ชื่อว่าเป็นผู้มีสติมั่นคง เพราะความเป็นผู้มีสติตั้งมั่นแล้ว จักละทุกขในวัฏฏะอันมีประมาณน้อยนี้ได้.”

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอรหัตผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระปิไลติกเถระ จบ.

๑๑. เรื่องสุขสามเณร

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภสุขสามเณร ตรัสพระธรรมเทศนานี้ว่า “อุทกํ ทิ นยนติ เนตติกา” เป็นต้น.

[เรื่องคันธเศรษฐี]

ความพิสดารว่า ในอดีตกาล มีบุตรของเศรษฐีชาวเมืองพาราณสีคนหนึ่ง ชื่อว่า คันธกุมาร.

เมื่อบิดาของเธอถึงแก่กรรมแล้ว พระราชารับสั่งให้หาเธอมาเฝ้า ปลอบโยนแล้ว

ได้พระราชทานตำแหน่งเศรษฐีแก่เธอนั้นแล ด้วยสักการะเป็นอันมาก.

จำเดิมแต่กาลนั้นมา คันธกุมารนั้น ก็ได้ปรากฏนามว่า “คันธเศรษฐี.”

ครั้งนั้น ผู้รักษาเรือนคลังของเศรษฐีนั้น ได้เปิดประตูห้องสำหรับเก็บทรัพย์ ขนออกมาแล้ว ชี้แจงว่า

“นาย ทรัพย์นี้ของบิดาท่าน มีประมาณเท่านี้, ของบรรพบุรุษมีปูเป็นต้น มีจำนวนเท่านี้.”

เศรษฐีนั้นแลดูกองทรัพย์แล้ว พูตว่า “ก็ทำไม บรรพบุรุษเหล่านั้น จึงมิได้ถือเอาทรัพย์นี้ไปด้วย?”

ผู้รักษาเรือนคลังตอบว่า “นาย ชื่อว่าผู้ที่ถือเอาทรัพย์ไปด้วยไม่มี,

แท้จริง สัตว์ทั้งหลายพาเอาแต่กุศลอกุศลที่ตนได้ทำไว้เท่านั้นไป.”

[เศรษฐีจ่ายทรัพย์สร้างสิ่งต่างๆ]

เศรษฐีนั้น คิดว่า

“บรรพบุรุษเหล่านั้น พากันสั่งสมทรัพย์ไว้แล้วก็ละทิ้งไปเสีย เพราะความที่ตนเป็นคนโง่, ส่วนเราจักถือเอาทรัพย์นั้นไปด้วย,”

ก็คันธเศรษฐีเมื่อคิดอยู่อย่างนั้น มิได้คิดว่า “เราจักให้ทาน หรือจักทำการบูชา” คิดแต่ว่า “เราจักบริโภครทรัพย์นี้ให้หมดแล้วจึงไป.”

เศรษฐีนั้น ได้สละทรัพย์แสนหนึ่ง ให้ทำซุ้มที่อาบน้ำอันแล้วด้วยแก้วผลึก,

จ่ายทรัพย์แสนหนึ่ง ให้ทำกระดานสำหรับอาบน้ำ อันแล้วด้วยแก้วผลึกเหมือนกัน,

จ่ายทรัพย์แสนหนึ่ง ให้ทำบัลลังก์สำหรับนั่ง, จ่ายทรัพย์แสนหนึ่ง ให้ทำถาดสำหรับใส่โภชนะ,

จ่ายทรัพย์อีกแสนหนึ่ง ให้ทำมณฑปในที่บริโศก, จ่ายทรัพย์แสนหนึ่ง ให้ทำเตียงรองถาดโภชนะ,

ให้สร้างสิหบัญชรไว้ในเรือน ด้วยทรัพย์แสนหนึ่งเหมือนกัน, ได้จ่ายทรัพย์พันหนึ่ง แม้เพื่อประโยชน์แก่อาหารเย็น,

แต่ในวันเพ็ญ ได้สั่งจ่ายทรัพย์แสนหนึ่ง เพื่อประโยชน์แก่โภชนะ,

ในวันบริโศกภัตตรนั้น ท่านเศรษฐีได้สละทรัพย์แสนหนึ่ง ตกแต่งพระนคร ใช้ให้คนเที่ยวตักลงประกาศว่า

“ได้ยินว่า มหาชนจงดูท่าทางแห่งการบริโศกภัตตรของคันธเศรษฐี.”

มหาชนได้ผูกเตียงซ้อนเตียงประชุมกัน.

ฝ่ายคันธเศรษฐีนั้น นั่งบนแผ่นกระดานอันมีค่าแสนหนึ่ง ในซุ้มอาบน้ำอันมีค่าแสนหนึ่ง

อาบน้ำด้วยหม้อน้ำหอม ๑๖ หม้อ เปิดสิหบัญชรนั้นแล้ว นั่งบนบัลลังก์นั้น

กาลนั้น พวกคนใช้วางถาดนั้นไว้บนเตียงรองนั้นแล้ว คคโภชนะอันมีค่าแสนหนึ่ง เพื่อเศรษฐีนั้น.

ท่านเศรษฐีอันหญิงนักพอนแวดล้อมแล้ว บริโภคโภชนะนั้นอยู่ด้วยสมบัติเห็นปานนี้.

[คนบ้านนอกกระหายในภัตของเศรษฐี]

โดยสมัยอื่น คนบ้านนอกผู้หนึ่ง บรรทุกพินเป็นต้นใส่ในยานย่อยๆ เพื่อต้องการแลกเปลี่ยนเสบียงอาหารสำหรับตน ไปถึงพระนครแล้ว ก็พักอยู่ในเรือนของสหาย.

ก็กาลนั้นเป็นวันเพ็ญ.

ชนทั้งหลายเที่ยวติกลองประกาศในพระนคร “มหาชนจงดูท่าทางบริโภคของท่านคันทเศรษฐี.”

ครั้งนั้น สหายจึงกล่าวกะชาวบ้านนอกนั้นว่า “เพื่อนเอ๋ย ท่าทางบริโภคภัตของคันทเศรษฐี เพื่อนเคยเห็นหรือ?”

ชาวบ้านนอก. ไม่เคยเห็นเลย เพื่อน.

สหายชาวเมือง. ถ้ากระนั้นมาเถิด เพื่อน เราจักไปด้วยกัน, กลองนี้เที่ยวไปทั่วพระนคร เราจักดูสมบัติใหญ่.

สหายชาวเมืองได้พาสหายชาวบ้านนอกไปแล้ว.

แม้มหาชนก็ได้พากันขึ้นเตียงซ้อนเตียงดูอยู่.

สหายชาวบ้านนอก พอได้สูดกลิ่นภัต ก็พูดกับสหายชาวเมืองว่า “ข้าเกิดกระหายในก้อนภัตในภาคนั้นแล้วละ.”

สหายชาวเมือง. อย่าปรารถนาก่อนภัตนั้นเลย เพื่อน เราไม่อาจจะได้ดอก.

ชาวบ้านนอก. เพื่อนเอ๋ย เมื่อไม่ได้ ก็จักไม่เป็นอยู่ (ต่อไปละ).

สหายชาวเมืองนั้น เมื่อไม่อาจห้ามสหายชาวบ้านนอกนั้นไว้ได้ ยืนอยู่ทำบริษัท เปล่งเสียงดัง ๓ ครั้งว่า “นาย ฉันทให้ท่าน” เมื่อคันทเศรษฐีถามว่า “นั่นใคร?” จึงตอบว่า “ผมครับ นาย.”

เศรษฐี. นี่เหตุอะไรกัน?

สหายชาวเมือง. คนบ้านนอกผู้หนึ่งนี้ เกิดกระหายในก้อนภัตในภาคของท่าน, ขอท่านกรุณาให้ก้อนภัตก้อนหนึ่งเถิด.

เศรษฐี. ไม่อาจจะได้ดอก.

สหายชาวเมือง. คำของเศรษฐี เพื่อนได้ยินไหม? เพื่อน.

ชาวบ้านนอก. ข้าได้ยินแล้ว เพื่อน เออ ก็ ข้าเมื่อได้ จักเป็นอยู่, เมื่อข้าไม่ได้ ความตายจักมี.

สหายชาวเมืองร้องอีกว่า “นาย ได้ยินว่า ชายคนนี้ เมื่อไม่ได้ก็จักตาย, ขอท่านจงให้ชีวิตแก่เขาเถิด.”

คันทเศรษฐี. ท่านผู้เจริญ ชื่อว่าก้อนภัตนี้ ย่อมค่าถึงร้อยหนึ่งก็มี สองร้อยก็มี,

ผู้ใดๆ ย่อมขอ, เมื่อให้แก่ผู้นั้นๆ ฉันทจักบริโภคอะไรเล่า?

สหายชาวเมือง. นาย ชายคนนี้ เมื่อไม่ได้จักตาย, ขอท่านจงให้ชีวิตแก่เขาเถิด.

คันทเศรษฐี. เขาไม่อาจได้เปล่าๆ, ก็ถ้าเขาเมื่อไม่ได้จักไม่เป็นอยู่ไซ้ ชายนั้นจงทำการรับจ้างในเรือนของฉันท ๓ ปี, ฉันทจักให้ภัตแก่เขาเถิด.

[ชาวชนบทยอมทำการจ้างในบ้านเศรษฐี]

ชาวบ้านนอก ฟังคำนั้นแล้ว จึงพูดกะสหายว่า “อย่างนั้น เอาละ เพื่อน” ดังนี้แล้ว ได้ละบุตรและภรรยา

เข้าไปสู่เรือนของเศรษฐีด้วยหมายใจว่า “จักทำการรับจ้างตลอด ๓ ปี เพื่อประโยชน์แก่ภัตเถิดหนึ่ง.”

เขาเมื่อทำการรับจ้างได้ทำกิจทุกอย่างโดยเรียบร้อย,
การทำงานที่ควรทำในบ้านในป่า กลางวันกลางคืน ได้ปรากฏว่า เขาทำเสร็จเรียบร้อย.

เมื่อมหาชนเรียกเขาว่า “นายภัตตมตติกะ” คำนั้นได้ปรากฏไปทั่วพระนคร.

กาลต่อมา เมื่อวัน (รับจ้าง) ของนายภัตตมตติกะครบบริบูรณ์แล้ว,

ผู้จัดการภัตตรเรียนว่า “นาย วัน (รับจ้าง) ของนายภัตตมตติกะ บริบูรณ์แล้ว.

เขาทำการรับจ้างอยู่ตลอด ๓ ปี ทำกรรมยากที่คนอื่นจะทำได้แล้ว, การงานแม้สักอย่างหนึ่ง ก็ไม่เคยเสียหาย,”

ครั้งนั้น ท่านเศรษฐี ได้ส่งจ่ายทรัพย์ ๓ พัน แก่ผู้จัดการภัตตรนั้น คือ

“สองพันเพื่อประโยชน์แก่อาหารเย็นและอาหารเช้าของตน, พันหนึ่ง เพื่อประโยชน์แก่อาหารเช้าของนายภัตตมตติกะนั้น”

แล้วส่งคนใช้ว่า “วันนี้ พวกเจ้าจงทำการบริหารที่พึงทำแก่เรา แก่นายภัตตมตติกะนั้นเถิด,”

ก็แลครั้นส่งแล้ว จึงสั่งแม่กะชนที่เหลือ เว้นภรรยาผู้เป็นที่รักนามว่าจินตามณีคนเดียว ว่า

“วันนี้ พวกเจ้าจงแวดล้อมนายภัตตมตติกะนั้นเถิด” ดังนี้แล้ว ก็มอบสมบัติทั้งหมดให้แก่นายภัตตมตติกะนั้น.

[นายภัตตมตติกะเตรียมบริโภคนคร]

นายภัตตมตติกะนั้น นั่งบนแผ่นกระดานนั้นในซุ้มนั้นนั่นแล อาบน้ำด้วยน้ำสำหรับอาบของเศรษฐี

นุ่งผ้าสาฎกสำหรับนุ่งของเศรษฐีนั้นแหละ แล้วนั่งบนบัลลังก์ของเศรษฐีนั้นเหมือนกัน.

แม้ท่านเศรษฐีก็ใช้ให้คนเฝ้าคอยเที่ยวตีประกาศไปในพระนครว่า

“นายภัตตมตติกะทำการรับจ้างตลอด ๓ ปีในเรือนของคันธเศรษฐี ได้เถิดภัตตรเถิดหนึ่ง,

ขอชนทั้งหลายจงดูสมบัติแห่งการบริโภคนครของเขา.

มหาชนได้ชื่นตึงซอชื่นตึงดูอยู่.

ที่ๆ ชายชาวบ้านนอกแลดูแล้วๆ ก็ได้ถึงอาการหวั่นไหว.

พวกนักพ่อนได้ย็นล้อมนายภัตตมตติกะนั้น.

พวกคนใช้ ยกเถิดภัตตรเถิดหนึ่ง ตั้งไว้ข้างหน้าของนายภัตตมตติกะนั้นแล้ว.

ครั้งนั้น ในเวลาที่นายภัตตมตติกะนั้นล้างมือ พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งที่ภูเขาคันธมาถ์ ออกจากสมาบัติในวันที่ ๗ แล้ว

ใคร่ครวญอยู่ว่า “วันนี้ เราจักไปเพื่อประโยชน์แก่ภิกขาจารในที่ไหนหนอแล?” ก็ได้เห็นนายภัตตมตติกะแล้ว.

ครั้งนั้น ท่านพิจารณาต่อไปอีกว่า “นายภัตตมตติกะนี้ ทำการรับจ้างถึง ๓ ปี จึงได้เถิดภัตตร. ศรัทธาของเขามีหรือไม่มีหนอ?”

ใคร่ครวญไปก็ทราบว่ “ศรัทธาของเขามีอยู่” คิดไปอีกว่า “คนบางพวก ถึงมีศรัทธา ก็ไม่อาจจะทำการสงเคราะห์ได้,

นายภัตตมตติกะนี้ จักอาจหรือมีหนอ เพื่อจะทำการสงเคราะห์เรา?”

ก็รู้ว่า “นายภัตตมตติกะ จักอาจทีเดียว ทั้งจักได้มหาสมบัติเพราะอาศัยเหตุคือการสงเคราะห์แก่เราด้วย” ดังนี้แล้ว

จึงห่มจีวรถือบาตร เหาะขึ้นสู่เวหาสไปโดยระหว่างบริษัท แสดงตนยืนอยู่ข้างหน้าแห่งนายภัตตมตติกะนั้นนั่นแล.

[นายภัตตภคิกะถวายภัตรแก่พระปัจเจกพุทธะ]

นายภัตตภคิกะนั้น เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้ว คิดว่า

“เราได้ทำการรับจ้างในเรือนของคนอื่นถึง ๓ ปี ก็เพื่อประโยชน์แก่ภคิกะคนเดียว เพราะความที่เราไม่ได้ให้ทานในกาลก่อน, บัดนี้ ภคิกะของเราพึงรักษาเราเพียงวันหนึ่งคืนหนึ่ง,

ก็ถ้าเราจักถวายภัตรนั้นแก่พระผู้เป็นเจ้า, ภคิกะจักรักษาเราไว้มิใช่พันโกฏิก็ขี้ใจเดียว เราจักถวายภัตรนั้น แก่พระผู้เป็นเจ้าละ.”

นายภัตตภคิกะนั้น ทำการรับจ้างตลอด ๓ ปี ได้ภคิกะแล้ว ไม่ทันวางภัตรแม้ก่อนเดียวในปาก

บรรเทาความอยากแล้ว ยกภคิกะขึ้นเองทีเดียว ไปสู่สำนักของพระปัจเจกพุทธเจ้า ให้ภคิกะในมือของคนอื่นแล้ว

ไหว้ด้วยเบญจางคประดิษฐ์แล้ว เอามือซ้ายจับภคิกะ เอามือขวาเกลี้ยลงในบาตรของพระปัจเจกพุทธเจ้านั้น.

พระปัจเจกพุทธเจ้าได้เอามือปิดบาตรเสีย ในเวลาที่ภคิกะยังเหลืออยู่กึ่งหนึ่ง.

ครั้งนั้น นายภัตตภคิกะนั้น เรียนท่านว่า “ท่านครับ ภคิกะส่วนเดียวเท่านั้น ผมไม่อาจเพื่อจะแบ่งเป็น ๒ ส่วนได้, ท่านอย่าสงเคราะห์ผมในโลกนี้เลย, ขอจงทำการสงเคราะห์ในปรโลกเถิด, ผมจักถวายหมดทีเดียว ไม่ให้เหลือ.”

[ทานที่ถวายไม่เหลือมีผลมาก]

จริงอยู่ ทานที่บุคคลถวายไม่เหลือไว้เพื่อตนแม้แต่น้อยหนึ่ง ชื่อว่าทานไม่มีส่วนเหลือ, ทานนั้นย่อมมีผลมาก.

นายภัตตภคิกะนั้น เมื่อทำอย่างนั้น จึงได้ถวายหมด ไหว้อีกแล้ว เรียนว่า

“ท่านครับ ผมอาศัยภคิกะคนเดียว ต้องทำการรับจ้างในเรือนของคนอื่นถึง ๓ ปี ได้เสวยทุกข์แล้ว,

บัดนี้ ขอความสุขขงมีแก่กระผมในที่ที่บังเกิดแล้วเกิด, ขอกระผมพึงมีส่วนแห่งธรรมที่ท่านเห็นแล้วเกิด.”

พระปัจเจกพุทธเจ้ากล่าวว่า “ขอจงสมคิด เหมือนแก้วสารพัดนึก ความดำริอันให้ความใคร่ทุกอย่าง จงบริบูรณ์แก่ท่าน

เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญฉะนั้น” เมื่อจะทำอนุโมทนา จึงกล่าวว่า

“สิ่งที่ท่านมุ่งหมายแล้ว จงสำเร็จพลันทีเดียว,
ความดำริทั้งปวง จงเต็มเหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ.
สิ่งที่ท่านมุ่งหมายแล้ว จงสำเร็จพลันทีเดียว,
ความดำริทั้งปวง จงเต็มเหมือนมณีโชติรส ฉะนั้น.”

ดังนี้แล้ว

อริษฐานว่า “ขอมหาชนนี้ จงยืนเห็นเราจนกระทั่งถึงเขาคันธมาทน์เถิด,” ได้ไปสู่ภูเขาคันธมาทน์โดยอากาศแล้ว.

ถึงมหาชนก็ได้ยืนเห็นท่านอยู่นั้นแหละ.

พระปัจเจกพุทธเจ้า ไปภูเขาคันธมาทน์แล้ว ได้แบ่งบิณฑบาตนั้นถวายแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า ๕๐๐ รูป.

พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ รูป ได้รับเอาภัตรอย่างพอเพียงแก่ตนๆ แล้ว.

ใครๆ ไม่พึงคิดว่า “บิณฑบาตเล็กน้อยจะเพียงพอแก่อย่างไร?”

ด้วยว่าจันไทย ๔ อย่าง พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้แล้ว, ในจันไทย ๔ เหล่านั้น (บิณฑบาต) นี้ ก็เป็นปัจเจกพุทธวิสัยแล.

[คัมภีร์เศรษฐีแบ่งทรัพย์ให้ภักตมตติกะ]

มหาชน เห็นบิดนิตบาตที่พระปัจเจกพุทธเจ้าแบ่งถวายแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลายอยู่
ก็ได้พากันยังพันแห่งสาธุการให้เป็นไปแล้ว.

เสียงสาธุการได้เป็นประหนึ่งเสียงอนินิต.

คัมภีร์เศรษฐีได้ยินเสียงนั้นแล้ว จึงคิดว่า

“นายภักตมตติกะเห็นจะไม่สามารถทรงสมบัติที่เราให้แล้วได้, เพราะเหตุนี้ มหาชนนี้เมื่อทำการหัวเราะเยาะจึงได้อื้อฉาวขึ้น.”

ท่านเศรษฐีนั้น ส่งคนไปเพื่อทราบเรื่องราวที่เป็นไปแล้ว.

คนเหล่านั้น มาแล้ว บอกว่า “นายครับ ธรรมดา ผู้ทรงสมบัติ ย่อมเป็นเห็นปานนี้” ดังนี้แล้ว จึงบอกเรื่องราวที่เป็นไปเช่นนั้น.

เศรษฐี ฟังเรื่องนั้นแล้ว เป็นผู้มิสรีระอันปิติมิวัรรณะ ๕ ถูกต้องแล้ว จึงกล่าวว่า

“น้าอัศจรรย์ นายภักตมตติกะนั้น ทำสิ่งที่บุคคลทำได้โดยยากแล้ว,

เราดำรงอยู่ในสมบัติเห็นปานนี้ ตลอดกาลมีประมาณเท่านี้ ยังไม่อาจเพื่อให้สิ่งไรได้” ดังนี้แล้ว

จึงให้เรียกนายภักตมตติกะนั้นมาแล้ว ถามว่า “ได้ยินว่า เธอทำการมชื่อนี้จริงหรือ?” เมื่อเขาตอบว่า “ครับ นาย”

จึงกล่าวว่า “เอาเถิด เธอจงถือเอาทรัพย์พันหนึ่งแล้วแบ่งส่วนบุญในทานของเธอให้ฉันบ้าง.”

นายภักตมตติกะนั้น ได้ทำตามนั้นแล้ว.

แม้เศรษฐีก็ได้แบ่งทรัพย์สมบัติอันเป็นของๆ ตนทั้งหมด ให้แก่นายภักตมตติกะนั้น.

[สัมปทา ๔ อย่าง]

จริงอยู่ ชื่อว่าสัมปทามี ๔ อย่าง คือ วัตถุสัมปทา ปัจจัยสัมปทา เจตนาสัมปทา คุณาติเรกสัมปทา.

ในสัมปทา ๔ อย่างนั้น

- พระอรหันต์ หรือพระอนาคามี ควรแก่นิโรธสมบัติ ผู้เป็นทักษิณียบุคคล ชื่อวัตถุสัมปทา,
- การบังเกิดขึ้นแก่ปัจจัยทั้งหลาย โดยธรรมสม่าเสมอ ชื่อปัจจัยสัมปทา,
- ความที่เจตนาใน ๓ กาล คือ ในกาลก่อนแต่ให้, ในกาลกำลังให้, ในกาลภายหลัง
สัมปยุตด้วยญาณ อันกำกับโดยโสมนัส ชื่อเจตนาสัมปทา,
- ส่วนความที่พระทักษิณียบุคคลออกจากสมบัติ ชื่อว่าคุณาติเรกสัมปทา.

ก็สัมปทาทั้ง ๔ อย่าง คือ พระปัจเจกพุทธเจ้า ผู้ชีณาสพเป็นทักษิณียบุคคล,

ปัจจัยที่เกิดแล้ว โดยธรรม โดยความที่ทำการจ้างได้แล้ว, เจตนาบริสุทธิ์ใน ๓ กาล,

พระปัจเจกพุทธเจ้า ผู้พ้อออกจากสมบัติ เป็นผู้ยิ่งโดยคุณ สำเร็จแล้วแก่นายภักตมตติกะนี้.

ด้วยอานุภาพแห่งสัมปทา ๔ นี้ นายภักตมตติกะ จึงบรรลุมหาสมบัติในทันตาเห็นทีเดียว

เพราะฉะนั้น นายภักตมตติกะนั้น จึงได้สมบัติจากสำนักของเศรษฐี.

[นายภัตตภิกขุได้เป็นเศรษฐี]

ก็ในกาลต่อมา แม้พระราชทานทรงสดับกรรมที่นายภัตตภิกขุนี้ทำแล้ว จึงได้รับสั่งให้เรียกเข้ามาเฝ้า แล้วพระราชทานทรัพย์ให้พันหนึ่ง
ทรงรับส่วนบุญ ทรงพอพระทัย พระราชทานโกศเป็นอันมาก แล้วก็ได้พระราชทานตำแหน่งเศรษฐีให้.

เขาได้มีชื่อว่า “ภัตตภิกขุเศรษฐี”

ภัตตภิกขุเศรษฐีนั้น เป็นสหายกับคณธเศรษฐี กินดื่มร่วมกัน ดำรงอยู่ตลอดอายุแล้ว

จุดิจจากอัทธภาพนั้นแล้ว ได้บังเกิดในเทวโลก เสวยสมบัติอันเป็นทิพย์พุทธานดร ๑

ในพุทธรูปบาทกาลนี้ ได้ถือปฏิสนธิในตระกูลอุปัฏฐากของพระสารีบุตรเถระ ในเมืองสาวัตถี.

[นายภัตตภิกขุไปเกิดในเมืองสาวัตถี]

ครั้งนั้น มารดาของทารกนั้น ได้ครรภ์บริหารแล้ว โดยล่วงไป ๒-๓ วัน ก็เกิดแพ้ท้องว่า

“โอหนอ เราถวายโภชนะมีรส ๑๐๐ ชนิดแก่พระสารีบุตรเถระพร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ รูป

นุ่งผ้าอ้อมผาดแล้ว ถือขันทองนั่งอยู่ ณ ท้ายอาสนะ พึ่งบริโภคภัตที่เหลือเดนของภิกษุทั้งหลายนั้น” ดังนี้แล้ว

ทำตามความคิดนั้นแล บรรเทาความแพ้ท้องแล้ว.

นาง แม้มองคลออื่น ๆ ถวายทานอย่างนั้นเหมือนกัน คลอดบุตรแล้ว

ในวันตั้งชื่อ จึงเรียนพระเถระว่า “จงให้สักขาบทแก่ลูกชายฉันเถิด ท่านผู้เจริญ.”

พระเถระถามว่า “เด็กนั้นชื่อไร?” เมื่อมารดาของเด็กเรียนว่า “ท่านผู้เจริญ จำเดิมแต่ลูกชายของฉันถือปฏิสนธิ

ขึ้นชื่อว่าทุกขไม่เคยมีแก่ใครในเรือนนี้, เพราะฉะนั้นแล คำว่า ‘สุขกุมาร’ นั้นแล จักเป็นชื่อของเด็กนั้น,”

จึงถือเอาคำนั้นแล เป็นชื่อของเด็กนั้น ได้ให้สักขาบทแล้ว.

ในกาลนั้น ความคิดได้เกิดแก่มารดาของเด็กนั้น อย่างนี้ว่า “เราจักไม่ทำลายอัยยาศัยของลูกชายของเรา.”

แม้ในกาลมงคลทั้งหลายมีมงคลเจาเหตุเด็กนั้นเป็นต้น นางก็ได้ถวายทานอย่างนั้นเหมือนกัน.

[สุขกุมารบรรพชา]

ฝ่ายกุมาร ในเวลามีอายุ ๗ ขวบ ก็พูดว่า “คุณแม่ ผมอยากบวชในสำนักของพระเถระ.”

นางตอบว่า “ดีละ พ่อ แม่จักไม่ทำลายอัยยาศัยของเจ้า” ดังนี้แล้ว จึงนิมนต์พระเถระ ให้ท่านฉันแล้ว ก็เรียนว่า

“ท่านผู้เจริญ ลูกชายของดิฉันอยากบวช, ในเวลาเย็น จักนำเด็กนี้ไปสู่วิหาร,” ส่งพระเถระไปแล้ว ให้ประชุมพวกญาติ

กล่าวว่า “ในเวลาทีลูกชายของดิฉันเป็นคฤหัสถ์ พวกเราจักทำกิจที่ควรทำในวันนี้แหละ” ดังนี้แล้ว

จึงแต่งตัวลูกชายนำไปวิหาร ด้วยสิริโสภาคอันใหญ่ แล้วมอบถวายแก่พระเถระ.

ฝ่ายพระเถระ กล่าวกะสุขกุมารนั้นว่า “พ่อ ธรรมดาบรรพชา ทำได้โดยยาก, เจ้าจักอาจเพื่อยินดีหรือ?”

เมื่อตอบว่า “ผมจักทำตามโอวาทของท่าน ครับ” จึงให้กัมมัฏฐาน ให้บวชแล้ว.

แม้มารดาของสุขกุมารนั้น เมื่อทำสักการะในการบรรพชา ก็ถวายโภชนะมีรส ๑๐๐ ชนิด แก่ภิกษุสงฆ์

มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน ในภายในวิหารนั่นเอง ตลอด ๗ วัน ในเวลาเย็น จึงได้ไปสู่เรือนของตน.

ในวันที่ ๘ พระสารีบุตรเถระ เมื่อภิกษุสงฆ์เข้าไปสู่บ้านเพื่อบิณฑบาต,
ทำกิจที่ควรทำในวิหารแล้ว จึงให้สามเณรถือบาตรและจีวร เข้าไปสู่บ้านเพื่อบิณฑบาต.

[สุขสามเณรฝึกตน]

สามเณร เห็นเหมื่อนน้ำเป็นต้นในระหว่างทาง จึงถามพระเถระ ดูสามเณรบัณฑิต.

แม้พระเถระก็พยากรณ์ แก่สามเณรนั้นอย่างนั้นเหมือนกัน.

สามเณรฟังเหตุนี้แล้ว จึงเรียนถามพระเถระว่า “ถ้าท่านพึงรับบาตรและจีวรของท่านไซ้ร้, กระผมพึงกลับ.”

เมื่อพระเถระไม่ทำลายอหยาตย์ของสามเณรนั้น กล่าวว่่า “จงเอาบาตรและจีวรของฉันทมา” รับบาตรและจีวรไปแล้ว,
ก็ไหว้พระเถระ เมื่อจะกลับ จึงเรียนสั่งว่่า “ท่านครึบ ท่านเมื่อนำอาหารมาเพื่อผม พึงนำเอาโภชนะที่มีรส ๑๐๐ ชนิดมา.”

พระเถระ. จักได้โภชนะนั้น จากไหน?

สามเณร. เมื่อไม่ได้ด้วยบุญของท่าน ก็จักได้ด้วยบุญของผม ครึบ.

ครั้งนั้น พระเถระให้ลูกกุญแจแก่สามเณรนั้นแล้ว ก็เข้าบ้านเพื่อบิณฑบาต.

สามเณรนั้น ไปวิหารแล้ว เปิดห้องของพระเถระ เข้าไปแล้ว ปิดประตู นั่งหยังญาณลงในกายของตนแล้ว.

ด้วยเดชแห่งคุณของสามเณรนั้น อาสนะของท้าวสักกะแสดงอาการร้อนแล้ว.

ท้าวสักกะพิจารณาคว่่า “นี่เหตุอะไรหนอ?” เห็นสามเณรแล้ว ทรงดำริว่่า

“สุขสามเณรถวายบาตรจีวรแก่อุปัชฌาย์แล้ว กลับ (วิหาร) ด้วยคิดว่า ‘จักทำสมณธรรม ครบที่เราจะไปในที่นั้น’”

จึงรับสั่งให้เรียกท้าวมหาธาตทั้ง ๔ แล้วทรงส่งไปด้วยดำรัสสั่งว่่า

“พ่อทั้งหลาย พวกท่านจงไป, จงไล่นกกาที่มีเสียงเป็นโทษใกล้ป่าแห่งวิหารให้หนีไป.”

ท้าวมหาธาตทั้งหลายนั้น ทำตามนั้นแล้ว ก็ (พากัน) รักษาอยู่โดยรอบ.

ท้าวสักกะ ทรงบังคับพระจันทร์และพระอาทิตย์ว่่า “พวกท่านจงยึดวิมานของตนหยุดก่อน.”

แม้พระจันทร์และพระอาทิตย์ก็ทำตามนั้นแล้ว.

แม้ท้าวสักกะเอง ก็ทรงรักษาอยู่ที่สายยู.^๑

วิหารสงบเงียบปราศจากเสียง.

สามเณรเจริญวิปัสสนาด้วยจิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง บรรลุมรรคและผล ๓ แล้ว.

พระเถระ อันสามเณรกล่าวว่่า “ท่านพึ่่งนำโภชนะมีรส ๑๐๐ ชนิดมา” ดังนี้แล้ว ก็คิดว่า

“อันเราอาจเพื่อไ้ได้ในตระกูลของใครหนอแล?” พิจารณาอยู่ ก็เห็นตระกูลอุปัฏฐากผู้สมบุรณ์ด้วยอหยาตย์ตระกูลหนึ่ง

จึงไปในตระกูลนั้น อันชนเหล่านั้นมีใจยินดีว่่า “ท่านผู้เจริญ ความดีอันท่านผู้มาในที่นี้ ในวันที่ นี้ ทำแล้ว”

รับบาตรนิมนต์ให้นั่ง ถวายยาคุและของขบฉัน อันเขาเชิญกล่าวธรรมชั่วเวลาภัต

จึงกล่าวสาราณียธรรมถา แก่ชนเหล่านั้น กำหนดกาลยังเทศนา ให้จบแล้ว.

๑ อวสิณชน เชือกเป็นเครื่องชัก, สายยู เหล็กยาวประมาณ ๑ ศึบ ๒ ท่อนเกี่ยวกันเป็นสายด้านหนึ่งใช้ติดกับบานประตูขนาดใหญ่ เพื่อล่่าม
บานประตูให้ติดกับท่วงเหล็กที่ธรณีประตู สำหรับล่นกุญแจ เช่น สายยูโบสร์วิหาร

[สุขสามเนรบรรลอรหัต]

ที่นั่น ชนทั้งหลาย จึงถวายโภชนะมีรส ๑๐๐ ชนิด แก่พระเถระนั้น เห็นพระเถระรับโภชนะนั้นแล้วประสงค์จะกลับ จึงเรียนว่า “ฉันทเกิด ครับ พวกผมจักถวายโภชนะแม่อื่นอีก” ให้พระเถระฉันทแล้ว ก็ถวายจนเต็มบาตรอีก.

พระเถระรับโภชนะนั้นแล้ว ก็รีบไปวิหาร ด้วยคิดว่า “สามเนรของเราจักหิว.”

วันนั้น พระศาสดา เสด็จออกแต่เช้าตรู่ ทรงนั่งในพระคันธกุฎี ทรงรำพึงว่า “วันนี้ สุขสามเนรรับบาตรและจีวรของอุปัชฌาย์แล้ว กลับไปแล้วตั้งใจว่า ‘จักทำสมณธรรม, กิจของเธอสำเร็จแล้วหรือ?’”

พระองค์ทรงเห็นความที่มรรคผลทั้ง ๓ เทียบ อันสามเนรบรรลอรหัตแล้ว จึงทรงพิจารณาแม้ยิ่งขึ้นไปว่า

“สุขสามเนรนี้ จักอาจไหมหนอ เพื่อจะบรรลุพระอรหัตในวันนี้?”

ส่วนพระสารีบุตรรับภัตแล้ว ก็รีบออกด้วยคิดว่า ‘สามเนรของเราจักหิว’.

ถ้า, เมื่อสามเนรนี้ ยังไม่บรรลุพระอรหัต, พระสารีบุตรจักนำภัตมาก่อน, อันตรายก็จักมีแก่สามเนรนี้.

ควรที่เราจะไปยึดอารักขาอยู่ที่ซุ้มประตู” ครั้นทรงดำริแล้ว จึงเสด็จออกจากพระคันธกุฎี ทรงยืนยึดอารักขาอยู่ที่ซุ้มประตู.

ฝ่ายพระเถระก็นำภัตมา.

ครั้งนั้น พระศาสดา ตรัสถามปัญหา ๔ ข้อ แก่พระเถระนั้น โดยนัยที่กล่าวแล้วในหนหลังแล.

ในที่สุดแห่งการวิสันหาปัญหา สามเนรก็บรรลุพระอรหัตแล้ว.

พระศาสดา ตรัสเรียกพระเถระมาแล้ว ตรัสว่า “สารีบุตร จงไปเถิด, จงให้ภัตแก่สามเนรของเธอ.”

พระเถระไปถึงแล้ว จึงเคาะประตู.

สามเนรออกมาทำวัตรแก่อุปัชฌาย์แล้ว, เมื่อพระเถระบอกว่า “จงทำภัตกิจ,” ก็รู้ว่าพระเถระไม่มีความต้องการด้วยภัต เป็นเด็กมีอายุ ๗ ขวบ บรรลุพระอรหัตในขณะนั้นนั่นเอง ตรวจตราดูที่นั่งอันต่ำ ทำภัตกิจแล้วล้างบาตร.

ในกาลนั้น ท้าวมหาราช ๔ องค์ ก็พากันเลิกการรักษา.

ถึงพระจันทร์พระอาทิตย์ ก็ปล่อยวิมาน.

แม้ท้าวสักกะ ก็ทรงเลิกอารักขาที่สายยู.

พระอาทิตย์ปรากฏคล้อยเลยท่ามกลางฟ้าไปแล้วเทียว.

[บัณฑิตย่อมฝึกตน]

ภิกษุทั้งหลาย พากันพูดว่า

“กาลเย็นปรากฏ, สามเนรเพิ่งทำภัตกิจเสร็จเดี๋ยวนี้เอง, ทำไมหนอ วันนี้เวลาเช้าจึงมาก, เวลาเย็นจึงน้อย?”

พระศาสดา เสด็จมาตรัสถามว่า “ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้ เธอทั้งหลายนั่งประชุมกันด้วยกล่าวเรื่องอะไรหนอ?”

เมื่อภิกษุทั้งหลายทูลว่า “พระเจ้าข้า วันนี้ เวลาเช้ามาก เวลาเย็นน้อย สามเนรเพิ่งฉันทเสร็จเดี๋ยวนี้เอง,

ก็แลเป็นไฉน พระอาทิตย์จึงปรากฏคล้อยเคลื่อนท่ามกลางฟ้าไป,”

จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย ในเวลาทำสมณธรรมของผู้มีบุญทั้งหลาย ย่อมเป็นเช่นนั้นนั่นแล.

ก็ในวันนี้ ท้าวมหาราช ๔ องค์ยึดอารักขาไว้โดยรอบ, พระจันทร์และพระอาทิตย์ได้ยึดวิมานหยุดอยู่,

ท้าวสักกะทรงยึดอาภรณ์ที่สาวยู ถึงเราก็จึดอาภรณ์อยู่ที่ซุ้มประตู, วันนี้ สุขสามเณรเห็นคนไข่น้ำเข้าเหมือง ช่างครดัดครให้ตรง ช่างถากถากทัพสัมภาระทั้งหลายมีล้อเป็นต้นแล้ว ฝีกตน บรรลุพระอรหัตแล้ว” ดังนี้แล้วจึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“คนไข่น้ำทั้งหลาย ย่อมไข่น้ำ, ช่างครทั้งหลาย ย่อมดัดคร,
ช่างถากทั้งหลาย ย่อมถากไม้, ผู้สอนง่ายทั้งหลาย ย่อมฝีกตน.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า สัพพตา ความว่า ว่าง่าย คือ พิงโหวาท พิงอนุศาสน์ โดยสะดวก.

คำที่เหลือ มีนัยดังกล่าวแล้วในหนหลังแล.

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุอริยมผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้นแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องสุขสามเณร จบ.

พันธุวรรค วรรณนา จบ.

วรรคที่ ๑๐ จบ.

๑๑. ชราวรรค วรรณนา

๑. เรื่องหญิงสหายของนางวิสาขา

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพวกหญิงสหายของนางวิสาขา ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “โก นุ หาสี กิमानุโท” เป็นต้น.

[สามีมอบภรรยาของตนแก่นางวิสาขา]

ตั้งได้สัปดาห์มา กุลบุตร ๕๐๐ คน ในพระนครสาวัตถี ได้มอบภรรยาของตนๆ แก่นางวิสาขามหาอุบาสิกา ด้วยมุ่งหมายว่า “ด้วยอุบายอย่างนี้ ภรรยาเหล่านี้จักเป็นผู้อยู่ด้วยความไม่ประมาท.”

หญิงเหล่านั้น เมื่อไปสวนก็ดี ไปวิหารก็ดี ย่อมไปกับนางวิสาขานั้นแล.

[มหรสพเกี่ยวกับสุรา]

ในคราวหนึ่ง เมื่อเขาโฆษณาการมหรสพว่า “จักมีการมหรสพเกี่ยวกับสุราตลอด ๗ วัน”

หญิงเหล่านั้นก็จัดเตรียมสุราเพื่อสามีของตนๆ.

สามีเหล่านั้น เล่นมหรสพเกี่ยวกับสุราตลอด ๗ วันแล้ว ในวันที่ ๘ ได้ออกไปเพื่อทำการงาน.

[หญิงเหล่านั้นคิดหาอุบายดื่มสุรา]

หญิงแม่เหล่านั้นหารือกันว่า “พวกเราไม่ได้ดื่มสุราต่อหน้าสามี, ก็สุราที่เหลือยังมีอยู่.

เราทั้งหลายจักดื่มสุรานี้ด้วยวิธีที่สามีเหล่านั้นจะไม่รู้” ดังนี้แล้ว

จึงไปสำนักของนางวิสาขา กล่าวว่า “แม่เจ้า ดิฉันทั้งหลายปรารถนาจะชมสวน”

เมื่อนางวิสาขาตอบว่า “ดีละ แม่ทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้น จงทำกิจที่ควรทำเสร็จแล้ว จึงออกไป.”

ได้ไปพร้อมนางวิสาขานั้น ซ่อนสุราไปโดยอาการอันมิดชิด ดื่มเสีย (จน) เมาแล้ว เทียวไปในสวน.

นางวิสาขา คิดว่า “หญิงเหล่านี้ทำกรรมไม่สมควร,

คราวนี้ ถึงพวกเดียรถีย์ก็จักติเตียนได้ว่า ‘สาวิกาทั้งหลายของพระสมณโคดม ดื่มสุรา ย่อมเทียวไป’

จึงกล่าวกะหญิงเหล่านั้นว่า “นี่แน่ะ แม่ เธอทั้งหลายทำกรรมไม่สมควร, พลอยให้เกิดอัปยศแก่ฉันด้วย,

ถึงสามีก็จะโกรธพวกเธอ, บัดนี้ พวกเธोजักทำอย่างไรกัน?”

หญิงเหล่านั้น ตอบว่า “แม่เจ้า ดิฉันทั้งหลายจักแสดงอาการลวงว่าเป็นไข้”

นางวิสาขาจึงกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น พวกเธोजักปรากฏด้วยกรรมของตน.”

หญิงเหล่านั้นไปถึงเรือนแล้ว ทำท่าลวงว่าเป็นไข้.

ที่นั่น สามีของหญิงเหล่านั้นถามว่า “หญิงชื่อนี้และชื่อนี้ไปไหน?” ได้ยินว่า “เป็นไข้”

ก็กำหนดจับได้ว่า “พวกนี้จักดื่มสุราที่เหลือเป็นแน่” จึงได้ทุบตีหญิงเหล่านั้นให้ถึงความเสื่อมเสีย.

ในคราวมหรสพเมื่อครั้งอื่นอีก หญิงเหล่านั้นอยากดื่มสุราเหมือนอย่างนั้น

จึงเข้าไปหานางวิสาขา กล่าวว่า “แม่เจ้า โปรดพาดิฉันไปชมสวนเถิด”

อุกนางห้ามว่า “แม่ในคราวก่อน เธอทั้งหลายทำให้อัปยศแก่ฉัน, ไปเองเถอะ, ฉันจะไม่พาเธอทั้งหลายไปละ”

ได้พูดเอาใจว่า “ทีนี้ พวกดิฉันจักไม่ทำอย่างนั้น”

แล้วเข้าไปหานางวิสาขานั้น พูดใหม่ว่า “แม่เจ้า ดิฉันทั้งหลายประสงค์จะทำพุทธานุชา, ขอจงพาดิฉันทั้งหลายไปวิหารเถิด.”

นางจึงพูดว่า “แน่แม่ บัดนี้ สมควร (แท้), เธอทั้งหลายจงไปจัดแจงเตรียมตัวเถอะ”

หญิงเหล่านั้นให้คนถือของหอมมีระเบียบดอกไม้เป็นต้นด้วยผอบ^๑ หัวขวดมีสีฐานตุ้ญจก่ามือ ซึ่งเต็มด้วยสุรา ด้วยมือทั้ง ๒ คลุมผ้าผืนใหญ่เข้าไปหานางวิสาขาแล้ว เข้าไปวิหารพร้อมกับนางวิสาขานั้น นั่ง ณ ส่วนข้างหนึ่ง ดื่มสุราด้วยขวดอันมีสีฐานตุ้ญจก่ามือนั้นเองแล้ว ทิ้งขวดเสีย นั่งตรงพระพักตร์พระศาสดาในโรงธรรม.

นางวิสาขากราบทูลว่า “พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงแสดงธรรมแก่หญิงเหล่านี้.”

ฝ่ายหญิงเหล่านั้น มีตัวสั้นเต็มอยู่ด้วยฤทธิ์เมา เกิดความคิดขึ้นว่า “เราทั้งหลายจักฟ้อน จักขับ.”

[เทวบุตรมารบันดาลให้แสดงกายวิการแต่ไม่สำเร็จ]

ลำดับนั้น เทวดาองค์หนึ่ง ซึ่งนับเนื่องในหมู่มาร คิดว่า “บัดนี้ เราจักสิงในสรีระของหญิงเหล่านี้แล้ว จักแสดงประการอัน แปลกตรงพระพักตร์พระสมณโคดม” แล้วเข้าสิงในสรีระของหญิงเหล่านั้น

บรรดาหญิงเหล่านั้น บางพวกจะเริ่มปรบมือหัวเราะ, บางพวกจะเริ่มจะฟ้อน ตรงพระพักตร์ของพระศาสดา.

พระศาสดา ทรงรำพึงว่า “นี่อย่างไรกัน?” ทรงทราบเหตุอันแล้วดำริว่า “บัดนี้ เราจักไม่ให้เทวดาผู้นับเนื่องในหมู่มารได้ช่อง. เพราะเราเมื่อบำเพ็ญบารมีตลอดกาลเท่านี้ ก็หาได้บำเพ็ญเพื่่อมุ่งจะให้เทวดาผู้นับเนื่องในหมู่มารได้ช่องไม่” เพื่อจะให้หญิงเหล่านั้นสังเวช จึงทรงเปล่งพระรัศมีจากพระโลมาระหว่างพระขนง^๒.

ทันใดนั้นเอง ความมืดมนอนธการได้มีแล้ว.

หญิงเหล่านั้น ได้หวาดหวั่น อันมรณภัยคุกคามแล้ว.

ด้วยเหตุอัน สุราในท้องของหญิงเหล่านั้นจึงสร้างคลายไป.

พระศาสดาทรงหายไป ณ บัลลังก์ที่ทรงนั่ง ทรงยืนอยู่บนยอดเขาสิเนรุ ทรงเปล่งพระรัศมีจากพระอุณาโลม.

ขณะนั้น เป็นเหมือนมีพระจันทร์ขึ้นตั้งพันดวง.

ลำดับนั้น พระศาสดาตรัสเรียกหญิงเหล่านั้นมาแล้ว ตรัสว่า “พวกเธอ เมื่อมาสำนักของเรา ประมาทแล้วมา หาควรไม่, เพราะความประมาทของพวกเธอเหล่านั้นเอง เทวดาซึ่งนับเนื่องในหมู่มารจึงได้ช่อง ให้พวกเธอทำกายวิการมีหัวเราะเป็นต้น ในที่ซึ่งไม่สมควรทำกายวิการมีหัวเราะเป็นต้น, บัดนี้ พวกเธอทำการอุตสาหะ เพื่่อมุ่งให้ไฟมีราคะเป็นต้นดับไปจึงควร” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“เมื่อโลกสันนิวาสนันไฟลุกโผลงอยู่เป็นนิรันดร์,

พวกเธอยังร่าเริง บันเทิงอะไรกันหนอ?

เธอทั้งหลายอันความมืดปกคลุมแล้ว ทำไมจึงไม่แสวงหาประทีปเล่า?”

๑ (ผะ-อบ) ภาชนะสำหรับใส่ของ มีเชิง ฝาครอบมียอด มักทำด้วยโลหะหรือไม้กลึงเป็นต้น.

๒ ภูมิภุโลมโตติ. ภูมิภุนตรี โลมโต.

[แก้อรรถ]

ความยินดี ชื่อว่า อานนโท ในพระคานานั้น.

พระผู้มีพระภาคตรัสเป็นคำอธิบายไว้ดังนี้ว่า “เมื่อโลกสันนิวาสนี้ อันไฟ ๑๑ อย่างมีรากะเป็นต้นลูกโพลงแล้วเป็นนิตย์, เธอทั้งหลายจะมีว่าเรหรือเพลิดเพลินอะไรกันหนอ? นั่นไม่สมควรทำเลยมิใช่หรือ?

ก็เธอทั้งหลาย อันความมืดคืออวิชชาซึ่งมีวัตถุ ๘ ปกคลุมไว้ เหตุไรจึงไม่แสวงหา คือไม่ทำประทีปคือญาณ เพื่อประโยชน์แก่ การกำจัดความมืดนั้นเสีย?”

[ผู้รับคำเตือนยอมได้ผล]

ในเวลาจบพระธรรมเทศนา หญิง ๕๐๐ ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้ว.

พระศาสดา ทรงทราบความที่หญิงเหล่านั้นเป็นผู้ตั้งมั่นอยู่ในอจลศรัทธาแล้ว เสด็จลงจากยอดเขาสิเนรุ ทรงนั่งบนพุทธอาสน์.

[นางวิสาขาชี้โทษของสุราโดยบุคคลาธิษฐาน]

ลำดับนั้น นางวิสาขาได้กราบทูลพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า ขึ้นชื่อว่าสุรานี้ เลวทราม, เพราะว่า หญิงเหล่านี้ ชื่อเห็นปานนี้ นั่งตรงพระพักตร์พระพุทธเจ้าเช่นพระองค์ ยังไม่สามารถจะยังแม้เพียงอริยาบถให้เรียบร้อยได้ เริ่มจะลุกขึ้นปรบมือ ทำการ หัวเราะขับ และฟ้อนเป็นต้นแล้ว.”

พระศาสดาตรัสว่า “นั่นแหละ วิสาขา ขึ้นชื่อว่าสุรานี้ เลวทรามแท้, เพราะประชาชนอาศัยสุรานี้ ถึงความพินาศแล้วตั้งหลาย ร้อย.”

เมื่อนางวิสาขาทูลว่า “ก็สุรานี้เกิดขึ้นเมื่อไร? พระเจ้าข้า,” เพื่อจะตรัสอุปตติเหตุแห่งสุรานี้ (แก่นางวิสาขา) โดย พิสดาร จึงทรงนำอดีตนิทานมาแล้ว ตรัสกัมภชาดก^๑ ดังนี้แล.

เรื่องหญิงสหายของนางวิสาขา จบ.

๒. เรื่องนางสิริมา

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเวฬุวัน ทรงปรารภนางสิริมา ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ปัสส จิตตกตัม พิมพ” เป็นต้น.

[นางสิริมาบรรลุโสดาปัตติผล]

ดังได้สดับมา นางสิริมานั้น มีรูปร่างงดงาม เป็นหญิงแพศยาในกรุงราชคฤห์
ภายในพรรษาหนึ่ง ได้ประทุษร้ายต่ออุบาสิกานามว่าอุตตรา ซึ่งเป็นธิดาของปุณณกเศรษฐี ผู้เป็นภริยาของสุมนเศรษฐีบุตร
ประสงค์จะให้นางอุตตรานั้นเสื่อมใส จึงทูลขอมาพระศาสดา ผู้ทรงทำกตีกกับภิกษุสงฆ์เสร็จแล้ว ในเรือนของนางอุตตรานั้น,
ในวันนั้น ได้ฟังกตัตานุโมทนาของพระทศพล บรรลุโสดาปัตติผลแล้ว ในเวลาจบพระคาถาว่า

“ฟังชนะคนโกรธ ด้วยความไม่โกรธ, ฟังชนะคนไม่ดี ด้วยความดี,
ฟังชนะคนตระหนี่ ด้วยการให้ปัน, ฟังชนะคนพูดพล่อยๆ ด้วยคำจริง.”

นี่เป็นความย่อในเรื่องนี้.

ส่วนเนื้อเรื่องพิสดาร จักมีแจ้งในวรรณนาแห่งคาถานุโมทนาในโกธวรรคนี้แล.

นางสิริมานั้น ครั้นบรรลุโสดาปัตติผลอย่างนี้แล้ว นิมนต์พระทศพล
รุ่งขึ้นถวายทานเป็นอันมากแล้วได้ตั้งอัฐกถาเพื่อพระสงฆ์ไว้เป็นประจำ.

ตั้งแต่นั้นมา ภิกษุ ๘ รูปไปเรือนเสมอ.

นางเอ่ยปากว่า “นิมนต์พระคุณเจ้าทั้งหลาย รับเนยใส, รับนมสด” ดังนี้เป็นต้นแล้ว (บรรจุภัต) ให้เต็มบาตรของภิกษุเหล่านั้น.

อาหารบิณฑบาตที่ภิกษुरुูปหนึ่งได้แล้ว ย่อมเพียงพอแก่ภิกษุ ๓ รูปบ้าง ๔ รูปบ้าง.

นางถวายบิณฑบาตด้วยการจับจ่ายทรัพย์ ๑๖ กหาปณะทุกวัน.

ต่อมาวันหนึ่ง ภิกษुरुูปหนึ่งฉันทอัฐกถาในเรือนของนางแล้ว ได้ไปวิหารแห่งหนึ่ง ณ ที่ไกล ๓ โยชน์.

ครั้งนั้น พวกภิกษุถามเธอซึ่งนั่งอยู่ที่บารุงพระเถระในเวลาเย็นว่า “ผู้มีอายุ (ไป) รับภิกษาที่ไหนมา?”

เธอตอบว่า “ผม (ไป) ฉันทอัฐกถาของนางสิริมา (มา).”

พวกภิกษุถามอีกว่า “นางทำของอันน่าพึงใจถวายไหม? ผู้มีอายุ.”

[ภิกษุพรรณนาความดีของนางสิริมา]

เธอก็กล่าวคุณของนางว่า “ผมไม่สามารถจะพรรณนาคุณของนางได้, นางทำถวายแสนจะประณีต,
กตที่ภิกษुरुูปหนึ่งได้ย่อมเพียงพอแก่ภิกษุ ๓ รูปบ้าง ๔ รูปบ้าง,
แต่การได้เห็นนางนั้นแล ดีเสียยิ่งกว่าไทยธรรมของนางอีก, เพราะนางสวยงามเช่นนี้ๆ.”

ครั้งนั้น ภิกษुरुูปหนึ่งได้ฟังถ้อยคำที่พรรณนาคุณของนาง เกิดความรักขึ้นแล้ว โดยมีได้เห็นตัวเลย คิดว่า
“ควรที่เราจะไปดูนาง” แล้วบอกจำนวนพรรษาของตนแล้ว ถวายคำตักบะภิกษุนั้นแล้ว

ได้ยินว่า “ผู้มีอายุ พຸ່งนี้ ท่านเป็นพระสังฆเถระ จักได้อัฏฐกถาในเรือนนั้น” จึงคว่ำบาตรและจีวรหนีไปในขณะที่ตนเอง, เมื่ออรุณขึ้นแต่เช้าเทียว เข้าไปสู่โรงกัถ ยืน (คอย) อยู่แล้ว เป็นพระสังฆเถระ ได้อัฏฐกถา ในเรือนของนาง.

[นางสิริมาเจ็บ]

ก็ในเวลาทีภิกษุนั้นฉันแล้ว หลีกไปในวันวานนั้นเอง โรคได้เกิดขึ้นในสิริระของนาง, ฉะนั้น นางจึงเปลื้องอาภรณ์แล้วนอน. ขณะนั้น พวกทาสีของนางเห็นภิกษุทั้งหลายได้อัฏฐกถามาแล้ว จึงบอกแก่นาง.

นางไม่สามารถจะรับบาตรแล้วนิมนต์ให้หนึ่ง หรืออังกาสด้วยมือของตนได้ จึงสั่งพวกทาสีว่า “ແ່แม่ทั้งหลาย พวกเธอรับบาตรแล้วนิมนต์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้หนึ่ง ให้ตี๋มยาคุ ถวายของเคี้ยวในเวลาฉันกัถ จง (บรรจุกัถ) ให้เต็มบาตรแล้วถวายเถิด.”

ทาสีเหล่านั้นรับว่า “ดีละ คุณแม่” แล้วนิมนต์ภิกษุทั้งหลายให้เข้ามา ให้ตี๋มข้าวยาคุ ถวายของเคี้ยวแล้ว ในเวลาฉันกัถ (บรรจุกัถ) ให้เต็มบาตรแล้ว บอกแก่นาง.

นางกล่าวว่า “จงช่วยพຸ່งฉันไปที, ฉันจักไหว้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหลาย” อันทาสีเหล่านั้นพຸ່งไปสู่ที่ใกล้ภิกษุทั้งหลายแล้ว ได้ไหว้ภิกษุทั้งหลายด้วยสิริระอันสิ้นเต็มอยู่.

ภิกษุนั้นแลดูนางแล้ว คิดว่า “ความสวยงามแห่งรูปของหญิงผู้เป็นใช้นี้ (ยังสวยงาม) ถึงเพียงนี้, ก็ในเวลาไม่มีโรค รูปสมบัติของนางคนนี ที่ตกแต่งแล้วด้วยอาภรณ์ทุกอย่าง จะสวยงามสักเพียงไร.”

ครั้งนั้น ก็เลสทีเธอสังสมไว้ตั้งหลายโกฏิปีกำเจ็บขึ้นแล้ว.

ภิกษุนั้นมีได้มีใจจดจ่อที่อื่น (มีใจจดจ่อแต่เฉพาะนางเท่านั้น) ไม่สามารถจะฉันอาหารได้ จึงถือบาตร กลับวิหาร ปิดบาตรวางไว้ ณ ส่วนข้างหนึ่ง พຸ່งจิวรนอนแล้ว.

ลำดับนั้น ภิกษุสหาย (ของเธอ) รูปหนึ่ง แม้อ่อนนอนอยู่ ก็ไม่สามารถจะให้เธอนอนได้.

ภิกษุนั้นได้อุดอาหารแล้ว.

[นางสิริมาถึงแก่กรรม]

ในเวลาเย็นวันนั้นเอง นางสิริมาได้ทำกาลกิริยาแล้ว.

พระราชาทรงส่งพระราชสาสน์ไปถวายพระศาสดาว่า “พระเจ้าข้า นางสิริมาน้องสาวหมอชิวก ได้ทำกาลกิริยาเสียแล้ว.”

พระศาสดาทรงสดับเรื่องนั้น จึงทรงส่งข่าวไปแต่พระราชาวา “กิจคือการเผา (ศพ) นางสิริมา ยังไม่มี, พระองค์จงทรงรับสั่งให้เอาศพนางสิริมานั้นนอนในป่าช้าฝัดบแล้ว ให้รักษาไว้โดยอาการที่กาและสุนัขจะกินไม่ได้เกิด.”

พระราชาก็ทรงทำตามรับสั่งแล้ว.

สามวันล่วงไปแล้วตามลำดับ, ในวันที่ ๔ สิริระขึ้นพองแล้ว.

หมู่หนอนได้ออกจากปากแผลทั้ง ๙.

สิริระทั้งสิ้นได้แตกสลายคล้ายธาตุข้าวสาลีฉะนั้น.

พระราชาก็ให้พวกราชบุรุษตีกลองโฆษณาในพระนครว่า “เวรนี้เด็ก ๆ ที่เฝ้าเรือนเสีย ใครไม่มาดูนางสิริมาจะถูกปรับ ๘ กหาปณะ” และได้ส่ง (พระราชสาสน์) ไปสำนักพระศาสดาว่า “นี่ย่า ภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน ขอจงมาดูนางสิริมา.

พระศาสดารับสั่งให้เผด็จ^๑แก่ภิกษุทั้งหลายว่า “เราทั้งหลายจะไปดูนางสิริมา.”

ภิกษุหนุ่มแม้รูปนั้น ไม่เชื่อฟังคำของใครๆ เลย ตลอด ๔ วัน อดอาหารนอนแช่อยู่แล้ว.

ข้าวสวยในบาตรบูด, สนิมก็ตั้งขึ้นในบาตร.

ลำดับนั้น ภิกษุสหายนั้น จึงเข้าไปหาเธอแล้ว บอกว่า “ผู้มีอายุ พระศาสดาเสด็จไปแล้วดูนางสิริมา.”

เธอแม้ถูกความหวัดเผดอย่างนั้น ก็ลุกขึ้นได้โดยรวดเร็ว ในเพราะบทที่กล่าวว่า “สิริมา” นั่นเอง กล่าวถามว่า “ท่านว่าอะไรนะ” เมื่อภิกษุสหายตอบว่า “พระศาสดาเสด็จไปแล้วดูนางสิริมา, ท่านจะไปด้วยไหม?” รีบบว่า “ไปครับ” แล้วเทข้าวล้างบาตรใส่ในถลก ได้ไปกับหมู่ภิกษุ.

พระศาสดามีหมู่ภิกษุห้อมล้อมแล้ว ได้ประทับอยู่ ณ ข้างหนึ่ง.

ภิกษุณิสงฆ์ก็ดี ราชบริษัทก็ดี อุบาสกบริษัทก็ดี อุบาสิกาบริษัทก็ดี ได้ยืนอยู่พวกละข้าง.

[ศพนางสิริมาผู้เลอโฉมหาค่ามิได้]

พระศาสดาตรัสถามพระราชาวา “นี่ใคร? มหาบพิตร.”

พระราชาน้องสาวหอมชิว ชื่อสิริมา พระเจ้าข้า.

พระศาสดานางสิริมาหรือนี้?

พระราชานางสิริมา พระเจ้าข้า.

พระศาสดาถ้ากระนั้น ขอพระองค์ได้โปรดให้ราชบุรุษตีกลองโฆษณาในพระนครว่า ‘ใครให้ทรัพย์พันหนึ่ง จงเอานางสิริมาไป’.

พระราชาก็ทรงทำอย่างนั้นแล้ว.

ผู้ที่ออกปากว่า “ข้าพเจ้าหรือว่าเรา” แม้คนหนึ่งก็ไม่มี.

พระราชาทูลแก่พระศาสดาว่า “ชนทั้งหลายไม่รับ พระเจ้าข้า.”

พระศาสดาตรัสว่า “มหาบพิตร ถ้ากระนั้น จงลดราคาลง (อีก).

พระราชารับสั่งให้ตีกลองโฆษณาว่า “ใครให้ทรัพย์ ๕๐๐ จงเอาไป” ไม่ทรงเห็นใครๆ จะรับเอา จึงรับสั่งให้ตีกลองโฆษณาว่า “ใครให้ทรัพย์ ๒๕๐-๒๐๐-๑๐๐-๕๐-๒๕ กหาปณะ, ๑๐ กหาปณะ, ๕ กหาปณะ, ๑ กหาปณะ, ครึ่งกหาปณะ, บาท ๑, มาสก ๑, กากณิก ๑ แล้วเอานางสิริมาไป” (ก็ไม่เห็นใครจะรับเอาไป) จึงรับสั่งให้ตีกลองโฆษณาว่า “จงเอาไปเปล่าๆ ก็ได้.”

ผู้ที่ออกปากว่า “ข้าพเจ้า, หรือว่าเรา” (แม้คนหนึ่ง) ก็ไม่มี.

พระราชาทูลว่า “พระเจ้าข้า ชื่อว่าผู้ที่รับเอาไปแม้เปล่าๆ ก็ไม่มี.”

๑ เผด็จ [ผะ-เตียง] บอกให้รู้, บอกนิมนต์

พระศาสดา จึงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงมาดูมาตุคามซึ่งเป็นที่รักของมหาชน,
ในกาลก่อน ชนทั้งหลายในพระนครนี้แล ให้ทรัพย์พันหนึ่งแล้ว ได้ (อภิม) วันหนึ่ง, บัดนี้แม้ผู้ที่รับเอาเปล่าๆ ก็ไม่มี,
รูปเห็นปานนี้ ถึงความสิ้นและความเสื่อมแล้ว, ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงดูอัฐภาพอันอาตุร^๑” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“เธอจงดูอัฐภาพ ที่ไม่มีความยั่งยืน (และ) ความมั่นคง
(อันกรรม) ทำให้วิจิตรแล้ว มีกายเป็นแผล อันกระดูก ๓๐๐ ท่อนยกขึ้นแล้ว
อันอาตุร ที่มหาชนครุ่นคิดแล้วโดยมาก.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า จิตตกตฺ ความว่า มีความวิจิตรอันกรรมทำแล้ว

คือ (อันกรรม) ทำให้วิจิตรด้วยวัตถุต่างๆ มีอาภรณ์คือผ้าและเครื่องประดับคือระเบียบดอกไม้ เป็นต้น.

บทว่า พิมพฺ ได้แก่ ซึ่งอัฐภาพอันตั้งอยู่ถูกส่วนด้วยอวัยวะทั้งหลายใหญ่น้อย มีส่วนยาว เป็นต้น
ในฐานะอันสมควรแก่ความเป็นอวัยวะยาว เป็นต้น.

บทว่า อรุกายํ คือ มีกายเป็นแผล ด้วยสามารถปากแผลทั้ง ๙.

บทว่า สมุสฺสิตํ คือ อันกระดูก ๓๐๐ ท่อนยกขึ้นแล้ว.

บทว่า อาตุรํ ความว่า ชื่อว่าเป็นไข้ประจำ เพราะความเป็นสถานที่ต้องบริหารด้วยอิริยาบถเป็นต้นทุกเวลา.

บทว่า พหุสงฺกปฺปี ได้แก่ อันมหาชนครุ่นคิดแล้วโดยมาก.

บาทพระคาถาว่า ยสฺส นตฺถิ ธฺวํ จิตฺติ ความว่า เธอทั้งหลายจงดูอัฐภาพนี้ ที่ไม่มีความยั่งยืน หรือความมั่นคง มีความแตกเรี่ย
รายและกระจัดกระจายไปเป็นธรรมดา โดยส่วนเดียวเท่านั้น.

ในเวลาจบเทศนา ธรรมภิกษุมัย^๒ ได้มีแล้วแก่สัตว์ ๘ หมื่น ๔ พัน.

ภิกษุแม้รูปนั้น ก็ได้ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผล ดังนี้แล.

เรื่องนางสิริมา จบ.

๑ อาตุร เตือดร้อน กระสับกระส่าย มีโรค

๒ ธรรมภิกษุมัย (ทัม-มา-) การตรัสรู้ธรรม, การสำเร็จมรรคผล

๓. เรื่องพระอุตตราเถรี

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระอุตตราเถรี ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ปริชิตถมิมิ ฐป” เป็นต้น.

[พระเถรีอดอาหารเพราะน้ำใจกรุณา]

ดังได้สดับมา พระเถรีมีอายุได้ ๑๒๐ ปีโดยกำเนิด เทียบบิณฑบาต ได้บิณฑบาตแล้ว เห็นภิกษุรูปหนึ่งในระหว่างถนน ได้ถามโดยเอื้อเฟื้อด้วยบิณฑบาต เมื่อภิกษุนั้นไม่ห้ามรับเอา ก็ถวายทั้งหมด (ส่วนตน) ได้อดอาหารแล้ว.

แม้ในวันที่ ๒ ที่ ๓ ก็ได้ถวายภัตแก่ภิกษุนั้นแหละในที่นั้นเหมือนกัน ได้อดอาหารแล้วอย่างนั้น.

[ได้ฟังเทศนาบรรลุโสดาปัตติผล]

แต่ในวันที่ ๔ พระเถรีเทียบบิณฑบาต พบพระศาสดาในที่แคบแห่งหนึ่ง

เมื่อถอยหลัง ได้เหยียบขมูมชายจิวรของตนซึ่งห้อยอยู่ ไม่สามารถจะตั้งตัวได้ จึงชวนล้มแล้ว.

พระศาสดาเสด็จไปสู่ที่ใกล้เธอแล้ว ตรัสว่า “น้องหญิง อัดภาพของเธอแก่หง่อมแล้ว ต่อกาลไม่ช้านัก ก็จะแตกสลายไป” ดังนี้ แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“รูปนี้แก่หง่อมแล้ว เป็นรังของโรค เปื่อยพัง,
กายของตนเป็นของเน่า จักแตก, เพราะชีวิตมีความตายเป็นที่สุด”

[แก้อรุณ]

เนื้อความแห่งพระคาถานี้ว่า “น้องหญิง รูปนี้ คือที่นับว่าสรีระของเธอ ชื่อว่าแก่หง่อมแล้ว เพราะความเป็นคนแก่, ก็รูปนั้นแล ชื่อว่าเป็นรังของโรค เพราะอรุณว่า เป็นสถานที่อยู่อาศัยของโรคทุกชนิด,

เปรียบเหมือนสุนัขจิ้งจอก แม่นุ่ม เขาเรียกว่า “สุนัขจิ้งจอกแก่.” เถาหัวด้วน แม่อ่อน เขาเรียกว่า “เถาเน่า” ฉันท, รูปนี้ ก็ฉันทนั้น เกิดในวันนั้น แม้เป็นรูปมีสีเหมือนทองคำ ก็ชื่อว่ากายเน่า เปื่อยพัง เพราะอรุณว่า ไหลออกเป็นนิตย.

กายของเธอในวันนี้เป็นของเน่า พึงทราบเถิดว่า “จะแตก คือจักทำลาย ต่อกาลไม่นานนัก.”

เพราะเหตุไร? เพราะชีวิตมีความตายเป็นที่สุด.

พระผู้มีพระภาคตรัสคำอธิบายไว้ว่า “เพราะชีวิตของสรรพสัตว์มีความตายเป็นที่สุดทั้งนั้น.”

ในเวลาจบเทศนา พระเถรีบรรลุโสดาปัตติผลแล้ว.

เทศนาได้เป็นกถามีประโยชน์ แม้แก่มหาชนแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องพระอุตตราเถรี จบ.

๔. เรื่องพระอธิมานิกภิกษุ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพวกภิกษุผู้มีความสำคัญว่าตนได้บรรลุพระอรหัตผลหลายรูป ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ยานีมานิ” เป็นต้น.

[พวกภิกษุสำคัญผิด]

ตั้งได้ลำดับมา ภิกษุ ๕๐๐ รูป เรียนกรรมฐานในสำนักพระศาสดาแล้ว เข้าไปสู่ป่า พวกเพียรพยายามอยู่ ยังฉวยให้เกิดขึ้นแล้ว สำคัญว่า “กิจบรรพชิตของพวกเราสำเร็จแล้ว” เพราะกิเลสทั้งหลายไม่ฟุ้งขึ้น จึง (กลับ) มาด้วยหวังว่า “จักกราบทูลคุณที่ตนได้แล้วแต่พระศาสดา.”

[พระศาสดาแก้คำสำคัญผิดนั้น]

ในเวลาที่พวกเธอถึงประชุมประตู่ขึ้นนอกเท่านั้น พระศาสดา ตรัสกะพระอานนทเถระว่า “อานนท การงาน (เกี่ยว) ด้วยเราผู้อันภิกษุเหล่านี้เข้าเฝ้า ยังไม่มี, ภิกษุเหล่านี้จึงไปป่าช้าผิติดิ^๑ (เสียก่อน) กลับมาจากที่นั่นแล้วจึงค่อยเฝ้าเรา.”

พระเถระไปแจ้งความนั้นแก่พวกเธอแล้ว.

พวกเธอไม่พูดเลยว่า “ประโยชน์อะไรของพวกเราด้วยป่าช้าผิติดิ” คิดว่า “พระพุทธรเจ้าทรงเห็นกาลไกล จักทรงเห็น (เหตุ) การณ์” ดังนี้แล้ว ไปสู่ป่าช้าผิติดิแล้ว เมื่อเห็นศพในที่นั้น กลับได้ความเกลียดชังในซากศพที่เขาทิ้งไว้ ๑ วัน ๒ วัน ยังความกำหนัดให้เกิดในสรีระอันสดซึ่งเขาทิ้งไว้ในขณะนั้น.

ในขณะนั้นก็รู้ว่าตนยังมีกิเลส.

พระศาสดา ทรงนั่งในพระคันธกุฏินั้นเอง ทรงฉายรัศมีไปจุดตรัสอยู่เฉพาะหน้าของภิกษุเหล่านั้น ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย การที่เธอทั้งหลายเห็นร่างกระดูกเช่นนั้น ยังความยินดีด้วยอำนาจจาคะให้เกิดขึ้น ควรละหรือ?” ดังนี้แล้ว ตรัสพระคาถานี้ว่า

“กระดูกเหล่านี้ใด อันเขาทิ้งเกลื่อนกลาด ดุจน้ำเต้าในสารทกาล^๒

มีสีเหมือนนกกพิราบ ความยินดีอะไรเล่า? (จักมี) เพราะเห็นกระดูกเหล่านั้น.”

[แก้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อปตฺถานิ ได้แก่ อันเขาทิ้งแล้ว.

บทว่า สสารเท ความว่า เหมือนน้ำเต้าที่ถูกลมและแดดกระทบ หล่นเกลื่อนกลาดในที่นั้นๆ ในสารทกาล.

บทว่า กาโปตฺกานิ แปลว่า มีสีเหมือนนกกพิราบ.

สองบทว่า ตานิ ทิสฺวาน ความว่า ความยินดีด้วยอะไรเล่าของพวกเธอ (จักมี) เพราะเห็นกระดูกเหล่านั้น คือเห็นปานนั้น การทำความยินดีในกามแม้เพียงนิดหน่อย ย่อมไม่ควรเลย มิใช่หรือ?

๑ อามกสุสาน ป่าช้าที่ฝังศพคือไม่เผา

๒ ฤดูในระหว่างฤดูฝนกับฤดูหนาว คือฤดูใบไม้ร่วง.

ในเวลาจบเทศนา ภิกษุเหล่านั้นได้บรรลุอรหัตผลแล้ว ตามที่ยืนอยู่เที่ยว ชมเชยพระผู้มีพระภาค มาถวายบังคมแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องพระอริยานิกภิกษุ จบ.

๕. เรื่องพระนางรูปนันทาเถรี

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระนางรูปนันทาเถรี ซึ่งเป็นนางงามในชนบท ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อภิวิน นครี กติ” เป็นต้น.

[พระนางรูปนันทาทรงผนวช]

ได้ยินว่า วันหนึ่ง พระนางรูปนันทานั้นทรงดำริว่า “เจ้าพี่ใหญ่ของเราสละสิริราชสมบัติ (ออก) ผนวชเป็นพระพุทธรเจ้า ผู้อัครบุคคลในโลก, แม่โอรสของพระองค์พระนามว่าราหุลกุมาร ก็ผนวชแล้ว, แม่เจ้าพี่ของเรา (คือพระนันทะ) ก็ผนวชแล้ว, แม่พระมารดาของเรา ก็ทรงผนวชแล้ว, เมื่อคณะพระญาติมีประมาณเท่านี้ ทรงผนวชแล้ว, แม่เราจักทำอะไรในเรือน, จักผนวช (บ้าง).”

พระนางเสด็จเข้าไปสู่สำนักภิกษุณีทั้งหลายแล้วทรงผนวช เพราะเสนาหาในพระญาติเท่านั้น ทาใช้เพราะศรัทธาไม่. ก็เพราะพระนางเป็นผู้มีพระโณมอันงาม จึงปรากฏพระนามว่า “รูปนันทา.”

[พระนางไม่เข้าเฝ้าพระศาสดาเพราะเกรงถูกตำหนิ]

พระนางได้ทรงสดับว่า “ได้ยินว่า พระศาสดาตรัสว่า ‘รูปไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา. เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา’ จึงไม่เสด็จไปเฝ้าพระพักตร์พระศาสดา ด้วยทรงเกรงว่า ‘พระศาสดาจะพึงตรัสโทษในรูปแม่ของเราซึ่งน่าดู น่าเลื่อมใสอย่างนี้.’”

[ชาวนครนิยมฟังธรรม]

ชาวนครสาวดี ถวายทานแต่เช้าตรู่ สมาทานอุโบสถแล้ว ห่มผ้าสะอาด มีมือถือของหอมและระเบียบดอกไม้เป็นต้น ในเวลาเย็น ประชุมกันฟังธรรมในพระเชตวัน.

แม้ภิกษุณีสงฆ์ผู้เกิดฉันทะในพระธรรมเทศนาของพระศาสดา ก็ยอมไปฟังวิหารธรรม.

ชาวพระนครสาวดีเหล่านั้น ครั้นฟังธรรมแล้ว เมื่อเข้าไปสู่พระนคร ก็กล่าวแต่คุณกถาของพระศาสดาเท่านั้นเข้าไป.

[ความเลื่อมใสของบุคคล ๔ จำพวก]

จริงอยู่ จำพวกสัตว์ในโลกสันนิวาสนี้ซึ่งมีประมาณ ๔ จำพวก ที่เห็นพระตถาคตอยู่ ไม่เกิดความเลื่อมใส มีจำนวนน้อยนัก.

[๑. รูปปีปมาณิกา]

ด้วยว่าจำพวกสัตว์ที่เป็นรูปปีปมาณิกา (ถือรูปเป็นประมาณ) เห็นพระสรีระของพระตถาคต อันประดับแล้วด้วยพระลักษณะและอนุพยัญชนะมีพระฉวีวรรณดุจทองคำ ย่อมเลื่อมใส.

[๒. โสฬสปีปมาณิกา]

จำพวกโสฬสปีปมาณิกา (ถือเสียงเป็นประมาณ) คือฟังเสียงประกาศพระคุณของพระศาสดา ซึ่งอาศัยเป็นไปแล้วตั้งหลายร้อยชาติ และเสียงประกาศพระธรรมเทศนา อันประกอบด้วยองค์ ๘ (อภิวินนครี กติ) ย่อมเลื่อมใส.

[๓. ลูชีพปมาณิกา]

แม้จำพวกลูชีพปมาณิกา (การถือปฏิบัติเคร่งครัดเป็นประมาณ) อาศัยความที่พระองค์เป็นผู้เคร่งครัดด้วยปัจจัยทั้งหลายมีจีวร เป็นต้น ย่อมเลื่อมใส.

[๔. ธัมมปมาณิกา]

แม้จำพวกธัมมปมาณิกา (ถือธรรมเป็นประมาณ) ก็ย่อมเลื่อมใสว่า “ศีลของพระทศพลเห็นปานนี้, สมานเห็นปานนี้, ปัญญาเห็นปานนี้, พระผู้มีพระภาคหาผู้เสมอมิได้ ไม่มีผู้เสมอเท่า หาผู้เสมอเหมือนมิได้ ไม่มีผู้ทัดเทียม ด้วยคุณทั้งหลายมีศีล เป็นต้น.”

เมื่อชนเหล่านั้นพรรณนาคุณของพระตถาคตอยู่, ปากไม่เพียงพอ.

[พระนางรูปนันทาเถรีเข้าเฝ้าทรงสวดธรรม]

พระนางรูปนันทา ได้สวดคำพรรณนาคุณของพระตถาคต แต่สำนักพวกภิกษุณีและพวกอุบาสิกา จึงทรงดำริว่า “ชนทั้งหลาย ย่อมกล่าวชมเจ้าพี่ของเรานักหนาทีเดียว แม้ในวันหนึ่ง พระองค์เมื่อจะตรัสโทษในรูปของเรา จะตรัสได้สักเท่าไร? ถ้ากระไร เราพึงไปกับพวกภิกษุณี ไม่แสดงตนเลย เฝ้าพระตถาคตฟังธรรมแล้ว พึงมา.”

พระนางจึงตรัสบอกแก่พวกภิกษุณีว่า “วันนี้ ฉันจักไปสู่ที่ฟังธรรม.”

พวกภิกษุณีมีใจยินดีว่า “น่านักหนา การที่พระนางรูปนันทาทรงมีพระประสงค์จะเสด็จไปสู่ที่บำรุงพระศาสดาเกิดขึ้นแล้ว, วันนี้พระศาสดา ทรงอาศัยพระนางรูปนันทานี้แล้ว จักทรงแสดงพระธรรมเทศนาอันวิจิตร” ดังนี้แล้วพาพระนางออกไปแล้ว. ตั้งแต่เวลาที่ออกไป พระนางทรงดำริว่า “เราจะไม่แสดงตนเลย.”

[พระศาสดาทรงแสดงธรรมแก่พระนาง]

พระศาสดา ทรงดำริว่า “วันนี้ รูปนันทาจักมาที่บำรุงของเรา. ธรรมเทศนาเช่นไรหนอแล จักเป็นที่สบายของเธอ?”

ทรงทำความตกลงพระหทัยว่า “รูปนันทานั้น หนักในรูป มีความเยื่อใยในอรรถภาพอย่างรุนแรง.

การบรรเทาความเมาในรูปด้วยรูปนั้นแล เป็นที่สบายของเธอ ดุจการบ่งหนามด้วยหนามฉะนั้น”

ในเวลาที่พระนางเข้าไปสู่วิหาร ทรงนิรมิตหญิงมีรูปสวยพริ้งผู้หนึ่ง อายุราว ๑๖ ปี นุ่งผ้าแดง ประดับแล้วด้วยอาภรณ์ทุกอย่าง ถืองาน ยืนถวายงานอยู่ที่ใกล้พระองค์ ด้วยกำลังพระฤทธิ์.

ก็แล พระศาสดาและพระนางรูปนันทาเท่านั้น ทรงเห็นรูปหญิงนั้น.

พระนางเข้าไปวิหารพร้อมกับภิกษุณีทั้งหลาย ทรงยืนข้างหลังพวกภิกษุณี ถวายบังคมพระศาสดาด้วยเบญจางคประดิษฐ์ นั่งในระหว่างพวกภิกษุณี ทรงแลดูพระศาสดาตั้งแต่พระบาท ทรงเห็นพระสรีระของพระศาสดาวิจิตรแล้วด้วยพระลักษณะ รุ่งเรืองด้วยอนุพยัญชนะ อันพระรัศมีวาหนะแวดล้อมแล้ว ทรงแลดูพระพักตร์อันมีสิริดุจพระจันทร์เพ็ญ ได้ทรงเห็นรูปหญิงยืนอยู่ในที่ใกล้แล้ว.

พระนางทรงแลดูหญิงนั้นแล้วทรงแลดูอรรถภาพ (ของตน) รู้สึกว่าตนเหมือนนางกา (ซึ่งอยู่) ข้างหน้านางพญาหงส์ทอง.

ก็จำเดิมแต่เวลาที่ (พระนาง) ทรงเห็นรูปอันสำเร็จแล้วด้วยฤทธิ์ทีเดียว พระเนตรทั้ง ๒ ของพระนางก็วงเวียน.

พระนางมีจิตอันสิริโฉมแห่งสรีรประเทศทั้งหมดตั้งดูดีไปแล้วว่า “แม่ผมของหญิงนี้งาม, แม่หน้าผากก็งาม” ดังนี้ ได้มีสีเนหาในรูปนั้นอย่างแรง.

พระศาสดา ทรงทราบความยินดีอย่างสุดซึ้งในรูปนั้นของพระนาง

พอเมื่อจะทรงแสดงธรรม จึงทรงแสดงรูปนั้นให้ล่วงภาวะของผู้มีอายุ ๑๖ ปี มีอายุราว ๒๐ ปี.

พระนางรูปนันทาได้ทรงแลดู มีจิตเพื่อหน่ายน้อยหนึ่งว่า “รูปนี้ไม่เหมือนรูปก่อนหนอ.”

พระศาสดา (ทรงแสดงความแปรเปลี่ยน) ของหญิงนั้น โดยลำดับเทียว คือ

เพศหญิงคลอบุตรครั้งเดียว เพศหญิงกลางคน เพศหญิงแก่ เพศหญิงแก่คร่ำคร่าแล้วเพราะชรา.

แม้พระนางก็ทรงเบื่อหน่ายรูปนั้น ในเวลาที่ทรุดโทรมเพราะชราโดยลำดับเหมือนกัน ว่า “แม่รูปนี้ หายไปแล้วๆ”

(ครั้น) ทรงเห็นรูปนั้นมีพินหัก ผมหงอก หลังโก่ง มีซี่โครงขึ้นดุจกลอน มีไม้เท้ายันข้างหน้า งก้งนอยู่ ก็ทรงเบื่อหน่ายเหลือเกิน.

ลำดับนั้น พระศาสดา ทรงแสดงรูปหญิงนั้นให้เป็นรูปอันพยาธิ^๑ครอบงำ

ในขณะนั้นเอง หญิงนั้น ทั้งไม้เท้าและพัดใบตาล ร้องเสียงขรม ล้มลงที่ภาคพื้น จมลงในมูตรและกรีสของตน กลิ้งเกลือกไปมา.

พระนางรูปนันทา ทรงเห็นหญิงนั้นแล้ว ทรงเบื่อหน่ายเต็มที.

พระศาสดา ทรงแสดงมรณะของหญิงนั้นแล้ว.

หญิงนั้น ถึงความเป็นศพพองขึ้นในขณะนั้นเอง.

สายแห่งหนอนและหมู่หนอน ไหลออกจากปากแผล^๒ทั้ง ๙.

ฝูงสัตว์มีกาเป็นต้นรุมแย่งกันกินแล้ว.

พระนางรูปนันทา ทรงพิจารณาซากศพนั้นแล้ว ทรงเห็นอัฐภาพโดยความเป็นสภาพไม่เที่ยงว่า

“หญิงนี้ ถึงความแก่ ถึงความเจ็บ ถึงความตาย ในที่นี้เอง,

ความแก่ ความเจ็บ และความตาย จักมาถึงแก่อัฐภาพเช่นนี้เหมือนกัน.”

และเพราะความที่อัฐภาพเป็นสภาพอันพระนางทรงเห็นแล้ว โดยความเป็นสภาพไม่เที่ยงนั่นเอง

อัฐภาพนั้น จึงเป็นอันทรงเห็นแล้ว โดยความเป็นทุกข์ โดยความเป็นอนัตตาทีเดียว.

ลำดับนั้น ภพทั้ง ๓ ปรากฏแก่พระนางดุจถูกไฟเผาผลาญแล้ว และดุจซากศพอันเขาผูกไว้ที่พระศอ.

จิตมุ่งตรงตั้งต่อกรรมฐานแล้ว.

พระศาสดา ทรงทราบว่าพระนางทรงคิดเห็นอัฐภาพโดยความเป็นสภาพไม่เที่ยงแล้ว จึงทรงพิจารณาว่า

“พระนางจักสามารถทำที่พึ่งแก่ตนเองได้ที่เดียวหรือไม่หนอแล?” ทรงเห็นว่า “จักไม่อาจ, การที่พระนางได้ปัจจัยภายนอก

(เสียก่อน) จึงเหมาะ” ดังนี้แล้ว เมื่อจะทรงแสดงธรรม ด้วยอำนาจธรรมเป็นที่สบายแห่งพระนาง ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“นันทา เธอจงดูกายอันกรรมยกขึ้น อันอาดูร ไม่สะอาด เปื่อยเน่า

ไหลออกอยู่ข้างบน ไหลออกอยู่ข้างล่าง ที่พาลชนทั้งหลายปรารถนาแก่นัก;

๑ ความเจ็บไข้

๒ แผล ๙ คือ ตา หู จมูก อย่างละ ๒ ปาก ๑ ทวารหนัก ๑ ทวารเบา ๑.

สรณะของเธอนี้ ฉันทใด, สรณะของหญิงนั้น ก็ฉันทนั้น,
สรณะของหญิงนั้น ฉันทใด สรณะของเธอนี้ ก็ฉันทนั้น.
เธองเห็นธาตุทั้งหลายโดยความเป็นของว่างเปล่า. อย่างกลับมาสู่โลกนี้อีก,
เธอคลไคลความพอใจในภพเสียแล้ว จักเป็นผู้สงบเที่ยวไป.”

[พระนางนันทาสำเร็จโศดาปัตติผล]

ได้ทราบว่า พระผู้มีพระภาค ทรงปรารภพระนางนันทาภิกษุณี ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ ด้วยประการฉะนี้แล.

พระนางนันทา ทรงส่งญาณไปตามกระแสเทศนา บรรลุโศดาปัตติผลแล้ว.

[พระศาสดาทรงแสดงวิปัสสนา]

ลำดับนั้น พระศาสดา เพื่อจะทรงตรัสสัจธรรมฐาน เพื่อต้องการอบรมวิปัสสนาเพื่อมรรคผลทั้ง ๓ ยิ่งขึ้นไปแก่พระนาง จึงตรัสว่า “นันทา เธออย่าทำความเข้าใจว่า ‘สาระในสรณะนี้ มีอยู่’ เพราะสาระในสรณะนี้ แม้เพียงเล็กน้อย ก็ไม่มี, สรณะนี้ อันกรรมยกกระดูก ๓๐๐ ท่อนขึ้นสร้างให้เป็นนครแห่งกระดูกทั้งหลาย” ดังนี้ แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“สรณะ อันกรรมทำให้เป็นนครแห่งกระดูกทั้งหลาย ฉาบด้วยเนื้อและโลหิต
เป็นที่ตั้งลงแห่งขรา มรณะ ความถือตัว ความลบหลู่คุณท่าน.”

[แก้อรธ]

เนื้อความแห่งพระคาถานั้นว่า

“เหมือนอย่างว่า ชนทั้งหลายให้ยกไม้ทั้งหลายขึ้น (เป็นโครง) เอาเอาวัลย์ผูกแล้ว ฉาบด้วยดินเหนียว ทำให้เป็นเรือนภายนอก กล่าวคือนคร เพื่อประโยชน์แก่การตั้งปลูกพัฒนาชาติ^๑ และอุปถัมภ์ชาติ^๒ เป็นต้นลง ฉันทใด, แม้สรณะนี้ ที่เป็นไปในภายใน ก็ฉันทนั้น อันกรรมยกกระดูก ๓๐๐ ท่อนให้ยกขึ้นแล้ว ทำให้เป็นนคร อันเส้นเอ็นรัดรั้งไว้ ฉาบทาด้วยเนื้อและโลหิต หุ้มห่อด้วยหนัง เพื่อประโยชน์แก่การตั้งลงแห่งขราซึ่งมีความทรุดโทรมเป็นลักษณะแห่งมัจจุซึ่งมีความตายเป็นลักษณะ

แห่งมานะซึ่งมีความเมา เพราะอาศัยความถึงพร้อมด้วยความระหัง^๓ เป็นต้นเป็นลักษณะ

และแห่งมักขะมีการทำกรรมที่เขาทำดีแล้วให้ฉิบหายเป็นลักษณะ.

เพราะอาหารอันเป็นไปทางกายและทางใจเห็นปานนี้นั้นแล ตั้งลงแล้วในสรณะนี้.

นอกจากนี้ก็ไม่มียะไร ที่เข้าถึงความเป็นของจะพึงถือเอาได้.

ในกาลจบเทศนา พระนางเถรี ได้บรรลุพระอรหัตผล.

พระธรรมเทศนา ได้เป็นกلاميประโยชน์แก่มหาชนแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องพระนางรูปนันทาเถรี จบ.

๑ ปลูกพัฒนาชาติ คือพืชที่จะกินก่อน ได้แก่ ข้าวทุกชนิด.

๒ อุปถัมภ์ชาติ ได้แก่อาหารอื่นจากข้าว มีถั่วเป็นต้นที่จะพึงกินภายหลังกินข้าวแล้ว.

๓ อาโรห เป็นส่วนสูง ปริณาม เป็นส่วนกลม งามพร้อม ได้ส่วนสัด.

๖. เรื่องพระนางมัลลิกาเทวี

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระนางมัลลิกาเทวี ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “ชีรนต์ เว ราชรถา สุจิตตา” เป็นต้น.

[พระนางมัลลิกาทำสนทนากับสุนัข]

ได้ยินว่า วันหนึ่ง พระนางมัลลิกาเทวินั้น เสด็จเข้าไปยังซุ้มสำหรับสรองสนาน ทรงชำระพระโอษฐ์แล้ว ทรงน้อมพระสรีระลง ปรารภเพื่อจะชำระพระขงษ์ (แข็ง).

มีสุนัขตัวโปรดตัวหนึ่ง เข้าไปพร้อมกับพระนางทีเดียว.

มันเห็นพระนางน้อมลงเช่นนั้น จึงเริ่มจะทำอสังกรรมสนทนาระหว่าง.

พระนางทรงยินดีผัสสะของมัน จึงได้ทรงยืนอยู่.

พระราชาทรงแลดูทางพระแกลในปราสาทชั้นบน ทรงเห็นกิริยานั้น ในเวลาพระนางเสด็จมาจากซุมน้ำนั้น จึงตรัสว่า “หญิงถ้อย จงฉิบหาย เพราะเหตุไร เจ้าจึงได้ทำกรรมเห็นปานนี้?”

[พระราชารู้พระนางมัลลิกา]

พระนาง. หม่อมฉัน ทำกรรมอะไร พระเจ้าข้า.

พระราช. ทำสนทนากับสุนัข.

พระนาง. เรื่องนี้ หามิได้ พระเจ้าข้า.

พระราช. ฉันเห็นเอง, ฉันจะเชื่อเจ้าไม่ได้, หญิงถ้อย จงฉิบหาย.

พระนาง. ขอเดชะ ผู้ใดผู้หนึ่ง เข้าไปยังซุมน้ำนี้ ผู้เดียวเท่านั้น ก็ปรากฏเป็น ๒ คน แก่ผู้ที่แลดูทางพระแกลนี้.

พระราช. เจ้าพูดไม่จริง หญิงชั่ว.

พระนาง. พระเจ้าข้า ถ้าพระองค์ไม่ทรงเชื่อหม่อมฉัน, ขอเชิญพระองค์เสด็จเข้าไปยังซุมน้ำนั้น.

หม่อมฉันจักแลดูพระองค์ทางพระแกลนี้.

พระราช. ดิฉันจะเชื่อคำของพระนาง แล้วเสด็จเข้าไปยังซุมน้ำ.

ฝ่ายพระเทวินั้นแล ทรงยืนทอดแลดู อยู่ที่พระแกล ทูลว่า “มหाराชผู้มีตเคลา ชื่ออะไรนั้น.

พระองค์ทรงทำสนทนากับนางแพะ” แม้เมื่อพระราช. จะตรัสว่า “นางผู้เจริญ ฉันมิได้ทำกรรมเห็นปานนั้น”

ก็ทูลว่า “แม้หม่อมฉันเห็นเอง, หม่อมฉันจะเชื่อพระองค์มิได้.”

พระราช. ทรงสดับคำนั้นแล้ว ก็ทรงเชื่อว่า “ผู้เข้าไปยังซุมน้ำนี้ ผู้เดียวเท่านั้น ก็ย่อมปรากฏเป็น ๒ คนแน่.”

พระนางมัลลิกา ทรงดำริว่า “พระราช. นี้ อันเราลวงได้แล้ว ก็เพราะพระองค์โง่เขลา, เราทำกรรมชั่วแล้ว,

ก็พระราช. นี้ เรากล่าวด้วยคำไม่จริง, แลแม้พระศาสดา จักทรงทราบกรรมนี้ของเรา,

พระอัครสาวกทั้ง ๒ ก็ดี พระอสีติมหาสาวกก็ดี จักทราบ, ตายจริง เราทำกรรมหนักแล้ว.”

[พระนางมัลลิกาเกิดในอเวจี]

ทราบว่า พระนางมัลลิกานี้ ได้เป็นสหายในอสทิสถานของพระราชา.

ก็ในอสทิสถานนั้น การบริจาคที่ทรงทำในวันหนึ่ง มีค่าถึงทรัพย์ ๑๔ โกฏิ.

ก็เศวตฉัตร บัลลังก์ทรงนั่ง เเชิงบาตร ตั้งสำหรับรองพระบาทของพระตถาคตเจ้า ๔ อย่างนี้ ได้มีค่านับไม่ได้.

ในเวลาจะสิ้นพระชนม์ พระนางมัลลิกานั้น มิได้ทรงนึกถึงการบริจาคใหญ่ เห็นปานนั้น

ทรงระลึกถึงกรรมอันลามกนั้นอย่างเดียว สิ้นพระชนม์แล้ว ก็บังเกิดในอเวจี.

ก็พระนางมัลลิกานั้น ได้เป็นผู้โปรดปรานของพระราชาอย่างยิ่ง.

[พระราชาทูลถามสถานที่พระนางเกิด]

ท้าวเธอ อันความโศกเป็นกำลังครอบงำ รั้งสั่งให้ทำฌาปนกิจพระสรีระของพระนางแล้ว ทรงดำริว่า

“เราจะทูลถามสถานที่เกิดของพระนาง” จึงได้เสด็จไปยังสำนักของพระศาสดา.

พระศาสดาได้ทรงทำโดยประการที่ท้าวเธอระลึกถึงเหตุที่เสด็จมาไม่ได้.

ท้าวเธอทรงสดับธรรมกถาชวนให้ระลึกถึง ในสำนักของพระศาสดาแล้ว ก็ทรงลืมน;

ในเวลาเสด็จเข้าไปสู่พระราชานิเวศน์ ทรงระลึกได้ จึงตรัสว่า

“พนาย ฉันทตั้งใจว่า ‘จักทูลถามที่พระนางมัลลิกาเทวีเกิด’ ไปยังสำนักของพระศาสดาก็ลืมนเสีย. วันพรุ่งนี้ ฉันทจะทูลถามอีก”
ดังนี้แล้ว ก็ได้เสด็จไป แม้ในวันรุ่งขึ้น.

ฝ่ายพระศาสดา ก็ได้ทรงทำโดยประการที่ท้าวเธอระลึกไม่ได้ ตลอด ๗ วันโดยลำดับ.

ฝ่ายพระนางมัลลิกานั้น ไหมในนรกตลอด ๗ วันเท่านั้น, ในวันที่ ๘ จุตจากที่นั่นแล้ว เกิดในดุสิตภพ.

ถามว่า “ก็เพราะเหตุไร พระศาสดา จึงได้ทรงทำความที่พระราชานั้น ทรงระลึกไม่ได้?”

แก้วว่า “ทราบว่า พระนางมัลลิกานั้น ได้เป็นที่โปรดปรานพอพระหทัยพระราชานั้น อย่างที่สุด?”

เพราะฉะนั้น ท้าวเธอทราบว่าพระนางเกิดในนรกแล้ว ก็ทรงยึดถืออิมิจฉาทิฎฐิ ด้วยทรงดำริว่า

“ถ้าหญิงผู้สมบูรณ์ด้วยศรัทธาเห็นปานนี้ เกิดในนรกไซ้ไร เราจะถวายทานทำอะไร?” ดังนี้แล้ว

ก็จะรับสั่งให้เลิกนิตยภัตที่เป็นไปในพระราชานิเวศน์เพื่อภิกษุ ๕๐๐ รูปแล้วพึงเกิดในนรก;

เพราะฉะนั้น พระศาสดาจึงทรงความที่พระราชานั้นทรงระลึกไม่ได้ ตลอด ๗ วัน

ในวันที่ ๘ ทรงดำเนินไปเพื่อบิณฑบาต ได้เสด็จไปยังประตูพระราชวัง ด้วยพระองค์เองทีเดียว.

พระราชาทรงทราบว่า “พระศาสดาเสด็จมาแล้ว” จึงเสด็จออก ทรงรับบาตรแล้ว ประารภเพื่อจะเสด็จขึ้นสู่ปราสาท.

แต่พระศาสดาทรงแสดงพระอาการเพื่อจะทรงนั่งที่โรงรถ.

พระราชาจึงทูลอัญเชิญพระศาสดาให้ทรงนั่ง ณ ที่นั้นเหมือนกัน ทรงรับรองด้วยข้าวยาคุและของควรเคี้ยวแล้ว

จึงถวายบังคม พอทรงนั่ง ก็กราบทูลว่า “หม่อมฉันมาก็ด้วยประสงค์ว่า ‘จักทูลถามที่เกิดของพระนางมัลลิกาเทวี,’

แล้วลืมนเสีย พระนางเกิดในที่ไหนหนอแล? พระเจ้าข้า.”

พระศาสดา. ในดุสิตภพ มหาบพิตร.

พระราชินี. พระเจ้าข้า เมื่อพระนางไม่บังเกิดในดุสิตเทพ, คนอื่นใครเล่าจะบังเกิด,
พระเจ้าข้า หลิงเช่นกับพระนางมัลลิกานั้นไม่มี, เพราะในทีๆ พระนางนั่งเป็นต้น กิจอื่น เว้นการจัดแจงทาน
ด้วยคิดว่า “พຽงนี้จักถวายสิ่งนี้, จักทำสิ่งนี้ แต่พระตถาคต” ดังนี้ ไม่มีเลย,
พระเจ้าข้า ตั้งแต่นางไปสุปรโลกแล้ว สรีระของหม่อมฉัน ไม่ค่อยกะปรี้กะเปร่า.”

[ธรรมของสัตว์บุรุษไม่เท่าเหมือนของอื่น]

ลำดับนั้น พระศาสดา ตรัสกะท้าวเธอว่า “อย่าคิดเลย มหาบพิตร นี่เป็นธรรมอันแน่นอนของสัตว์ทุกจำพวก”
แล้วตรัสถามว่า “นี่รถของใคร? มหาบพิตร.”

พระราชินีทรงประดิษฐานอัญชลีไว้เหนือพระเศียรแล้ว ทูลว่า “ของพระเจ้าปู่ ของหม่อมฉัน พระเจ้าข้า.”

พระศาสดา. นี่ ของใคร?

พระราชินี. ของพระชนก ของหม่อมฉัน พระเจ้าข้า.

พระศาสดา. ก็ รถนี้ ของใคร?

พระราชินี. ของหม่อมฉัน พระเจ้าข้า.

เมื่อพระราชินีทูลอย่างนั้นแล้ว พระศาสดา จึงตรัสว่า

“มหาบพิตร รถของพระเจ้าปู่ของมหาบพิตร เพราะเหตุไรจึงไม่ถึงรถของพระชนกของมหาบพิตร,
รถของพระชนกของมหาบพิตร ไม่ถึงรถของมหาบพิตร,
ความคร่ำคร่าย่อมมาถึงแม่แก่ก่อนไม่ชื่อเห็นปานนี้, ก็จักกล่าวไปใย ความคร่ำคร่าจักไม่มาถึงแม่แก่อัตภาพเล่า?
มหาบพิตร ความจริง ธรรมของสัตว์บุรุษเท่านั้น ไม่มีความชรา,
ส่วนสัตว์ทั้งหลาย ชื่อว่าไม่ชรา ย่อมไม่มี” ดังนี้ แล้วตรัสพระคาถานี้ว่า

“ราชรถ ที่วิจิตรดี ยังคร่ำคร่าได้แล,
อนึ่ง ถึงสรีระ ก็ย่อมถึงความคร่ำคร่า,
ธรรมของสัตว์บุรุษหาเข้าถึงความคร่ำคร่าไม่,
สัตว์บุรุษทั้งหลายแล ย่อมปราศรัยกับด้วยสัตว์บุรุษ.”

[แก้อรุณ]

ศัพทว่า ๑ ในพระคาถานั้น เป็นนิบาต.

บทว่า สฺวจิตฺตา ความว่า รถทั้งหลาย แม่ของพระราชินีทั้งหลาย อันวิจิตรดีแล้ว
ด้วยรัตนะ ๗ และด้วยเครื่องประดับอย่างอื่น ย่อมคร่ำคร่าได้.

บทว่า สฺวริมฺปิ ความว่า มิใช่รถอย่างเดียวเท่านั้น,
ถึงสรีระที่ประคบบระหมกกันอย่างนี้ ก็ย่อมถึงความชำรุดมีคุณสมบัติเป็นต้น ชื่อว่าเข้าถึงความคร่ำคร่า.

บทว่า สฺวตฺถฺย ความว่า แต่โลกุตระธรรมมีอย่าง ๔ ของสัตว์บุรุษทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น
ย่อมไม่ทำการกระทบกระทั่งอะไรเลย ชื่อว่าไม่เข้าถึงความทรุดโทรม.

บทว่า ปเวทฺยนฺติ ความว่า สัตว์บุรุษทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ย่อมปราศรัยกับด้วยสัตว์บุรุษ คือด้วยบัณฑิตทั้งหลายอย่างนี้.

ในเวลาจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุนิรมลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องพระนางมัลลิกาเทวี จบ.

๗. เรื่องพระโลหุทายีเถระ

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปรารภพระโลหุทายีเถระ ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อปสสุตายุ ปุริโส” เป็นต้น.

[พระเถระกล่าวธรรมไม่เหมาะแก่งาน]

ดังได้สดับมา พระโลหุทายีเถระนั้น ไปสู่เรือนของหมู่ชนผู้ทำการมงคล ก็กล่าวอวมงคล โดยนัยเป็นต้นว่า “ติโรกฺขเทสุ ติฏฐนฺติ” ไปเรือนของผู้ทำการอวมงคล เมื่อควรกล่าว ติโรกฺขเทสุตรเป็นต้น, ก็กล่าวมงคลกถา โดยนัยเป็นต้นว่า “ทานญจ ธรรมจริยา จ” หรือรัตนสูตร เป็นต้นว่า “ยงฺกิลฺลิจ วิตฺตํ อธิ วา หุริ วา.”

เธอคิดว่า “เราจักสวดสูตรอื่น” แม้สวดสูตรอื่นอยู่ในที่นั้นๆ อย่างนั้น ก็ไม่รู้ว่า “เราสวดสูตรอื่น.”

[ถึงกาลก่อนก็ละอะเหมือนกัน]

ภิกษุทั้งหลาย ฟังกถาของท่านแล้ว จึงกราบทูลแต่พระศาสดาว่า

“พระเจ้าข้า ทำไม พระโลหุทายี ในที่ทำการมงคลและอวมงคล, เมื่อควรกล่าวสูตรอื่น, ก็ไปกล่าวสูตรอื่น?”

พระศาสดา ตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย โลหุทายีนั้น กล่าวอย่างนั้น ในกาลบัดนี้เท่านั้น ก็หาไม่,

ถึงในกาลก่อน โลหุทายี เมื่อสูตรอื่นอันตนควรกล่าว ก็ไปกล่าวสูตรอื่น”

อันภิกษุเหล่านั้น ทูลอ้อนวอน จึงทรงนำอดีตนิทานมา (ตรัสดังต่อไปนี้)

[บุรพกรรมของพระโลหุทายี]

ในอดีตกาล บุตรของพราหมณ์ ชื่ออัคคิทัต ในกรุงพาราณสี ชื่อโสมทัตกุมาร บำรุงพระราชแล้ว.

เธอได้เป็นที่โปรดปรานพอพระหทัยของพระราช.

ส่วนพราหมณ์ อาศัยกสิกรรมเลี้ยงชีพ.

พราหมณ์นั้นมีโค ๒ ตัว, ใน ๒ ตัวนั้น ตัว ๑ ได้ตายเสียแล้ว.

พราหมณ์จึงกล่าวกะบุตรชายว่า “พ่อโสมทัต พ่อจงทูลขอพระรชานาโคมาให้พ่อตัวหนึ่ง.”

[โสมทัตสอนให้พ่อทูลขอโค]

โสมทัต คิดว่า “ถ้าเราจักขอพระราชทานกะพระราชชาไชรั, ความเป็นคนผลุนผลันจักปรากฏแก่เรา”

จึงพูดว่า “คุณพ่อครับ คุณพ่อเองจงขอพระราชทานพระราชชาเถิด” เมื่อบิดาพูดว่า “ลูกเอ๋ย ถ้ากระนั้น เจ้าจงพาเข้าไปเถิด,”

จึงคิดว่า “ท่านพราหมณ์นี้ มีปัญญาเขลา ย่อมไม่รู้จักแม้สักแต่ว่าคำพูดเป็นต้นว่า “จงไปข้างหน้า จงถอยมาข้างหลัง,

เมื่อคำอื่นอันควรพูด ก็ไปพูดคำอื่นเสีย เราจะให้สำเหนียกแล้วจึงพาท่านไป.”

เธอพาท่านไปป่าช้าชื่อวีรณตถัมภกะแล้ว จึงมัดฟ่อนหญ้าหลายฟ่อน ทำสมมติว่า

“ฟ่อนหญ้านี้เป็นเจ้าชีวิต, ฟ่อนหญ้านี้เป็นอุปราช, ฟ่อนหญ้านี้เป็นเสนาบดี” ดังนี้เป็นต้น แสดงแก่บิดาตามลำดับแล้ว

จึงชี้แจงว่า “อันคุณพ่อไปราชสกุล ต้องเดินหน้าอย่างนี้, ต้องถอยหลังอย่างนี้. พระราชา ต้องกราบบังคมทูลอย่างนี้,

อุปราชต้องกราบทูลอย่างนี้, คุณพ่อเฝ้าพระราชแล้ว กราบทูลอย่างนี้ว่า

‘ข้าแต่มหाराช ขอพระองค์ผู้สมมุติเทพ จงทรงชนะเถิด’ ดังนี้ ฟังว่ากาลานี้แล้ว ขอพระราชทานโคเถิด”
จึงให้บิดาเรียนกาลาว่า

“ข้าแต่มหाराช โคสำหรับไถนาของข้าพระองค์ ๒ ตัว
ในโค ๒ ตัวนั้น ตัวหนึ่งตายเสียแล้ว,
ข้าแต่พระองค์ผู้กษัตริย์ พระองค์ขอจงทรงพระราชทานตัวที่ ๒ เถิด.”

[โสมทตพาพ่อเข้าเฝ้าพระราชทาน]

พราหมณ์นั้น ท่องคาถานั้นให้คล่องแคล่วราวปีหนึ่ง จึงบอกความที่คาถานั้นคล่องแคล่วแล้วแก่บุตร, เมื่อลูกนั้นกล่าวว่า
“คุณพ่อครับ ถ้ากระนั้น คุณพ่อจงเอาเครื่องบรรณาการนิดหน่อยนั้นแหละมาเถิด, ผมจะไปก่อนแล้วยืนอยู่ที่ราชสำนัก,”
จึงพูดว่า “ดีละ ลูก” แล้วถือเครื่องบรรณาการไป เป็นผู้ถึงความอุตสาหะ ไปราชสกุล ในเวลาที่โสมทตยืนอยู่ในราชสำนัก
เป็นผู้มีพระราชปฏิสันถาร อันพระราชามีพระหทัยยินดี ทรงทำแล้ว เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ตา แกมานานแล้วหรือ?
นี่ที่นั่ง. แกงนึ่งแล้วพูดไปเถิด, แกต้องการด้วยสิ่งไรเล่า?” จึงว่ากาลานี้ว่า

“ข้าแต่มหाराช โคสำหรับไถนาของข้าพระองค์ ๒ ตัว
ในโค ๒ ตัวนั้น ตัวหนึ่งตายเสียแล้ว,
ข้าแต่พระองค์ผู้กษัตริย์ ขอพระองค์จงทรงรับเอาตัวที่ ๒ เถิด.”

[โสมทตได้รับพระราชทาน]

แม้เมื่อพระราชา ตรัสว่า “ตา แกว่าอะไรนะ? จงว่าไปอีก,” พราหมณ์นั้น ก็คงกล่าวคาถาบทนั้นเอง.
พระราชาทรงทราบความที่คาถานั้นพราหมณ์กล่าวผิด ทรงยิ้มแล้วตรัสว่า “โสมทต โคในบ้านของเจ้าเห็นจะมากนะ.”
เมื่อโสมทตกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้สมมุติเทพ โคอันพระองค์พระราชทานแล้วจักมีมาก” ดังนี้แล้ว
ทรงโปรดปรานโสมทตผู้โพธิสัตว์ จึงพระราชทานโค ๑๖ ตัวแก่พราหมณ์ สิ่งของเครื่องอสังการ และบ้านที่อยู่ แก่โพธิสัตว์นั้น
ให้เป็นพรหมไทยแล้ว จึงทรงส่งพราหมณ์ไปด้วยศใหญ่.

[ผู้มีสุตะน้อยเหมือนโคถึก]

พระศาสดา ครั้นทรงนำพระธรรมเทศนานี้มาแล้ว ประชุมชาดก^๑ ว่า “พระเจ้าแผ่นดินในครั้งกระนั้น เป็นอานนท์,
พราหมณ์ ในครั้งกระนั้น เป็นโลหุทายี, โสมทตในครั้งกระนั้น เป็นเรตถาคตนี้แหละ” จึงตรัสว่า
“ภิกษุทั้งหลาย โลหุทายีนี้ เมื่อคำอื่นอันตนควรพูด ก็ไหลพูดคำอื่นไปเสีย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น,
แม้ในกาลก่อน เธอก็พูดแล้ว เพราะความที่ตนเป็นคนมีธรรมได้สัดน้อย,
เพราะว่าคนมีสุตะน้อย ชื่อว่าเป็นเหมือนโคถึก จึงตรัสพระคาถานี้ว่า

“คนมีสุตะน้อยนี้ ย่อมแก่เหมือนโคถึก,
เนื้อของเขาย่อมเจริญ, แต่ปัญญาของเขาหาเจริญไม่.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น เนื้อความแห่งบทว่า อปปัสสูตยา ว่า

คนชื่อว่า อปปัสสูตตะ เพราะไม่มีหมวดสูตร ๕๐ ๑ หมวด หรือ ๒ หมวด ก็หรือว่า เพราะไม่มีวรรคสูตร ๑ วรรค หรือ ๒ วรรค โดยกำหนดที่สุดทั้งหมด เพราะไม่มีแม่สูตร ๑ หรือ ๒ สูตร

แต่ได้เรียนกรรมฐานเล็กน้อย ประกอบความเพียรเนื่องๆ อยู่ ก็เป็นพหูสูตได้ทีเดียว.

สองบทว่า พลีพทโท ซีรติ ความว่า เหมือนดังโคถึก เมื่อแก่ คือเมื่อเฒ่า ย่อมโตขึ้นเพื่อประโยชน์แก่โคแม่พ้อหาไม้ได้เลย

แก่โคที่เป็นพี่น้องที่เหลือ(จากโคแม่พ้อ) ก็หาไม้ได้, โดยที่แก่ ก็แก่ไม่มีประโยชน์เลย ฉนใด,

แม้ชนผู้มีสุตะน้อยนี้ ไม่ทำอุปัชฌายวัตร, ไม่ทำอาจารย์วัตร, และไม่ทำวัตรอื่น มีอาคันตุกวัตรเป็นต้น,

ไม่หมั่นประกอบแม่สีกว่าภานา, ชื่อว่า ย่อมแก่ไม่มีประโยชน์เลย ฉนนั่นแหละ.

บาทพระคาถาว่า มฺสานิ ตสส วชฺชนติ มีอธิบายว่า

เนื้อของโคถึกที่เจ้าของคิดว่า “อายนี้ ไม่อาจลากแอกไถเป็นต้นไถแล้ว” ปล่อยเสียในป่า เที่ยวเคี้ยวกินต้มอยู่ในป่านั้นแหละ ย่อมเจริญ ฉนใด,

แม้เนื้อของชนผู้มีสุตะน้อยนี้ อันครุฐานิยะมีพระอุปัชฌาย์เป็นต้น ปล่อยเสียแล้ว อาศัยสงฆ์ ได้ปัจจัย ๔

ทำกิจมีระบายน้องเป็นต้น เลี้ยงกายอยู่ ย่อมเจริญ คือว่า เธอเป็นผู้มีร่างกายอ้วนเทียวไปฉนนั่น นั่นแหละ.

สองบทว่า ปญญา ตสส มีเนื้อความว่า

ส่วนปัญญาที่เป็นโลกียะโลกุตระ ของชนผู้มีสุตะน้อยนั้น แม้ประมาณองคูลิเดียว ก็ไม่เจริญ

แต่ค้นหาและมานะ ๙ อย่าง ย่อมเจริญเพราะอาศัยทวาร ๖ เหมือนกอกอหญาลดาวัลย์เป็นต้น เจริญอยู่ในป่าฉะนั้น.

ในเวลาจบเทศนา มหาชน บรรลูลอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้นแล้ว ดังนี้แล.

เรื่องพระโลหุทายีเถระ จบ.

๘. เรื่องปฐมโพธิกาล

พระศาสดา ทรงนั่ง ณ ควางไม้โพธิพฤกษ์ ทรงเปล่งอุทาน ด้วยสามารถเบิกบานพระหทัย
ในสมัยอื่น พระอานนทเถระทูลถาม จึงตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อเนกชาติสสาร” เป็นต้น.

[ทรงกำจัดมารแล้วเปล่งอุทาน]

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้นแล ทรงนั่ง ณ ควางไม้โพธิพฤกษ์
เมื่อพระอาทิตย์ยังไม่อัสดงคต^๑ เทียว ทรงกำจัดมารและพลแห่งมารแล้ว
ในปฐมยาม ทรงทำลายความมืดที่ปกปิดบุพเพนิวาสญาณ,
ในมัชฌิมยาม ทรงชำระทิพจักขุให้หมดจดแล้ว,
ในปัจฉิมยาม ทรงอาศัยความกรุณาในหมู่สัตว์ ทรงหยั่งพระญาณลงในปัจฉยาการแล้ว
ทรงพิจารณาปัจฉยาการนั้น ด้วยสามารถแห่งอนุโลมปฏิโลม.
ในเวลาอรุณขึ้น ทรงบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณพร้อมด้วยอัศจรรย์หลายอย่าง
เมื่อจะทรงเปล่งอุทาน ที่พระพุทธรูปเจ้ามิใช่แสนเดียว ไม่ทรงละแล้ว จึงได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“เราแสวงหาช่างผู้ทำเรือน เมื่อไม่ประสบ
จึงได้ท่องเที่ยวไปสู่สงสารมีชาติเป็นอเนก ความเกิดบ่อยๆ เป็นทุกข์^๒,
แนะนำช่างผู้ทำเรือน เราพบท่านแล้ว ท่านจะทำเรือนอีกไม่ได้,
สีโครงทุกสี^๓ของท่าน เราหักเสียแล้ว ยอดเรือน เราก็รื้อเสียแล้ว,
จิตของเราถึงธรรมปราศจากเครื่องปรุงแล้ว
เพราะเราบรรลุธรรมที่สิ้นค้นหาแล้ว.”

[แก้อรุณ]

บรรดาบทเหล่านั้น สอนบอกว่า คหการ คเวสนโต ความว่า เราเมื่อแสวงหานายช่างคือค้นหาผู้ทำเรือน กล่าวคือ อดิภานี
มือกินหารอันทำไว้แล้ว เทพบาทมูลแห่งพระพุทธรูปเจ้าพระนามว่าที่ปิงกร เพื่อประโยชน์แก่พระญาณ
อันเป็นเครื่องอาจเห็นนายช่างนั้นได้ คือพระโพธิญาณ เมื่อไม่ประสบ ไม่พบ คือไม่ได้พระญาณนั้นแล จึงท่องเที่ยว คือ
เร่ร่อน ได้แก่ วนเวียน ไปๆ มาๆ สู่สงสารมีชาติเป็นอเนก คือสู่สังสารวัฏนี้ อันนับได้หลายแสนชาติ สิ้นกาลมีประมาณเท่านี้.

คำว่า ทุกขา ชาติ ปนุปปฺน นี้ เป็นคำแสดงเหตุแห่งการแสวงหาช่างผู้ทำเรือน.
เพราะชื่อว่าชาตินี้ คือการเข้าถึงบ่อยๆ ชื่อว่าเป็นทุกข์ เพราะภาวะที่เจือด้วยขรา พยาธิและมรณะ,
ก็ชาตินั้น เมื่อนายช่างผู้ทำเรือนนั้น อันใครๆ ไม่พบแล้ว ย่อมไม่กลับ,
ฉะนั้น เราเมื่อแสวงหานายช่างผู้ทำเรือน จึงได้ท่องเที่ยวไป.

บทว่า ทิฏฺฐสฺส ความว่า บัดนี้ เราตรัสรู้พระสัพพัญญุตญาณ พบท่านแล้วแน่นอน.

๑ พระอาทิตย์ตก

๒ ความเกิด เป็นทุกข์ซ้ำไป.

๓ อีกนัยหนึ่ง ผาสูกา เป็นคำเปรียบกับเครื่องเรือน แปลว่า จันทน์เรือนของท่านเราหักเสียหมดแล้ว.

บทว่า ปุน เคห ความว่า ท่านจักทำเรือนของเรา กล่าวคืออัทภาพ ในสังสารวัฏนี้อีกไม่ได้.

บาทพระคาถาว่า สพพา เต ผาสกา ภคคา ความว่า ซีโครง^๑ กล่าวคือกิเลสที่เหลือทั้งหมดของท่าน เราหักเสียแล้ว.

บาทพระคาถาว่า คหณ^๑ วิสขต ความว่า ถึงมณฑลข้อฟ้ากล่าวคืออริชชา แห่งเรือนคืออัทภาพที่ท่านสร้างแล้วนี้ เราก็อธิเสียแล้ว.

บาทพระคาถาว่า วิสขารคต จิตต ความว่า

บัดนี้ จิตของเราถึง คือเข้าไปถึง ธรรมปราศจากเครื่องปรุงแต่งแล้ว คือ พระนิพพาน ด้วยสามารถแห่งอันทำให้เป็นอารมณ์.

บาทพระคาถาว่า ตณหาน ขมขณคา ความว่า เราบรรลุพระอรหัต กล่าวคือ ธรรมที่สิ้นไปแห่งตัณหาแล้ว.

เรื่องปฐมโพธิกาล จบ.

๑ หรือ จันทนเรือน กล่าวคือกิเลสที่เหลือทั้งหมด.

๙. เรื่องบุตรเศรษฐีมีทรัพย์มาก

พระศาสดา เมื่อประทับอยู่ในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ทรงปรารภบุตรเศรษฐีผู้มั่งคั่งมาก ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า “อจริตวา พรหมจริย” เป็นต้น.

[พวกนักเลงชวนเศรษฐีบุตรให้ดื่มเหล้า]

ดังได้ลำดับมา บุตรเศรษฐีนั้น เกิดแล้วในตระกูลผู้มีสมบัติ ๘๐ โกฏิ ในกรุงพาราณสี.

ครั้งนั้น มารดาบิดาของเขา คิดว่า “ในตระกูลของเรา มีกองโกศเป็นอันมาก, เราจักมอบกองโกศนั้นไว้ในมือบุตรของเรา ทำให้ใช้สอยอย่างสบาย, กิจด้วยการงานอย่างอื่นไม่ต้องมี” ดังนี้แล้ว จึงให้เขาศึกษาศิลปะสักว่าการพ้อนขับและประโคมเท่านั้น.

ในพระนครนั้นแล แม้อิตาคน ๑ ก็เกิดแล้วในตระกูลอื่น ซึ่งมีสมบัติ ๘๐ โกฏิ.

บิดามารดาแม่ของนางก็คิดแล้วอย่างนั้นเหมือนกัน แล้วก็ให้นางศึกษาศิลปะสักว่าการพ้อนขับและประโคมอย่างเดียว.

เมื่อเขาทั้ง ๒ เจริญวัยแล้ว ก็ได้มีการอวาหวิวาหมงคลกัน.

ต่อมาภายหลัง มารดาบิดาของคนทั้ง ๒ นั้น ได้ถึงแก่กรรมแล้ว.

ทรัพย์ ๑๖๐ โกฏิ ก็ได้รวมอยู่ในเรือนเดียวกันทั้งหมด.

เศรษฐีบุตร ย่อมไปอยู่ที่บำรุงพระราชาวัน ๑ ถึง ๓ ครั้ง

ครั้งนั้น พวกนักเลงในพระนครนั้น คิดกันว่า

“ถ้าเศรษฐีบุตรนี้ จักเป็นนักเลงสุรา, ความผาสุกก็จักมีแก่พวกเรา, เราจะให้เธอเรียนความเป็นนักเลงสุรา.”

พวกนักเลงนั้น จึงถือเอาสุรา มัดเนื้อสำหรับแก้ลมและก้อนเกลือไว้ที่ชายผ้า ถือหัวผักกาด นั่งแลดูทางของเศรษฐีบุตรนั้น

ผู้มาจากราชสกุล เห็นเขากำลังเดิน จึงดื่มสุรา เขาก้อนเกลือใส่เข้าในปาก กัดหัวผักกาด กล่าวว่

“จงเป็นอยู่ ๑๐๐ ปีเกิด นายเศรษฐีบุตร, พวกผมอาศัยท่าน ก็พึงสามารถในการเคี้ยวและการดื่ม.”

บุตรเศรษฐีฟังคำของพวกนักเลงนั้นแล้ว จึงถามคนให้สนิผู้ตามมาข้างหลังว่า “พวกนั้น ดื่มอะไรกัน?”

คนใช้. น้ำดื่มชนิดหนึ่ง นาย.

บุตรเศรษฐี. มันมีรสชาติอร่อยหรือ?

คนใช้. นาย ธรรมดา น้ำที่ควรดื่ม เช่นกับน้ำดื่มนี้ ไม่มีในโลกที่เป็นอยู่.

[บุตรเศรษฐีหมดตัวเพราะประพฤติดบายมุข]

บุตรเศรษฐีนั้น พู่ว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น แม่เราก็คงดื่ม” ดังนี้แล้ว จึงให้นำมาแต่นิดหน่อยแล้วก็ดื่ม

ต่อมาไม่นานนัก นักเลงเหล่านั้น รู้ว่าบุตรเศรษฐีนั้นดื่ม จึงพากันแวดล้อมบุตรเศรษฐีนั้น

เมื่อกาลล่วงไป ก็ได้มีบริวารหมู่ใหญ่.

บุตรเศรษฐีนั้น ให้นำสุรามาด้วยทรัพย์ ๑๐๐ บ้าง ๒๐๐ บ้าง ดื่มอยู่ ตั้งกองมหาปณะไว้ในที่นั้นเป็นต้นโดยลำดับ

ดื่มสุรา กล่าวว่ “จงนำเอาดอกไม้มาด้วยกหาปณะนี้, จงนำเอาของหอมมาด้วยกหาปณะนี้,

ผู้นี้ฉลาดในการขับ, ผู้นี้ฉลาดในการพ้อน, ผู้นี้ฉลาดในการประโคม, จงให้ทรัพย์พัน ๑ แก่ผู้นี้, จงให้ทรัพย์ ๒ พันแก่มานี้.”

เมื่อใช้สุรุษสุร่ายอย่างนั้น ต่อกาลไม่นานนัก ก็ยังทรัพย์ ๘๐ โกฏิ อันเป็นของตนให้หมดไปแล้ว

เมื่อเศรษฐีถูกเรียนว่า “นาย ทรัพย์ของนายหมดแล้ว,” จึงพูดว่า “ทรัพย์ของภรรยาของข้าไม่มีหรือ?”

เมื่อเขาเรียนว่า “ยังมี นาย” จึงบอกว่า “ถ้ากระนั้น จงเอาทรัพย์นั้นมา,”

ได้ยังทรัพย์เมื่อนั้นให้สิ้นไปแล้วอย่างนั้นเหมือนกัน แล้วขายสมบัติของตนทั้งหมด คือ นา สวนดอกไม้ สวนผลไม้ ยานพาหนะ เป็นต้นบ้าง โดยที่สุด ภาชนะเครื่องใช้บ้าง เครื่องลาด ผ้าห่ม และผ้าปูนั่งบ้าง โดยลำดับ เคี้ยวกิน.

[เศรษฐีต้องเที่ยวขทาน]

ครั้งในเวลาที่เขาแกล้ง เจ้าของเรือนจึงไล่เขาออกจากเรือนที่เขาโมโหคะหมดแล้ว ชายเรือนของตัว (แต่ยัง) ถือ อาศัยอยู่ก่อน.

เขาพาภรรยาไปอาศัยฝาเรือนของชนอื่นอยู่ ถือขึ้นกระเบื้องเที่ยวไปขทาน พรารภจะบริโภคมกัที่ที่เป็นเดนของชนแล้ว.

ครั้งนั้น ในวันหนึ่ง พระศาสดา ทรงเห็นเขายืนอยู่ที่ประตูโรงฉัน คอยรับโภชนะที่เป็นเดนอันภิกษุหนุ่มและสามเณรให้ จึงทรงแยมพระโอษฐ์.

ลำดับนั้น พระอานนทเถระทูลถามถึงเหตุที่ทรงแยมพระองค์.

พระศาสดา เมื่อจะตรัสบอกเหตุที่ทรงแยม จึงตรัสว่า

“อานนท เธอจงดูบุตรเศรษฐีผู้มีทรัพย์มากผู้นี้ ผลาญทรัพย์เสีย ๑๖๐ โกฏิ พาภรรยาเที่ยวขทานอยู่ในนครนี้แล

- ก็ถ้าบุตรเศรษฐีนี้ ไม่ผลาญทรัพย์ให้หมดสิ้น จักประกอบภารงานในปฐมวัย ก็จักได้เป็นเศรษฐีชั้นเลิศในนครนี้แล และถ้าจักออกบวช ก็จักบรรลุอรหัต แม้อภรรยาของเขา ก็จักดำรงอยู่ในอนาคามีผล,
- ถ้าไม่ผลาญทรัพย์ให้หมดไป จักประกอบภารงานในมัชฌิมวัย จักได้เป็นเศรษฐีชั้นที่ ๒ ออกบวช จักได้เป็นอนาคามี แม้อภรรยาของเขาก็จักดำรงอยู่ในสกทาคามีผล
- ถ้าไม่ผลาญทรัพย์ให้สิ้นไป ประกอบภารงานในปัจฉิมวัย จักได้เป็นเศรษฐีชั้นที่ ๓, แม้ออกบวช ก็จักได้เป็นสกทาคามี, แม้อภรรยาของเขาก็จักดำรงอยู่ในโสดาปัตติผล.

แต่เดี๋ยวนี้ บุตรเศรษฐีนั้น ทั้งเสื่อมแล้วจากโภคะของคฤหัสถ์ ทั้งเสื่อมแล้วจากสามัญญผล;

ก็แล ครั้นเสื่อมแล้ว จึงเป็นเหมือนนกกระเรียนในเปือกตมแห่งฉะนั้น” ดังนี้แล้ว จึงตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า

“พวกคนเขลา ไม่ประพฤติพรหมจรรย์ ไม่ได้ทรัพย์ในคราวยังเป็นหนุ่มสาว
ยอมชบเซาตั้งนกกระเรียนแก่ ชบเซาอยู่ในเปือกตมที่หมดปลา ฉะนั้น.
พวกคนเขลา ไม่ประพฤติพรหมจรรย์ ไม่ได้ทรัพย์ในคราวยังเป็นหนุ่มสาว
ยอมนอนทอดถอนถึงทรัพย์เก่า เหมือนลูกศรที่ตกจากแล่ง^๑ ฉะนั้น.”

[แก้้อรรถ]

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า อจริตฺวา ความว่า ไม่อยู่พรหมจรรย์าวาส.

๑ แล่ง ที่เก็บลูกกระสุนดินดำ หรือเก็บลูกศร.

บพว่า โยพพเน ความว่า ไม่ได้แม้ทรัพย์ในเวลาที่ดินสามารถ เพื่อจะยังโภคะที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น หรือเพื่อตามรักษาโภคะที่เกิดขึ้นแล้ว.

บพว่า ขีณมจเฉ ความว่า คนเขลาเห็นปานนั้นนั้น ย่อมชบเซา ดังนกกระเรียนแก่ มีชนปีกอันเห็นกระเรียน ชบเซาอยู่ในเปือกตม^๑, ที่ชื่อว่าหมดปลาแล้ว เพราะไม่มีน้ำ.

มีคำอธิบายกล่าวไว้ดังนี้ว่า “อันความไม่มีที่อยู่ของคนเขลาเหล่านี้ เหมือนความไม่มีน้ำในเปือกตม, ความไม่มีโภคะของคนเขลาเหล่านี้ เหมือนความหมดปลา, ความไม่สามารถจะรวบรวมโภคะไว้ได้ โดยทางน้ำหรือทางบกเป็นต้นในกาลบัดนี้แล ของคนเขลาเหล่านี้ เหมือนความไม่มีการไผ่ขึ้นแล้วบินไปแห่งนกกระเรียนที่มีชนปีกอันเห็น; เพราะฉะนั้น คนเขลาเหล่านี้ จึงนอนชบเซาอยู่ในที่นี้เอง เหมือนนกกระเรียนมีชนปีกอันเห็นแล้วฉะนั้น.”

บพว่า จาปาติชฌาว ความว่า หลุดจากแฉ่ง คือพ้นแล้วจากแฉ่ง.

มีคำอธิบายกล่าวไว้ดังนี้ว่า

“ลูกศรพ้นจากแฉ่งไปตามกำลัง ตกแล้ว, เมื่อไม่มีใครจับมันยกขึ้น, มันก็ต้องเป็นอาหารของหมู่ปลวกในที่นี้เอง ฉันท; ถึงคนเขลาเหล่านี้ ก็ฉันทนั้น ล่วง ๓ วัยไปแล้ว ก็จักเข้าถึงมรณะ เพราะความสามารถจะยกตนขึ้นได้ในกาลบัดนี้; เพราะฉะนั้น พระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า เสนติ จาปาติชฌาว.”

บาทพระคาถาว่า ปุราณานิ อนุตถนุ ความว่า

ย่อมนอนทอดถอน คือเศร้าโศก ถึงการกิน การดื่ม การพ้อน การขับ และการประโคมเป็นต้น ที่ตนทำแล้วในกาลก่อน ว่า “พวกเรา กินแล้วอย่างนี้, ดื่มแล้วอย่างนี้.”

ในกาลจบเทศนา ชนเป็นอันมาก บรรลุลุทธิผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผลเป็นต้น ดังนี้แล.

เรื่องบุตรเศรษฐีมีทรัพย์มาก จบ.

ชราวรรค วรรณนา จบ.

วรรคที่ ๑๑ จบ.